Strada Ficțiunii

ABBY MCDONALD

JANE AUSTEN MERGE LA HOLLYWOOD

Abby McDonald

Jane Austen merge la Hollywood

Traducere din limba engleză de

Sînziana Mihalache

EDITURA ALLFA

2014

Abby McDonald

JANE AUSTEN GOES TO HOLLYWOOD

Copyright © 2013

Redactare: Ruxandra Câmpeanu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512, Bucureşti

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuţie:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

JANE AUSTEN MERGE LA HOLLYWOOD

Abby McDonald

Copyright © 2014

Editura ALLFA

ISBN ePub: 978-973-724-910-4

ISBN PDF: 978-973-724-911-1

ISBN Print: 978-973-724-765-0

Această carte în format digital intră sub incidenţa drepturilor de autor şi a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială a textului, punerea acestuia la dispoziţia publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a reţelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informaţiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum şi alte fapte similare, săvârşite fără acordul scris al persoanei care deţine drepturile de autor, sunt o încălcare a legislaţiei referitoare la proprietatea intelectuală şi vor fi pedepsite penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

ABBY MCDONALD

Abby McDonald s-a născut în Sussex, în Anglia, şi a studiat ştiinţe politice, filosofie şi economie la Oxford University. A lucrat în jurnalism, iar în prezent este scriitoare profesionistă. A publicat cinci romane pentru adolescenţi: Sophomore Switch (2009), Boys, Bears & a Serious Pair of Hiking Boots (2010), The Anti-Prom (2011), Getting Over Garrett Delaney (2012) şi Jane Austen merge la Hollywood (Jane Austen Goes to Hollywood, 2013; Editura ALLFA, 2014). Romanele ei au fost traduse în mai multe limbi şi au câştigat numeroase premii. În 2013, sub pseudonimul Abigail Haas, şi-a publicat primul thriller pentru adolescenţi, Dangerous Girls. În afară de romane pentru tineri, a scris şi The Popularity Rules (2008) şi The Liberation of Alice Love (2010).

Vocea autoarei

„O poveste nu are nevoie de personaje negative, ci pur şi simplu de personaje care să-l confrunte pe protagonist cu slăbiciunile lui. A distribui pe cineva în rolul de personaj negativ poate să fie un artificiu narativ destul de leneş. Cred că toate personajele trebuie să aibă mobiluri plauzibile şi o personalitate bine conturată, aşa că fac tot ce pot ca să empatizez cu toţi eroii mei.”

Partea I

Primăvara

I

Tatăl ei zăcea întins într-un sicriu, dar lui Grace nu-i stătea mintea decât la plăcintă.

Desigur, nu era vorba despre o plăcintă oarecare – fusese adusă de către unul dintre primii sosiţi la înmormântare, într-o cutiuţă cu logoul celei mai bune patiserii din San Francisco, şi avea un blat fraged, alb. Dar chiar pe când se întreba ce fel de umplutură o avea plăcinta (de afine sau poate de lămâie, cu albuş de ou pufos), o cuprinse un sentiment zdrobitor de ruşine. Desigur, era o in-sen-si-bi-lă pentru că se gândea la halealâ în timpul înmormântării tatălui ei.

— John a plecat dintre noi mult prea devreme, auzi glasul domol al preotului.

Hallie, sora mai mare a lui Grace, suspină sfâşietor. Măcar de data asta istericalele ei nu erau deplasate – dimpotrivă, în momentul acela Grace era cea cu atitudinea nepotrivită. Alunecă mai jos pe strana tare de lemn, de parcă toţi cei din jur ar fi putut să vadă cu ochiul liber plăcintele care îi jucau prin faţa ochilor.

Şi nici măcar nu-i plăcea plăcinta! Nu mai avusese poftă de dulciuri încă din clasa a IV-a, când dentistul mult prea zelos la care mergea o avertizase că excesul de zahăr duce la căderea dinţilor. Timp de două săptămâni după aceea, Grace abia dacă deschisese gura, până când tatăl ei observase cum încearcă să soarbă piureul de cartofi printre buzele întredeschise şi atunci îi explicase cu blândeţe că nu o să-i cadă dinţii chiar în clipa aia.

Dar asta era pe vremea când încă îi mai putea explica unele lucruri. Când încă mai era printre cei vii.

— ...Ni-l vom aminti pentru pofta lui de viaţă... continuă preotul, însă fu întrerupt de un scâncet prelung.

În prima stranã, micuţul Dash începu să urle, înroşindu-se la faţă şi bâţâindu-se cu furie. Era fratele ei. Frate vitreg, de fapt, ar fi sărit Hallie să completeze – explicaţie şi mai inutilă, după părerea lui Grace. Era ca şi cum ar fi aparţinut tatălui lor doar pe jumătate, sau ca şi cum tatăl lor se însurase cu altcineva doar pe jumătate.

Portia, mama vitregă a lui Grace, îi dădu un ghiont ca să-l facă să tacă; voalul negru îi tremura pe faţă. Însă Dash urlă cu şi mai multă înverşunare, iar ţipetele lui se răsfrângeau cu ecou în colţurile bisericii.

În spatele lor se auzi cineva ţâţâind:

— Sărăcuţul, n-o să-şi cunoască tatăl niciodată.

Grace simţi că Hallie se crispează toată.

— Ce noroc pe el, şopti Hallie. N-o să-i lipsească! Pe noi ar trebui să ne compătimească.

Grace nu zise nimic. Dash urlă şi urlă, până când, într-un sfârşit, Portia împinse trupuşorul ce se zbătea energic către doica de alături. Biata fată, o suedeză, îl luă şi porni în fugă spre ieşire; scâncetele lui Dash se pierdură treptat până când amuţiră de tot, de îndată ce uşile bisericii se închiseră în urma lor. Se făcu din nou linişte.

Ce bine-ar fi fost să fie la fel de uşor şi pentru ea, îşi spuse Grace; să poată să fugă, să plângă. Încă nu plânsese; nu avusese timp. Mama ei căzuse la pat de îndată ce primise vestea şi refuzase să mai mănânce sau să bea. Grace îl chemase pe medicul de familie să-i prescrie nişte somnifere. Hallie, în stare de şoc, jelise zile întregi, până când Grace îi strecurase şi ei o pastilă zdrobită în mâncare. Ca să poată şi ei să se bucure de puţină linişte. După care rămăsese ea singură în sufrageria sobră – pe care rar o mai foloseau de când tatăl lor se mutase –, cu un teanc de agende vechi de-ale mamei. Dăduse telefoane – la veri, foşti vecini, prieteni din liceu. Persoane pe care Portia n-ar fi ştiut să le sune nici dacă i-ar fi păsat. Preotul îşi drese glasul.

— Să ne luăm un răgaz ca să împărtăşim câteva gânduri şi amintiri plăcute despre John.

Era rândul lui Grace. Se ridică din strană, ţinând în mână cartea cu poezia pe care o alesese. Nici nu făcu doi paşi, că Portia deja se strecurase pe culoar şi se avânta spre pupitru. Îşi îndepărtă cu grijă voalul pe după cocul elegant.

— Eu şi John am fost suflete pereche, începu ea, cu o privire rănită.

— Cum îşi permite? şuieră Hallie printre dinţi.

Cu toate astea, da, îşi permitea. Grace se rezemă de spătarul stranei.

— Din clipa în care ne-am cunoscut, continuă Portia, ducându-şi mănuşa de dantelă neagră la piept, am ştiut că suntem făcuţi unul pentru celălalt. El a fost destinul meu.

Un destin care la momentul respectiv avea deja soţie şi copii; însă asemenea detalii inutile nu contau pentru Portia. Grace se întoarse cu îngrijorare spre mama ei, care nu schiţa nicio reacţie, de parcă nici n-ar fi auzit.

— A fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Amabil. Respectuos. Loial.

Hallie zvâcni în picioare, însă Grace o trase la loc pe bancă.

— Ai de gând să asculţi mai departe? întrebă Hallie.

Obrajii ei, care de zile întregi erau supţi şi cenuşii, se împurpuraseră de furie. Scânteile din ochii lui Hallie erau îndeajuns să prevestească o ieşire neplăcută în public.

— Te rog, şopti Grace, uitându-se ruşinată în jur. Las-o în pace.

— Poftim? şuieră Hallie. Să o las în pace, după ce ni l-a furat? Să mă uit la ea cum joacă teatru, de parcă noi nici n-am exista?

— Da, las-o, te rog, o imploră Grace.

Nu erau obligate să o suporte doar la înmormântarea propriu-zisă, ci şi la masa de după: ore infinite în care vor

fi nevoite să accepte condoleanţele unor persoane pe care nu le cunoscuseră niciodată.

— Şi ea are dreptul să fie tristă. A fost familia ei.

Atinsese un punct slab.

— Noi am fost familia lui! se smuci Hallie, după care o călcă pe Grace pe pantofi ca să iasă din stranã.

Grace încercă să o cheme înapoi discret, însă era prea târziu.

— ...A spus că niciodată n-a fost mai fericit...

Portia rămase cu fraza în aer când o văzu pe Hallie pe culoar. Se înfruntară din priviri şi, preţ de câteva secunde îngrozitoare, Grace aşteptă ca bomba să explodeze. Hallie se cutremură toată, scânci deznădăjduită, după care se răsuci pe călcâie şi porni spre ieşire în pas grăbit.

Grace răsuflă uşurată. Aşteptă puţin pentru ca Portia să reînceapă, apoi îi şopti mamei:

— Mă duc după ea.

Niciun răspuns; mama privea înainte în gol, cu aceiaşi ochi inexpresivi pe care-i avusese toată săptămâna. Grace se ridică din strană şi se grăbi să iasă prin spate, cu capul plecat, pentru a evita privirile lungi care cu siguranţă o urmăreau.

O găsi pe sora ei rătăcind prin cimitir; părul negru îi flutura în vânt. Hallie îşi uitase haina, iar rochia lungă, neagră, se umfla, făcând-o să semene cu un personaj dintr-un roman

gotic. Grace oftă şi porni greoi pe cărările noroioase. Dacă Hallie avea de gând să facă pneumonie doar de dragul unei scene dramatice, cu siguranţă nu ea va fi cea care îi va duce pe tavă siropul de tuse pentru tot restul săptămânii.

— Uită-te în jur, gesticulă Hallie amplu. N-ar trebui să fim aici. Nici el n-ar trebui să fie aici!

Grace nu înţelegea dacă se referea la cimitire în general sau doar la cimitirul acela. Erau înconjurate de şiruri bine compartimentate de mausolee dărăpănate şi de pietre funerare din granit lucios, toate împodobite cu trandafiri şi crini ofiliţi. Tatăl lor obişnuia să glumească pe seama incinerării – zicea că vrea ca cenuşa să-i fie împrăştiată lângă băncile de rezerve ale terenului de baseball al echipei Giants. Când Grace încercase să-i explice acest lucru Portiei, ea se arătase de-a dreptul stupefiată. John trebuia îngropat, nici nu încăpea discuţie. Şi, cum familia ei se trăgea tocmai din estul statului Connecticut, slujba de înmormântare nu se putea ţine decât la cea mai prestigioasă biserică din San Francisco.

Poate era mai bine aşa. Grace nu mai fusese la un meci cu tatăl ei de ani de zile; măcar aşa, avea unde să-l viziteze.

— Hai să mergem înăuntru, Hallie.

— Nu, lasă-mă, se feri ea.

Pentru că începuse să tremure, Grace îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri. Pe spatele firav al lui Hallie atârna ca pe un cuier. Cei care nu le cunoşteau credeau de multe ori că sora mai mare este Grace. De doi ani o ajunsese din urmă pe Hallie în înălţime şi de atunci se tot înălţa. În ultimul an

Grace se mai împlinise la trup, aşa încât la şaisprezece ani ajunsese să se simtă ca o străină în propriul corp. Formele supărător de rotunde o făceau uneori să se dezechilibreze; la orele de gimnastică, unde oricum nu dădea randament, devenise o ruşine, iar colegele ei de laborator, pline de coşuri, şuşoteau şi se holbau la ea.

— Mama o să se îngrijoreze, încercă Grace să o calmeze. Nu e nevoie să rămânem la restul slujbei; putem să stăm în hol până se termină.

— Nu te înţeleg! zise Hallie şi îşi apăsă ochii cu palmele, întinzându-şi pe obraji dungile stinghere de rimel. Cum poţi s-o priveşti pe afectata aia fără să-ţi vină să-i rupi gâtul? Şi el! Ce-i cu prostiile astea despre cât de bun a fost? L-aş omorî cu mâna mea dacă n-ar fi deja mort!

Şi izbucni din nou în plâns.

— Nu vorbeşti serios, o bătu Grace pe umăr, încercând să o liniştească.

— Ba da! Îl urăsc! zise Hallie pe nas. A distrus totul, iar acum nici nu mai e printre noi ca să pot să-i spun asta.

Grace aşteptă răbdătoare ca Hallie să-şi potolească lacrimile. Plângea furtunos – se aprindea la cea mai mică provocare, indiferent dacă era vorba de bucuria de a juca rolul principal în piesa de primăvară sau de dezamăgirea că serialul ei preferat cu medici ajungea la final de sezon. Însă întotdeauna se calma repede.

În cele din urmă, Hallie dădu semne că s-ar fi liniştit. Grace o conduse înapoi spre biserică, mulţumită că purta ciorapi groşi pe sub rochia sufocantă şi formală. Deşi era luna

mai, în San Francisco asta nu însemna decât că vreo rază de soare ar putea să răzbată stingheră printre norii cenuşii şi încărcaţi.

— Să trecem cu bine de ziua de azi, spuse ea rugător. După aia n-o să mai avem de-a face cu Portia şi cu restul, şi o să încercăm să reintrăm în normalitate.

— În normalitate? o săgetă Hallie cu privirea. Cum poţi să spui aşa ceva? Vorbeşti de parcă nu l-ai fi iubit deloc.

Grace înlemni, iar Hallie îi luă repede mâinile într-ale ei.

— Scuză-mă! A sunat groaznic. Îmi retrag cuvintele.

Grace încercă să se elibereze din strânsoare, dar sora ei nu îi dădu drumul.

— N-am vrut să spun asta. Sunt cea mai groaznică soră din lume! Iartă-mă, te rog.

— E în regulă, Hallie.

Grace era prea obosită ca să mai facă faţă toanelor surorii sale. Numai Hallie ar fi fost în stare să treacă într-o singură suflare de la dorinţa de a-şi omorî tatăl la a-şi învinovăţi propria soră că nu l-a iubit suficient de mult.

— Serios! strigă Hallie. Ştiu că ai ţinut la el, normal că ai ţinut. Dar nu înţeleg cum poţi să fii atât de... calmă.

Grace nu zise nimic la auzul acestui ultim cuvânt, care parcă ascundea o jignire. Nu avea de ales. Hallie nu se alegea cu nimic de pe urma acceselor de furie, poate doar cu dureri de cap şi deshidratare. Iar starea de negaţie se potrivea mai bine mamei lor. Grace, în schimb, prefera să

trăiască în lumea reală. În lumea care nu-şi oprise mersul odată cu plecarea tatălui lor şi care cu siguranţă nu avea să se oprească odată cu moartea lui. Aveau rude îndepărtate care aşteptau să fie consolate, avea de scris o lucrare pentru ora de chimie de luni, trebuia să-şi caute de lucru pentru vară.

Se descurcaseră cu un tată pe jumătate prezent în ultimii doi ani, aşa că intuia că se vor descurca şi cu el complet absent.

II

În casa Portiei domnea febra renovărilor, aşa că organizaseră masa acasă la ele. Până să ajungă Grace şi Hallie, strada se umpluse deja de maşini sclipitoare parcate milimetric pe panta abruptă. În ultimii ani, vecinii lor căzuseră pradă bogaţilor dezvoltatori imobiliari, care ridicau complexe de apartamente luxoase, cu terase de jur-împrejur; o garsonieră cu vedere spre golf îi costa pe tinerii angajaţi o jumătate de milion de dolari sau mai mult. Părinţii lui Grace ţinuseră întotdeauna la statutul lor social. Casa lor şubredă cu trei etaje, în stil victorian, se înălţa dreaptă în vârful dealului, înconjurată de o grădină neîngrijită – în care trandafirii se amestecau cu buruienile –, dar care aducea un blestem de moarte asupra oricui ar fi încercat să o mai aranjeze.

— Condoleanţe, spuse încă o invitată, luând mâinile lui Grace într-ale ei. Valerie este?

— În birou, cred.

Mama ei urcase la ultimul etaj de îndată ce se întorseseră acasă. Şi Hallie se făcuse nevăzută, astfel încât Grace rămăsese să înfrunte singură valul de platitudini plicticoase.

— Mulţumim că aţi venit.

— Ce curaj ai, spuse femeia între două vârste, ciupind-o de obraz pe Grace, care se chinui să nu se ferească. Ce tragedie!

— Mulţumesc, repetă tânăra. În sufragerie avem de mâncare, ceva de băut, dacă doriţi.

Într-un sfârşit, femeia trecu mai departe pentru a lăsa locul unui alt invitat:

— Ce pierdere imensă!

Grace încuviinţă din cap cu o mişcare mecanică. Acum că nu se mai afla în biserică, îi era uşor să vadă discrepanţa dintre vechiul stil de viaţă al tatălui ei şi noul stil, de după căsătoria cu Portia. Cercul mamei ei vitrege era compus din persoane scorţoase, cu pălării şi costume negre croite la comandă. Se afişau cu căţeluşi în braţe, purtau bijuterii de familie şi probabil că printre pasiunile lor se regăseau iahturile sau golful. Aveau tenul alb. O mare nesfârşită de chipuri albe; evrei, în cel mai bun caz, gândi Grace cu răutate. Abia dacă se vedea vreo urmă de bronz pe faţa lor. Pe când cercul de cunoştinţe al mamei lui Grace era unul pestriţ, de profesori universitari, artişti, activişti. Oameni care îl cunoscuseră şi îl iubiseră pe tatăl lor cu mult înainte de orele nesfârşite de muncă şi de biroul de pe colţ. Înainte de antrenorul personal şi de costumele noi. Înainte să câştige atâţia bani încât să acapareze interesul

acelui organizator de evenimente de pe Coasta de Est şi să-şi dorească o nouă viaţă.

— Grace!

Simţi pe cineva trăgând-o de mânecă şi, când se întoarse, o zări pe Portia încruntată.

— Foitajele cu creveţi de pe masă au gluten?

— Nu ştiu, răspunse calm. Întreab-o pe femeia de la catering.

— Nu ştiu unde este, se bosumflă Portia. Ştii că Dash are intoleranţă la grâu. Ţi-am trimis pe e-mail o listă cu ce-i trebuie.

O privea pe Grace cu atenţie. Pielea i se întindea perfect netedă peste pometii osoşi.

— Sunt şi legume, zise Grace cu solicitudine. Cred că am văzut şi amestecuri de cruditătţi.

— Da, dar Dash vrea foitaj cu creveţi, obiectă Portia, pierzându-şi răbdarea.

— Îmi pare rău, oftă Grace. Mă duc să aflu.

— Te rog să vii repede, spuse Portia pe un ton care submina politeţea aparentă. Devine morocănos când îi e foame.

Apoi zări pe cineva peste umărul tinerei şi se lumină la faţă:

— Delilah, draga mea!

Grace o urmări cum păşeşte graţios spre celălalt capăt al încăperii. Fără îndoială că era o femeie frumoasă, însă dintotdeauna i se păruse de o frumuseţe rece, calculată, cu părul ei pieptănat atent pe spate, cu ţinutele fără cusur, croite exact pe dimensiunile ei. O întâlnise în biroul tatălui ei de câteva ori – înainte să se întâmple totul – şi îşi aminti că perfecţiunea glossy a Portiei o intimidase. Ca şi cum Portia ar fi învăţat cum să fie o femeie dintr-un manual pe care Grace nu ar fi putut nici măcar să îl descifreze.

Niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu bănuise ce avea să urmeze.

Dintr-odată i se păru că aerul devine insuportabil de cald. Începea să aibă mâncărimi din cauza dresului de lână. Se retrase în bucătărie, dar nici vorbă să o găsească pe femeia de la catering.

— Tu trebuie să fii una dintre fete.

O femeie în vârstă o cerceta dinapoia ochelarilor cu rame subţiri.

— Eşti Helena, nu?

— Helena e sora mea. Eu sunt Grace, o corectă fata, însă femeia deja făcea semn unui grup de invitaţi pretenţioşi, cu cămaşă scrobită şi guler înalt.

— Ea e una dintre ele; una dintre fetele din prima căsătorie, adăugă femeia în şoaptă, de parcă ceea ce spunea ar fi fost de-a dreptul scandalos.

— Nu se vede, remarcă unul dintre bărbaţi după ce o măsură pe Grace din priviri cu multă curiozitate. Nu aşa cum se vede la Dashwood.

— Ştiu! exclamă femeia. Băiatul ăla e bucăţică ruptă din tată-său. Tu semeni cu maică-ta, adăugă ea, bătând-o pe Grace pe braţ, cu un aer absent.

Se înşelau. Atât ea, cât şi sora ei semănau cu tatăl lor. Aşa le spunea el tot timpul. Grace îi moştenise ochii, râsul, iar Hallie – zâmbetul. Nu se deranjă să-i mai corecteze pe cei doi musafiri. Ei nu aveau cum să înţeleagă că două negrese pot să semene cu tatăl lor alb. Nu aveau pielea la fel de închisă la culoare ca a mamei lor – o nigeriană din a doua generaţie, născută în Philadelphia –, însă Grace aflase cu mulţi ani înainte că unii nu se uită niciodată suficient de atent ca să vadă diferenţa. Pentru ei, negrul e negru, indiferent de nuanţe.

— Ce tragedie. Tu măcar l-ai prins, spuse o altă femeie. Şi biata Portia...

— Biata Portia, o îngânară ceilalţi.

Grace încercă să îşi ţină respiraţia. Tâmplele îi zvâcneau şi avea senzaţia că grupul se strânge tot mai mult în jurul ei, ca o masă de costume negre şi minciuni.

— Vă rog să mă scuzaţi, murmură ea.

Se retrase, însă în sufragerie o acostă o Portia impacientată:

— Grace? Foitajul?

Grace schimbă iute direcţia, dar se ciocni de o altă musafiră.

— Scumpa mea, condoleanţe, zise ea, strivind-o la pieptul generos.

Era una dintre prietenele mamei sale; o artistă cu părul vâlvoi, pasionată de recitări de poezie şi de cristale cu puteri vindecătoare.

— Cred că eşti copleşită. Sfâşiată!

Lui Grace îi venea tot mai greu să respire.

— Descarcă-te. Ăsta e sfatul meu. Descarcă-te.

— Nu pot... bâigui ea şi se retrase, încercând să tragă aer în piept. Îmi pare rău, trebuie...

Se întoarse şi fugi din bucătărie pe uşa din spate.

— Învaţă să treci peste durere, draga mea! strigă femeia în urma ei.

Începuse să plouă mărunt şi era ceaţă. Cu obrajii umeziţi de stropii de ploaie, Grace traversă grăbită gazonul netuns până la păduricea de ulmi din spatele grădinii. Arborii umbroşi, cu trunchi gros, formau o ascunzătoare naturală împotriva privirilor iscoditoare din casă.

Grace se duse direct spre copacul cel mai mare şi urcă pe scara bătută în cuie de trunchiul găunos. Căsuţa din copac fusese mândria tatălui ei – o mare realizare pentru un bărbat care abia dacă se pricepea să înlocuiască o siguranţă arsă. Desigur, construcţia părea simplă – o

podea zdravănă, proptită în deschizătura amplă, în V, a două crengi, bârne de lemn pe post de pereţi, un acoperiş în pantă –, dar era a ei. În copilărie Grace petrecuse ore întregi acolo, umplând caiet după caiet cu cataloage de frunze şi de insecte, în timp ce Hallie dansa jos cu zânele şi punea în scenă lecturi dramatice din Visul unei nopţi de vară. Pe urmă, tatăl ei adusese acolo un telescop şi Grace făcuse atunci cunoştinţă cu întinderea nesfârşită a cerului nopţii; învăţase că mulţimea de stele care împânzesc cerul au o mişcare precisă şi că universul este alcătuit din milioane de forţe exercitate simultan.

Grace scoase o pătură veche din cufărul din colţ şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe podeaua umedă. Printre copacii din faţă se zărea oraşul. De unde stătea ea, totul părea învăluit într-o pâclă lăptoasă; doar conturul vag al podului se zărea în depărtare. Făcu o mişcare şi auzi o hârtie foşnindu-i în buzunar. Era poezia.

Scoase foaia mototolită fără a o despături. Nu avea nevoie.

— „Când oi muri, dragostea mea”, rosti ea cu glas domol, „să nu jeleşti în urma mea.”

O învăţase în clasa a IV-a la un concurs şcolar. Tatăl ei o ajutase, obligând-o să repete seară de seară, cu promisiunea că-i va da câte un dolar pentru cărţi noi de fiecare dată când va recita poezia fără greşeală. Pierduse concursul în favoarea unei fetiţe palide care recitase o epigramă despre căţeluşul ei. Dar n-a mai contat, pentru că tatăl ei i-a făcut cadou un ghid astronomic, legat în piele şi cu ilustraţii pentru fiecare constelaţie. Roxy Heatherington n-avea decât să rămână cu diploma ei – Grace era cea care câştigase adevăratul premiu.

— „Nici trandafiri nu vreau,/ Nici chiparoşi umbroşi.”

Recita cu tot mai multă forţă, iar cuvintele îi veneau în minte aproape fără să le gândească.

— „Deasupra mea doar iarba/ Cu a ei rouă udă,/ Să mă păstrezi în suflet,/ Iar dacă nu, mă uită...”

Se opri, simţind un nod în gât. În copilărie nu înţelesese versurile. Era o poezie despre moarte. Despre ce se întâmplă – sau ce nu se întâmplă – după ce pleci de pe lumea asta. Oare tatăl ei îşi prevăzuse sfârşitul, visase oare la amurg? Îşi mai amintea ceva, mai putea oare să gândească, de dincolo de mormânt? Hallie era cea care credea în duhuri, în suflet, pe când Grace crezuse dintotdeauna în ştiinţă.

— Rossetti[1], nu? auzi de jos.

Grace tresări speriată şi se prinse iute de tocul uşii ca să nu cadă.

— Scuze! N-am vrut să te sperii.

Lui Grace îi veni inima la loc. Se uită în jos. Un tânăr adolescent se uita în sus. Era de vârsta lui Hallie, poate ceva mai mare. Purta un sacou negru şi ducea ceva la subraţ. Avea ochelari pătrăţoşi, iar părul i se pleoştise de la ploaie.

— Întotdeauna mi-a plăcut. Poezia, vreau să zic. Şi „Nu plânge la mormântul meu”[2]. A lui Sassoon[3], cred.

---

[1] Christina Georgina Rossetti (1830-1894), poetă de origine engleză, reprezentantă a curentului prerafaelit. (N. tr.)

Grace îşi veni în fire.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă ea cât mai politicos.

— Căutam un loc în care să mă ascund.

Se uită spre casă, apoi se întoarse spre Grace cu un surâs trist.

— E cam aglomerat înăuntru şi sora mea e prea... pretenţioasă, să zicem.

Grace înţelese cu dezamăgire că băiatul căuta să i se alăture sus.

— Nu ştiu dacă ne ţine pe amândoi.

— Am adus mâncare...

Plin de speranţă, îi arătă cutia pe care o ţinea sub braţ. Era chiar cutia aia.

Plăcinta.

— Bine, cedă Grace, dar ai grijă. Scara e cam... şubredă.

Dar până să termine ea propoziţia, băiatul urcase deja fără probleme şi se aşezase alături pe podea.

— Am mult exerciţiu, îi explică el. Urc pe catarge mai tot timpul, în larg.

---

[2] Do Not Stand at My Grave and Weep, poezie scrisă de Mary Elizabeth Frye în 1932. (N. tr.)

[3] Siegfried Loraine Sassoon (1886-1967), poet, memorialist, căpitan în armata britanică în Primul Război Mondial. (N. tr.)

— Ah, făcu ea dezamăgită. Eşti dintr-ăia.

Băiatul părea nedumerit.

— Dintre cei care ies cu iahturile.

— Sunt Theo, râse tânărul şi îi întinse o mână.

— Grace, zise fata şi îi strânse mâna, cu precauţie.

— Ştiu, răspunse Theo în timp ce deschidea cutia. Ne-am mai întâlnit, la botez.

Grace îl măsură din nou din priviri, însă nu-şi amintea să-l mai fi văzut până atunci.

— Îmi pare rău, nu mai ştiu. Ziua aia a fost cam... haotică.

Era vorba de cealaltă ocazie cu care intrase în biserica cea mare, la fix nouă luni după ce tatăl ei plecase de acasă (un calcul nemilos). Desigur, Hallie refuzase să meargă, aşa că îi revenise lui Grace datoria de a sta în strana din faţă. Micuţul Dash urlase cu atâta forţă, încât până şi preotul căutase să termine mai repede. Grace îşi amintea doar de recepţia de după, care avusese loc la un hotel pretenţios, şi de tortul de ciocolată în etaje, din care mâncase până i se făcuse rău.

Iar acum, cu plăcinta între ei, chipul i se lumină. Poate că nu era chiar atât de insensibilă; poate că ăsta era modul ei de a înfrunta tragediile. În vremuri de o tristeţe copleşitoare, ea se gândea la produse de patiserie.

Probabil că Theo îi observase reacţia.

— Îţi plac afinele?

Scoase o furculiţă şi nişte şerveţele din buzunarul de la piept şi i le întinse.

— Te rog.

Grace rupse plăcinta în câteva bucăţi inegale.

— Cum l-ai cunoscut pe tata? întrebă ea, întinzându-i o felie sfărâmicioasă. Eşti din partea Portiei, nu?

— Se poate spune şi aşa.

Muşcă din plăcintă şi se mânji pe faţă cu cremă de afine. Începu să râdă stânjenit, apoi se şterse.

— E sora mea.

Lui Grace nu îi venea să creadă. Ştia că Portia are un frate mai mic – doi, de fapt –, dar întotdeauna îşi închipuise că seamănă cu ea: cu părul pieptănat ireproşabil, cu zâmbetul elegant. Cravata lui Theo stătea strâmb, părul i se strânsese în smocuri umede, şi mai avea o urmă de cremă de afine pe bărbie. Înfăţişarea lui neglijentă aducea ceva reconfortant totuşi; Grace se săturase până peste cap de-atâta perfecţiune.

— Cum se simte Portia? se interesă Grace în cele din urmă, mai degrabă din obligaţie decât din interes.

— Deocamdată se descurcă, dar...

Surâse trist.

— ...Nu era pregătită pentru asta.

— Nimeni nu era.

Dacă el îi surprinse tonul tăios, îl ignoră politicos.

— Mai rămân prin preajmă o vreme ca s-o ajut cu Dash şi cu... schimbările.

Grace îşi aminti dintr-odată că familia Portiei locuieşte la New York. Aveau conturi, o casă în Upper East Side şi o bunică fioroasă, care îi conducea pe toţi cu o mână de fier. Tatăl ei îi povestise despre familia vitregă, însă Grace se străduise să nu-l asculte.

— Fratele meu, Rex, e prins cu şcoala în Londra, adăugă Theo. Îşi cere scuze că n-a putut să vină.

— Nicio problemă. Pentru mine toţi sunt nişte necunoscuţi, admise ea. Toţi au aceeaşi privire, spun aceleaşi lucruri banale. „Condoleanţe...” îi maimuţări Grace şi oftă. Probabil nici n-au ce să spună altceva în situaţia asta.

Theo începu să-şi legene picioarele în gol, înainte şi înapoi.

— Tatăl tău vorbea tot timpul despre tine. Şi despre Hallie.

Grace ridică ochii.

— Ori de câte ori îl vedeam la evenimente, continuă el, la Crăciun, la aniversări.

Strâmbă din nas, apoi explică mai departe:

— Familia Coates este mare amatoare de recepţii şi alte d-astea. Tatăl tău spunea că ai note foarte bune. Eşti la ştiinţe, nu?

Ea încuviinţă din cap cu o mişcare domoală. Nu-i plăcea să se gândească la cealaltă viaţă a tatălui ei. Într-un fel, îi era

mai uşor să lase lucrurile să plutească în ceaţă decât să îşi închipuie cum trebuie să fi arătat viaţa lui de zi cu zi. Să îşi închipuie cum lua el micul dejun la o masă străină. Cum se uita la ştiri, cu picioarele în poalele altcuiva. Dar avusese, de fapt, o lume a lui, avusese o grămadă de oameni cu care să vorbească. Despre ea şi Hallie.

— Astronomie, zise ea în cele din urmă.

— Iar sora ta studiază la Juilliard, spuse Theo cu un surâs. Era foarte mândru de amândouă.

Pentru prima oară după o săptămână întreagă, Grace simţi lacrimi în ochi. Îşi feri privirea.

— Ar trebui să mă întorc, spuse, încercând să şi le stăpânească.

Se ridică şi se şterse de praf.

— Mama şi Hallie...

— Da, sigur. Scuze că te-am reţinut.

Se ridică şi el în picioare, dar ea îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Mai rămâi.

— N-ar trebui. E locul tău, zise Theo. După tine.

Grace coborî, urmată de Theo. Jos, rămaseră stingheriţi preţ de câteva momente.

— Mulţumesc, spuse ea cu un surâs firav şi forţat. Pentru plăcintă.

— Cu plăcere, zise el, îndesându-şi mâinile în buzunarele jachetei. Ştiu că nu înseamnă mare lucru, dar... condoleanţe.

Privirile li se întâlniră tăcute, sincere.

— Ţie şi tuturor. A fost un om bun şi v-a iubit foarte mult.

Grace simţi că îşi pierde stăpânirea de sine. Ştia că, odată cu primul cuvânt pe care l-ar rosti, imediat ar ţâşni şi lacrimile. Nu putea plânge, nu încă – şi nu în faţa lui Theo –, aşa că încuviinţă din cap şi îşi încrucişă braţele peste piept, ca şi cum gestul acesta ar fi putut să o ajute să ţină totul înăuntru, apoi porni în fugă spre casă.

III

— Cum adică nimic? exclamă Hallie cu atâta înverşunare, încât Grace se ruşină.

Era la o săptămână după înmormântare şi se aflau în sufragerie împreună cu Arthur, prietenul din facultate al tatălui lor. El era executorul averii lui John, după cum le explicase la telefon. Voia doar să aibă o scurtă discuţie cu mama lor despre câteva chestiuni juridice.

Uitase să menţioneze că printre aceste chestiuni se număra şi faptul că prima familie Weston ajunsese la sapă de lemn.

— Cum să nu mai fie nimic? întrebă Hallie de parcă Arthur era cel vinovat, şi nu doar un simplu mesager care le compătimea.

Arthur îşi drese glasul, privind stânjenit de sub bretonul lui grizonat.

— Tatăl vostru a murit ab intestato.

— Ba nu! exclamă Hallie. A murit în pat cu proasta aia!

— Hallie...

Grace o trase de mâneca neagră – neagră şi lungă, fiindcă sora ei se declarase oficial în doliu şi revenise la ţinutele din perioada ei emo.

— Lasă-l să termine.

— Ab intestato înseamnă că nu a lăsat niciun testament.

Arthur tuşi din nou şi evită să le privească.

— În cazul în care cel decedat nu are testament, toate bunurile lui îi revin celei mai apropiate rude.

Tuşi din nou.

— Adică soţiei.

Hallie trase o înjurătură. Mama lor asculta tăcută în celălalt colţ al camerei. Grace ştia că nu va avea nicio reacţie. Trecuse de la prostraţie la nopţi albe pe care le petrecea pictând în atelierul ei. Grace trebuise să o tragă după ea ca să o aducă la discuţiile cu Arthur. Degetele încă îi erau mânjite de vopsea roşie, ca de sânge.

— Nu înţeleg, spuse Grace. Trebuie să fi fost un testament. Avea obiceiul să întocmească documente pentru orice – cu asta se ocupa.

Facturi, formulare, acte – ăsta era punctul lui forte. Sistemul lui de organizare a documentelor era o adevărată operă de artă, iar biroul îi era plin de dulăpioare cu sertare. „Detaliile sunt cele care fac diferenţa”, o atenţionase el, făcându-i cu ochiul, în timp ce îi punea bine la păstrare carnetul de note în sertarul alocat fiicei mai mici. Tocmai în asta consta geniul lui în afaceri: întotdeauna era atent la detalii.

— Îmi pare rău, zise Arthur, îndrăznind în sfârşit să le privească în ochi. A fost unul, dar după ce s-a născut copilul a decis, împreună cu Portia, să-l anuleze. Avea de gând să facă altul nou, dar s-a luat cu treburile şi... N-a mai apucat.

— Ce noroc pe ea, remarcă Hallie cu răutate. Ce nesuferită!

Grace îl conduse pe Arthur la plecare, apoi se alătură mamei şi lui Hallie în bucătărie. Vremea era încă mohorâtă şi ploioasă, dar bucătăria fusese dintotdeauna cea mai călduroasă încăpere a casei. Avea pereţii vopsiţi în galben şi era încălzită de o maşină de gătit preistorică, marca Aga, care acoperea jumătate de perete.

— O să ne descurcăm foarte bine şi aşa, spuse Hallie, înfigând furculiţa în resturile dintr-o caserolă primită la pomană. N-avem nevoie de nimic de la el; niciodată n-am avut.

— Putem să atacăm decizia în instanţă, spuse şi Grace în timp ce punea ceainicul pe aragaz. Sunt obligaţi să ne plătească mai departe pensia alimentară pe care a plătit-o

el în ultimii ani. O să avem acte doveditoare, o hotărâre de divorţ...

Mama lor tăcea în continuare.

— Mamă, încercă Grace, ai pe undeva documentele pentru pensie?

— N-am ajuns în faţa justiţiei, ridică ea din umeri. Mi-a dat mai mult decât a fost nevoie, aşa că totul a rămas între noi.

— N-aţi avut un avocat? exclamă Grace.

— A vrut ca totul să se termine cât mai repede, din cauza copilului, explică mama, cu sfârşeală în glas. N-am avut de ce să mă împotrivesc. Deja îl pierdusem.

— Ba nu, acum l-ai pierdut.

Grace puse pe masă nişte ceşcuţe de ceai şi o farfurie cu fursecuri. Plăcinta fusese doar începutul: aveau dulapul plin de bunătăţi aduse la pomană. De care aveau nevoie, pentru că se pare că nu aveau niciun ban de mâncare.

— Nu înţeleg de ce te agiţi atâta, se bosumflă Hallie. Dacă nu i-a păsat nici cât să facă un testament, ne descurcăm şi fără el.

— Da? sări Grace. Cu banii cui? Cine plăteşte gazul, lumina şi curentul ca să-ţi vezi tu serialele tale idioate?

Se întoarse către mama ei în căutarea unui sprijin.

— Când ai vândut ultima oară un tablou?

— Luna trecută, răspunse ea, dar apoi rămase pe gânduri, încruntată. Ba nu, ăla a fost un cadou pentru Julianne. Mi-a dat în schimb urnele astea minunate, surâse candid, uitându-se la hidoasele încercări de olărit ale prietenei sale.

Deci nu se puteau întreţine din efortul artistic al mamei lor. Nu mai era mult până când Hallie avea să plece la facultate, iar Grace nu se aştepta să găsească în zonă pe cineva dispus să angajeze o absolventă de liceu cu jumătate de normă, dar cu salariu întreg.

Când, în cele din urmă, sigura soluţie deveni din ce în ce mai evidentă, se posomorî.

— O să trebuiască să vindem casa.

— Grace! exclamă Hallie.

— Ce? E singura opţiune.

Se uită în jur, încercând să înfrunte durerea la gândul de a părăsi casa şi să privească lucrurile cu ochiul rece şi distant al agentului imobiliar: patru dormitoare, două băi, un atelier frumos, deşi poate cam demodat...

— Nu putem să plecăm. E casa noastră!

Hallie o ţintuia cu privirea de parcă sora ei era cea care uitase să lase în urmă un testament.

— O casă pe care nu ne-o permitem, veni răspunsul lui Grace, care cu greu îşi păstra calmul.

Turnă ceaiul în ceşti, dorindu-şi ca, măcar o dată în viaţă, Hallie să gândească logic.

— Dacă ne mutăm altundeva, într-un spaţiu mai mic, am putea trăi din banii pe care o să-i obţinem după ce vindem casa. Cel puţin un timp, explică ea, punând o ceşcuţă în faţa mamei lor. Ar trebui să suni un agent, să punem lucrurile în mişcare.

Mama începu să învârtă ceaşca pe farfurie.

— Nu pot, draga mea, oftă ea. Şi casa e pe numele lui. Era...

— Cum adică? întrebă Grace, aproape prăbuşindu-se pe scaun.

— După cum spuneam, a fost o perioadă foarte stresantă şi obositoare. Eu n-am vrut să mă ocup de taxe, aşa că am hotărât să lăsăm casa pe numele lui. Ca să nu se schimbe nimic.

— Dar s-a schimbat! se răsti Grace. Şi acum...

Înţelesese deodată grozăvia situaţiei în care se găseau şi nu reuşi să îşi mai termine fraza.

— Nu-ţi face griji, draga mea, îi strânse mama mâna. Sunt sigură că lucrurile o să se aranjeze de la sine. Aşa e întotdeauna.

Deodată se lumină la faţă:

— Smalţ!

— Poftim?

— Smalţ! Trebuie să dau un luciu final lucrării de care mă ocup acum. Desigur, asta e! Se ridică de la masă, în sfârşit

însufleţită. Cum de nu m-am gândit până acum? Încercaţi să nu mă deranjaţi, zise ea şi o sărută pe Grace pe obraz. Am nevoie de linişte deplină.

Ieşi din cameră cu paşi uşori.

Grace se aplecă deasupra mesei, până când atinse blatul cu bărbia. Hallie împinse caserola spre ea.

— Nu mai juca atâta teatru.

Grace rămase cu gura căscată, dar Hallie nu părea să fi prins ironia. Îşi dădu ochii peste cap, deloc preocupată de sărăcia care le aştepta şi de faptul că aveau să rămână pe drumuri.

— Nu e ca şi cum Portia o să ne dea afară din casă. Ne descurcăm.

Tare ar fi vrut Grace să le creadă pe sora şi pe mama ei. Şi, timp de câteva săptămâni, totul se desfăşură în favoarea lor. Scormoni prin hârtiile din birou şi găsi nişte acte pentru un cont de economii mai vechi, care le ajungea pentru plata facturilor din acea lună. Mama ei negocia cu un agent deschiderea unei expoziţii şi realizarea unor lucrări la comandă. Şcoala era pe terminate, iar Grace intenţiona să-şi caute de lucru pentru vară. Ştia că nu va câştiga mult, dar se aştepta să fie de ajuns. Încă simţea un gol în coşul pieptului, la care nu suporta nici măcar să se gândească; era ca şi cum s-ar fi uitat la soare. Dar toate sfaturile şi vorbele de consolare în situaţii tragice spuneau că suferinţa dispare odată cu trecerea timpului. Lucrurile reintrau în normal.

Apoi primiră o scrisoare de la avocatul Portiei.

— Ce nesim... Aaah! scrâşni Hallie de frustrare, înghiţindu-şi vorbele.

Ieşi nervoasă din cameră, lăsând-o pe Grace cu biletul în mână. Mesajul era succint:

„Dreptul de proprietate... Dreptul legal al doamnei Coates... Evacuarea proprietăţii...”

Coborî mâna tremurândă în care ţinea scrisoarea.

— Mamă?

Niciun răspuns.

— Mamă? zise ea mai tare.

Mama ei se uita lung la coperta unei reviste, cu capul uşor înclinat şi cu ochii fixaţi asupra unei vedete care poza în valurile oceanului.

— Ce zici de culoarea asta, e un albastru-azur sau un albastru-cobalt? Valurile au o nuanţă de acvamarin, dar... Nu, sigur e cobalt.

Grace îşi stăpâni lacrimile. Dacă exista vreun mod de a supravieţui în faţa acestui asalt, numai ea îl putea descoperi.

IV

A doua zi, în timp ce aştepta vizavi de şcoală autobuzul care ducea spre centru, Grace căuta să nu se gândească la teribila misiune pe care o luase asupra ei. Se uita la elevii care ieşeau pe porţile şcolii şi care formau o amestecătură de stiluri: hipsteri, punkişti, fete Harajuku, emo, tocilari. Mama lor insistase ca Hallie şi Grace să meargă la o şcoală particulară, unde Grace urma cursuri obligatorii de motivare personală, pe lângă cele de ştiinţe şi matematică. Colegii ei aveau toate şansele să ajungă nişte guru ai tehnologiei prin Silicon Valley; erau nişte adolescenţi cu ochi mari, care până atunci fuseseră şcoliţi acasă şi care încercau să se integreze în societate pentru prima oară.

— Grace! o strigă Hallie de peste drum.

Era cu grupul ei de colege cu nasul pe sus – toate rujate şi cu ţinute vintage, care lui Grace îi păreau scoase din cufărul de zestre al bunicii.

— Spune-i mamei că diseară dorm la Mirabelle.

— Spune-i tu! strigă Grace.

Hallie făcu o grimasă exasperată. Se desprinse de lângă un tip cu o mustăcioară răsucită, îmbrăcat cu un sacou hidos din catifea, şi ţâşni în mijlocul străzii fără să-i pese de maşini, deşi una dintre ele frână brusc în faţa ei.

— Te rog, Grace. Mama nu-şi dă seama niciodată când sunt acasă.

— Şi-a dat seama îndeajuns cât să-ţi spună să fii întotdeauna acasă până la miezul nopţii, răspunse Grace, imună la insistenţele surorii ei, care încerca să o înduplece cu nişte ochi mari, de ciută rănită.

Deodată, Hallie renunţă la figura de copil neajutorat şi o ţintui pe Grace cu ochii ei mânjiţi de creion dermatograf.

— Câteodată poţi să fii exasperant de imatură, ştii, nu?

— Iar tu poţi să fii acasă până la miezul nopţii, zise Grace şi îi întoarse spatele.

Autobuzul opri în dreptul lor. Hallie pufni în semn de protest şi se întoarse furioasă la amicii ei, cu fusta lungă şi neagră fluturându-i în urmă.

Grace urcă în maşină, compostă biletul şi căută un loc în spate. Se săturase să o supravegheze pe sora ei. Hallie avea dreptate – mama lor întorsese spatele lumii. Toată ziua picta în atelier, dar apărea de nicăieri, când se aşteptau mai puţin, să le spună să mănânce legume şi să-şi facă temele. Însă doar pentru că ar fi putut să stea pe afară şi până la apusul soarelui, dacă voiau, nu însemna că aşa şi se cuvenea să facă. După înmormântare, Hallie începuse a veni cu tot mai multe pretenţii, şi n-ar fi fost de mirare să fie găsită moartă într-un şanţ, pe la vreun concert din East Bay, la ora trei dimineaţa. Sau, mai rău, să se înhaite cu băieţi care îşi tundeau mustaţa ca Hitler.

Grace coborî în centru. Traversă mai multe străzi cu clădiri imense de birouri şi vitrine elegante, până ce ajunse la clădirea în care locuia Portia. Trecuseră doar câteva luni de când se mutase împreună cu tatăl lui Grace pe acea

stradă selectă, în blocul cu portari în livrea şi cu privelişte spre parc. Grace rămase o clipă în faţa uşii, cu ochii spre pâlcurile verzi de copaci, îmbărbătându-se pentru ce avea să urmeze. Nu mai fusese niciodată acolo; întotdeauna se găsiseră scuze: ba că Dash trebuia să doarmă, ba că erau în renovări. Dar în acel moment, când se găsea în faţa zidului de gresie care părea că o domină, se simţea de parcă ar fi trecut fraudulos, fără niciun fel de invitaţie, într-o altă lume.

— Domnişoară?

Se întoarse spre portarul care ţinea larg deschisă uşa de sticlă.

— Scuze, îngăimă ea şi intră.

Înăuntru, aceeaşi privelişte: podele de marmură şi oglinzi sclipitoare. Toate străluceau atât de tare, încât avea impresia că le-ar păta dacă s-ar uita prea insistent la ele. Traversă stânjenită holul şi se opri la recepţie:

— Vreau s-o văd pe Portia Coates, anunţă ea.

Preţ de câteva momente, recepţionerul nu schiţă nicio expresie, după care se lumină.

— Adică pe doamna Weston?

— Da, înghiţi Grace în sec.

— Vă anunţ.

Grace rămase pe loc cât timp bărbatul murmură ceva la receptor. Dintr-odată se temu ca nu cumva Portia să refuze să o primească. Nu împărtăşea cu ea acea prietenie

de faţadă pe care o afişau alţi amici ai ei faţă de părinţii lor vitregi. Cu toate că distanţa dintre ele două fusese una reconfortantă până atunci, de data asta Grace îşi dorea ca măcar să fi mimat apropierea. Poate că aşa Portia ar fi simţit un fel de datorie faţă de fiicele vitrege în loc să-şi trimită avocaţii să le trateze ca pe nişte sărăntoace.

— Puteţi urca, o anunţă în cele din urmă recepţionerul, arătându-i lifturile. Etajul cincisprezece, la penthouse.

Când ieşi din lift, o găsi pe Portia pe covorul crem de pe hol. Purta o rochie de mătase deschisă la culoare. O întâmpină cu nişte ochi mari, mimând încântarea.

— Grace, draga mea, ce surpriză!

Îi făcu semn să se apropie şi o strânse o fracţiune de secundă în braţele ei scheletice.

— Cum te simţi? Cum se mai simte mama ta? Bietele de voi!

Grace se retrase.

— Suntem bine, spuse ea, surprinsă de entuziasmul debordant al Portiei. Voiam să discutăm...

— Sigur. Hai înăuntru. Dash e cu unchiul lui pe-afară. Hai să bem un ceai.

Grace o urmă în apartament.

— Pantofii, zise Portia cu un gest spre încălţămintea înşirată lângă uşă.

Grace se descălţă greoi. Se lăsă tăcere. Portia încă aştepta, aşa că tânăra se aplecă să îşi aranjeze tenişii în rând cu celelalte perechi de încălţăminte.

— Vrei să-ţi fac un tur? Tocmai ce-am terminat camera pentru musafiri. Decoratorul e un geniu, pe cuvântul meu!

— Sigur...

Oricât de mult şi-ar fi dorit Grace să termine repede, era totuşi curioasă să vadă locul pe care tatăl ei îl considerase „acasă”. Arăta ca într-o revistă străină – mobilă albă, candelabre argintii, cu forme rotunjite.

— Aici sunt dormitoarele, începu Portia, mergând cu paşi mici pe coridor. Cel principal, cel secundar, cel pentru musafiri, camera lui Dash, camera doicii...

Grace aruncă un ochi în toate şi toate semănau: totul era alb, covoarele, crem, obiectele de artă – abstracte. Unde-şi ţineau lucrurile? Haine, cărţi, ziarele de săptămâna trecută, proiectele de viitor... Niciodată nu existase vreo sugestie că ea şi Hallie ar putea să aibă o cameră acolo, iar în momentul acela, când vedea casa, înţelegea de ce. Doamne fereşte ca vreuna dintre fete să mânjească în vreun fel strălucirea impecabilă a apartamentului cu avântul lor adolescentin!

— Şi am ajuns de unde am pornit!

Portia o conduse în sufrageria deschisă şi se aşeză chiar pe marginea uneia dintre canapelele pătrate şi albe. Ia loc, te rog. Greta!

Grace se aşeză cu atenţie. Doica suedeză apăru cu serviciul de ceai. Lăsă tava pe măsuţa de cafea, după care dispăru fără niciun cuvânt.

— Mulţumim! murmură Grace, apoi uşa bucătăriei se închise şi se lăsă din nou tăcere.

— Deci, spuse Portia turnându-i nişte ceai medicinal într-o ceaşcă elegantă din porţelan, apoi fixând-o pe Grace cu privirea. Ce te macină?

Grace încercă să-şi pună gândurile în ordine – să pară matură şi calmă, nu o adolescentă de şaisprezece ani.

— Am primit o scrisoare de la avocatul tău, începu şi, spre disperarea ei, glasul îi tremura. Despre casă.

— Mmm.

Portia amesteca lent cu linguriţa în ceai; altceva nu mai spuse.

— Ni s-a spus că trebuie să ne mutăm.

— N-ar fi mai bine să lăsăm lucrurile astea în seama adulţilor? surâse gazda cu un aer de superioritate. Cum e la şcoală? Nu-i aşa că de-abia aştepţi vacanţa de vară?

— N-ai înţeles, zise Grace strângând din ochi. Nu putem să plecăm de acolo, e casa noastră!

— Grace, nu mai fi atât de sensibilă, o dojeni Portia. Nu mai eşti o fetiţă. Casa e acolo unde ţi-o faci.

Bătu linguriţa de marginea ceştii de porţelan; clinchetul răsună cu ecou.

— N-ai putea să ne laşi să rămânem acolo? încercă fata. Măcar până când vinde mama nişte tablouri, să avem nişte bani puşi deoparte?

— Bineînţeles, zâmbi Portia din nou. Le-am spus avocaţilor că sunt dispusă să fac concesii, dacă mama ta plăteşte chiria la preţul pieţei.

— Nu ne permitem să plătim chirie acum! păli Grace.

— Nu vezi lucrurile cum trebuie, zise Portia, aplecându-se uşor spre ea. Pentru voi e o oportunitate, un nou început. Închipuie-ţi ce fericite o să fiţi să nu mai trăiţi în dărăpănătura aia. Să ştii că mie mi-a mirosit a umezeală; poate chiar a mucegai. Cine ştie ce se întâmplă dacă rămâneţi în focarul ăla de infecţii! Pentru voi e o binecuvântare, o să vezi.

— O binecuvântare? izbucni Grace, pierzându-şi stăpânirea de sine. Nu înţelegi că nu ne permitem un apartament, că nu ne permitem nimic? Nu avem nimic fără tata.

— Capacităţile financiare ale mamei tale nu sunt responsabilitatea mea, spuse Portia, încrucişându-şi mâinile în poală. Sunt sigură că are economii, că poate să lucreze...

— El n-ar fi vrut asta!

Portia tresări.

— Îmi pare rău, reluă Grace, străduindu-se să îşi stăpânească frustrările şi să îşi controleze glasul. Dar cred că-ţi dai seama că el n-ar fi vrut să se ajungă aici.

Portia ridică din umeri, de parcă nu-i stătea în putere să mai schimbe ceva.

— Grace, dragă, îmi cresc singură copilul. Micul Dashwood trebuie să fie pe primul loc pentru mine. Ai idee cât costă să creşti un copil în ziua de azi?

Grace negă cu o mişcare lentă din cap.

— Doicile! exclamă Portia cu patos. Yoga pentru copii, ore de pian pentru micuţii care vor să ajungă ca Mozart şi pre-pre-grădiniţe care să-i faciliteze integrarea socială. Numai nutriţionistul lui costă trei sute de dolari pe oră. Fără să mai punem la socoteală cheltuielile pe care o să le am cu şcoala particulară, cu taberele de vară sau cu participările la Ivy League.

Scutură din cap de parcă gândul în sine ar fi fost de ajuns ca să o copleşească.

— Îmi pare rău, dar cred că-ţi dai seama că sunt legată de mâini şi de picioare, adăugă ea şi sorbi din ceai.

Tăcere.

— Şi noi... noi ce facem? o privi Grace îngrozită.

Chiar nu putea să o înduplece. Chiar era hotărâtă să le dea afară din casă.

— Nu ne poţi arunca în stradă pur şi simplu.

Portia făcu ochii mari şi zâmbi dulceag.

— Scumpa mea, crezi că sunt un monstru?

Grace răsuflă uşurată.

— Nu, vă dau timp să plecaţi până la sfârşitul lunii, zise Portia cu încântare. Cred că e destul timp.

V

Grace reuşi să-şi stăpânească sentimentul de panică până la plecare, când îngăimă un salut politicos, şi apoi până în holul de la intrare. Dar, de îndată ce ieşi împleticindu-se din clădirea rece şi sticloasă şi se trezi în mijlocul forfotei asurzitoare a oraşului, o copleşi o senzaţie de neputinţă atât de apăsătoare, încât abia mai reuşea să respire. Ce puteau face? Unde să meargă?

Simţi o durere înţepătoare în gât din cauza lacrimilor pe care şi le învinsese până atunci şi de data asta nu mai găsi tăria de a nu plânge. Îmbrăcă repede haina cu glugă şi porni de-a lungul trotuarului. Pieptul îi zvâcni sub apăsarea primului scâncet de neputinţă.

— Grace!

Ajunsese deja la jumătatea străzii, când deodată se auzi strigată.

Se întoarse şi îl zări pe Theo în urma ei. Purta pantaloni kaki de şcoală şi un hanorac şi împingea căruciorul lui Dash. Veselia de pe chip îi pieri de îndată ce o văzu.

— Grace! Te simţi bine? Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-i spună că totul e în ordine, însă nu reuşi.

Theo se uită la mulţimea de pietoni din jur, care treceau grăbiţi pe lângă ei, la oră de vârf.

— Vino!

O luă de braţ şi conduse pe cealaltă parte a străzii, împingând căruciorul cu mâna liberă.

Epuizată, Grace nu opuse rezistenţă. De-abia mai reuşea să îşi stăpânească plânsul. Îi venea să intre în pământ de ruşine: cum să plângă în mijlocul străzii ca o orfelină? Numai Hallie ar fi făcut aşa ceva!

Theo o duse în parcul de vizavi şi o ajută să se aşeze pe o bancă.

— Vrei să sun pe cineva? o întrebă el, căutând în geanta cu lucruşoarele copilului până ce găsi un pachet de şerveţele. Poate pe mama ta?

— Sunt bine, zise Grace, străduindu-se să schiţeze un zâmbet, şi îşi şterse lacrimile. Nu s-a întâmplat nimic. E o... alergie, minţi ea. De la polen, completă apoi, deşi scuza i se păru slabă până şi ei.

— N-ai nevoie de nimic? întrebă Theo, care începuse să scoată lucruri din geantă. Un suc? O suzetă? De domnul Wiggums? zise el, fluturând un elefant de pluş.

Grace surâse vag şi acceptă sucul.

— Mulţumesc.

Luă câteva înghiţituri prin paiul subţire, concentrându-se să respire adânc, o dată, apoi încă o dată. Parcul era umbros şi plin de verdeaţă. Ceva mai încolo, nişte copii se

dădeau în leagăn. Vuietul reconfortant al oraşului îi înconjura şi îi cufunda într-o lume cu totul altfel decât apartamentul Portiei, în care domnea o tăcere de gheaţă. Treptat, Grace începu să se liniştească.

Simţi că Theo o studiază, aşa că îşi îndreptă atenţia spre căruciorul care era mai degrabă un fel de minivehicul de teren, prevăzut cu plasă pentru protecţie solară şi cu tot felul de curele de siguranţă.

— Cum e Dash? se interesă ea ceva mai veselă. V-aţi distrat?

— Dacă prin „distracţie” te referi la activităţi bine planificate, care să te stimuleze intelectual, atunci da, zâmbi Theo.

Îl ridică pe Dash din cărucior şi, înainte ca ea să apuce să protesteze, îl puse în braţele lui Grace, care îl primi cu stângăcie.

— Salut.... Ce faci?

Avea ochi albaştri şi smocuri de păr negru; brunet, întocmai ca tatăl ei – ca tatăl lor. Era îmbrăcat într-un costum alb de marinar. Băiatul se uita la ea. Clipi şi gânguri ceva. Grace clipi la rândul ei.

— Cred că niciodată nu l-am prins atât de liniştit, observă ea mirată. De obicei e... ştii tu...

— E un răzgâiat mic, zise Theo, râzând. Din cauza Portiei; ea îl agită. I-am spus că lui Dash nu-i trebuie decât să mănânce şi să doarmă, dar ea e convinsă că are nevoie de toate cursurile alea. Ce pot să fac? oftă el şi ridică din

umeri. Eu sunt doar unchiul de gaşcă; nu eu mă trezesc noaptea pentru el.

„Nici Portia”, îşi zise Grace, dar ţinu gândul pentru sine. Dezolarea apăsătoare de la început i se mai potolise acum, când nici Theo nu se mai arăta compătimitor.

— Dar tu? se interesă Grace în timp ce sorbea din suc. Ce-ai mai făcut?

— Sunt bine. Am auzit de... testament, spuse jenat. Am vrut să te pun în gardă mai din timp, dar...

— E în regulă, îl întrerupse ea. Adică n-avem ce face. Nu depinde de noi.

— Am încercat să discut cu ea, continuă Theo, cu o privire plină de dezamăgire. Sunteţi din familie, până la urmă... oarecum. Dar n-a vrut...

— N-ai vrea să nu mai discutăm despre asta? îl întrerupse din nou. Te rog, nu mai pot, zise ea şi înghiţi în sec. Vreau doar să uit, bine?

— Bine, acceptă el.

Deschise gura să mai spună ceva. Grace se temea că o va întreba ceva despre tatăl ei – despre suferinţă, despre bani, sau despre orice altceva care ar putea să-i stârnească un nou potop de lacrimi din cauza „alergiei la polen”.

— Vrei să-i arătăm lui Dash răţuştele?

— Sigur că da, răsuflă ea uşurată. Ce idee bună!

Găsiră un loc uscat pe marginea lacului. Theo scoase o păturică din cărucior şi o întinse pe iarbă. Se aşezară fiecare de o parte, cu Dash între ei.

— Hallie ce mai face? întrebă Theo, sprijinindu-se în coate. Am auzit bine, ceva despre un proiect de teatru în aer liber?

— Ah, Doamne! îşi dădu Grace ochii peste cap. Asta a fost luna trecută. Ea şi câţiva prieteni s-au hotărât să joace teatru în stradă; un fel de flash mob, dar de fapt teatru. În fine, ar fi fost frumos, dar s-au decis să joace scena crimei din Macbeth în centrul Oaklandului. Au avut sânge fals şi săbii de jucărie.

Theo pufni în râs.

— N-a fost tocmai amuzant s-o ridic de la secţia de poliţie, continuă Grace. Era cât pe ce să primească amendă pentru tulburarea liniştii publice, pentru că a început să militeze în gura mare pentru libertatea de expresie artistică şi să denunţe abuzurile statului fascist poliţienesc.

— E o persoană... interesantă, remarcă Theo, strângând din buze ca să nu râdă din nou.

— Se poate zice şi aşa.

Dash rupse o frunză şi începu să o molfăie.

— N-ar trebui să...?

— E organică, nu? zise Theo, ridicând din umeri.

Grace râse, şi astfel se risipiră şi ultimele urme de încordare.

— Şi tu? Cum de-ai terminat deja şcoala?

— Aveam credite destule ca să termin mai repede, zise Theo, trăgându-şi manşetele. Am fost la o şcoală cu internat, deci nu prea mi-am dorit să rămân. Şi când am primit telefonul de la Portia... m-am gândit că i-aş putea fi de folos.

— Frumos din partea ta.

Grace se încruntă, iar el îi surprinse reacţia.

— Ce?

— Nimic. Doar că... nu semănaţi.

Nici nu rosti bine cuvintele, că îşi şi dădu seama ce greşeală a făcut.

— N-am vrut. Numai că, ştii tu...

Oftă învinsă.

— Sunteţi diferiţi, atâta tot.

— Mult prea diferiţi, murmură Theo.

În patru labe, Dash se îndreptă spre lac, dar Theo îl prinse de bretelele pantalonilor şi îl trase înapoi.

— Unde te duci?

— Cum adică „mult prea diferiţi”?

Grace se aşeză picior peste picior.

— Eu sunt un fel de oaie neagră a familiei.

— Tu? râse Grace.

Theo părea drăguţ şi politicos, şi nu protesta că trebuie să stea cu copilul o zi întreagă. În comparaţie cu alţi băieţi, îi părea aproape un sfânt.

— De ce? Ascunzi vreo dependenţă, ai cazier sau ceva?

— Ar fi bine! Unchiul Emmett a primit doi ani pentru evaziune fiscală, iar bunica... să zicem că se împacă bine cu coniacul, zise el şi zâmbi cu milă. Nu, eu sunt adevăratul motiv de scandal. Sufăr de lipsă acută de ambiţie.

— Ai optsprezece ani, zise Grace mirată. Ar trebui să ai ambiţii la vârsta asta?

— Da, normal. Ar trebui să fiu pregătit să urmez dreptul sau economia. Dar am vrut o pauză înainte de facultate. Să călătoresc. Poate să fac voluntariat. Dar ei s-au aprins foarte tare...

Oftă prelung.

— Nici nu ştiu cum o să reacţioneze când o să le spun ce vreau să studiez.

— Design vestimentar? îl tachină Grace, prefăcându-se că încearcă să ghicească. Dans modern? Poezie romantică de secol XIX?

— Pe-aproape, râse el. Nu, eu vreau filosofie.

— Şi ce e atât ciudat? exclamă Grace bulversată.

— Ştiu, e exagerat, acceptă Theo. Dacă i-ai auzi cum vorbesc, ai zice că am de gând să mă angajez ca stripper într-un bar din Pensacola.

— După Ivy League, ai putea măcar să ajungi la Miami, râse Grace. Într-un loc mai cu pretenţii.

Theo râse la rândul lui.

— Familia Coates... e un fel de specie mai ciudată. Nu aplică regulile clasice. Dar probabil că fiecare familie are ciudăţeniile ei.

— Da, aprobă Grace, cu gândul la mama ei – încuiată într-o mansardă, departe de realitate – şi la Hallie, care probabil era pe punctul de a fi arestată pe undeva.

Theo tresări.

— Scuze că m-am plâns atâta de facultate, familie... Nu se compară lucrurile prin care treci tu...

— Nu! îl întrerupse ea. Ne-am înţeles să nu mai deschidem subiectul.

Theo se opri imediat.

— Bine, acceptă el.

Conversaţia fu întreruptă de soneria telefonului mobil al lui Theo. Grace rămase puţin pe gânduri.

— E melodia din „Familia Adams”?

— Ce? Nu! Niciodată!

Răspunse la telefon.

— Da, Portia? Nu, venim imediat.

Închise telefonul şi se uită la Grace cu un aer vinovat.

— Trebuie să mă întorc. E vremea pentru cursul lui Dash de imersiune într-o ambianţă lingvistică.

— Pentru ce?

— Portiei îi place să-i pună casete în limba franceză în timp ce Dash doarme, explică Theo, ridicându-se. Cică îl aclimatizează cu sonoritatea limbii.

Grace se uită cu mirare la Dash, care molfăia bucuros şiretul lui Theo.

— Când eram mică, n-aveam decât desene Disney şi nişte ponei de jucărie.

— Desene Disney? făcu Theo, ducând teatral mâna la piept. Noi am avut numai jocuri educative.

Fata râse şi îl ajută să strângă pătura şi să-l aşeze pe Dash înapoi în cărucior.

— Mă gândeam să mergem la un film. Dacă ai timp, desigur.

Grace râmase pe gânduri. Oare Theo avea impresia că şi ea trebuie îngrijită la fel ca Dash?

— Nu cunosc pe nimeni pe-aici şi am nevoie de ceva care să mă ţină departe de familie. Nu de tine, adăugă el repede. Tu nu eşti... Ştii ce vreau să spun.

— Bine, rosti ea rar. Adică sigur, cred c-o să ne distrăm.

— Bine. Atunci te sun mai târziu.

Mobilul lui sună din nou, cu aceeaşi sonerie familiară.

— Da, Portia. Sunt chiar peste drum, zise el, dându-şi ochii peste cap. Ajungem imediat.

Închise şi oftă.

— Mă cheamă datoria.

— Au revoir.

VI

În seara aceea, Grace ieşi cu Theo la film mai degrabă ca să scape de gândul iminentei lor evacuări decât pentru umorul de duzină al comediei pe care o văzură. Dar Theo reuşi să-i distragă atenţia cu poveştile lui nesfârşite despre grozăviile din familia lui şi despre iadul de la şcoala-internat. Nu făcu nicio referire la tatăl ei sau la criza pe care o traversa acum familia lui Grace. Spre surprinderea sa, Grace se distră copios; îi era recunoscătoare lui Theo pentru prietenie şi pentru prilejul de a se detaşa de lumea reală pentru câteva ore.

În scurt timp, lucrurile intrară într-o rutină zilnică: se întâlneau când Grace ieşea de la şcoală şi-l duceau pe Dash în parc sau la grădina zoologică, până când se auzea ţârâitul familiar al telefonului şi Portia îl chema pe Theo acasă.

— Ce mai face Theodore? se interesă Hallie cu un surâs şiret, după a doua săptămână.

Erau la cină, sau mai degrabă la ceea ce numeau, în ultima vreme, „cină”: Grace arunca nişte bucăţi de brânză şi nişte resturi pe un blat de pizza din comerţ, iar Hallie rupea două salate într-un bol.

— E bine, ridică Grace din umeri, presărând cu economie nişte felii de salam.

Hallie întinse mâna peste masă ca să ia un pumn de măsline.

— Hei, ai grijă!

Hallie se retrase cu o mişcare bruscă, aruncă măslinele în aer şi le prinse în gură.

— Petreceţi destul de mult timp împreună în ultima vreme...

— Poate... Cred că da.

Nu voia să-i spună că preferă asta decât să stea toată seara în casă, aşteptând ca sora ei să-şi facă apariţia după ce a umblat creanga toată ziua sau ca mama lor să catadicsească în sfârşit să iasă din atelier, deşi chiar şi când se desprindea de tablourile ei era mult prea absentă ca să discute cu ea.

— E simpatic odată ce ajungi să-l cunoşti.

— Ai putea să zici chiar că-i drăguţ, medită Hallie. Dacă ar renunţa la cămăşile alea de şcoală. Şi dacă şi-ar face ceva la păr... şi cu ochelarii ăia...

— Vrei să spui dacă şi-ar face ochelari cu rame din alea mari şi penibile, cum au amicii tăi, sau dacă şi-ar lăsa mustaţă? râse Grace. Vezi să nu!

— Trebuie să depăşeşti tiparul generic de frumuseţe cu care ai fost îndoctrinată, îi zise Hallie cu un uşor dispreţ. A trecut moda tipilor cu muşchi şi fără creier.

— Dar el nu e aşa!

— Aha! izbucni Hallie, luminându-se la faţă. Deci îţi place de el!

— N-am zis că nu-mi place.

Termină de aranjat cele două pizze şi le puse la cuptor.

— E simpatic. Ar trebui să ieşi cu noi odată.

— N-aş vrea să deranjez.

— Cum adică?

Grace se întoarse cu faţa la sora ei şi o văzu pe Hallie ridicând sugestiv din sprâncene. Rămase cu gura căscată.

— Nu! Doar nu crezi... E ridicol!

Aruncă în sora ei cu un prosop, însă nu îşi putu stăpâni roşeaţa din obraji.

Hallie se feri şi începu să râdă.

— Îţi place de el, îţi place de el, cântă ea, tachinând-o. Vrei să-l săruţi!

— E fratele nostru vitreg! Sau unchiul vitreg, bâigui Grace, de-abia găsindu-şi cuvintele. Nu ştiu ce este, dar e rudă!

— Nu de sânge, zâmbi Hallie.

— Ai înnebunit, spuse Grace tocmai când mama lor intra în bucătărie.

Purta pijama şi în păr avea urme de vopsea roşie.

— Cine a înnebunit? le întrebă ea buimacă, de parcă de-abia atunci le zărea după mulţi, mulţi ani.

— Nimeni, se grăbi Grace să răspundă. Hallie, mă ajuţi şi tu sau ce faci? Pune masa, fă ceva.

— Lui Grace îi place de Theo, anunţă sora ei, lăsându-se moale pe un scaun şi lăsând-o pe Grace să pună singură farfuriile şi tacâmurile.

— Nu-i adevărat!

— Ba da! insistă Hallie şi îi scoase limba.

— Foarte matur din partea ta!

Mama se aşează lângă Hallie, repetând cu voce tare numele lui Theo ca să îşi amintească despre cine e vorba. Deodată se lumină la faţă.

— A, da! E simpatic. Foarte politicos. V-aţi potrivi.

— Mamă! sări Grace.

— Are dreptate! chicoti Hallie. Vă potriviţi. Sunteţi amândoi nişte plicticoşi. Nu faceţi decât să staţi împreună

şi să vă scuzaţi reciproc: „Tu prima”, „Ba nu, tu primul”. Cred c-aş muri.

— Nu spune asta, draga mea, o certă mama. Sunt sigură că Theo şi Grace au o poveste de dragoste foarte frumoasă.

Grace încercă să nu le ia în seamă. Când lui Hallie îi intra ceva în cap, era inutil să încerce să o contrazică. Aşa că puse ziarul pe masă şi îl deschise la pagina de anunţuri imobiliare, unde încercuise mai devreme câteva oferte.

— Mai avem doar două săptămâni, le reaminti. Am încercuit câteva apartamente la care să te uiţi, mamă. L-ai putea suna pe agent mâine.

Hallie se uită la primul anunţ încercuit.

— Oakland? Emeryville? Doar nu vorbeşti serios!

— Nu ne permitem să rămânem aici, ofta Grace pentru a mia oară.

— Dar astea...

Hallie se strâmbă cu ziarul în faţă.

— „Deasupra unui restaurant chinezesc...” „Se urcă până la patru...” „Două dormitoare...” Eu vreau camera mea!

— Nu-ţi trebuie decât un pat pliant pentru când vii acasă de la facultate, o corectă Grace.

— Şi atelierul meu? se încruntă mama. Îmi trebuie lumină bună, spaţiu... Poate găsim ceva cu o anexă în grădină.

Frunzări puţin ziarul.

— Uite ce frumos: casă cu trei dormitoare, podele de lemn, seră...

— Daaa, şi numai 4.000 de dolari pe lună, zise Grace, aruncând un ochi peste umărul ei.

— Nu e prea rău, zise mama şi încercui anunţul cu un pix.

— Nu ne permitem! strigă Grace, însă nimeni nu o asculta.

— Sau ăsta? spuse Hallie, arătând un alt anunţ. „Stil victorian, terasă de jur-împrejur, şemineuri originale...”

— Vă rog, fiţi serioase, spuse Grace, înfrânându-şi dezamăgirea.

— Du-te şi sună-l pe Theo, îi azvârli Hallie, dându-şi ochii peste cap. Poate câteva ore cu el te mai înseninează.

— Pentru ultima oară, izbucni Grace, chiar nu e nimic între noi!

— Sigur că da, o bătu mama ei pe braţ. Dar ai grijă să te protejezi!

Grace încercă să ignore tachinările surorii ei. De ani de zile, Hallie se hrănea cu literatură rusă de calibru greu şi cu poezie de inimă albastră; era obsedată de ideea de iubire adevărată. Vedea pretutindeni idile secrete, mai ales acolo unde erau mai puţin probabile: între doamna Martinez (menajera lor bătrână) şi domnul Kingston (vecin, trecut de 40 de ani, homosexual); între directorul şcolii (care avea un mariaj fericit) şi profesoara de matematică,

abia ieşită de pe băncile facultăţii; şi, mai nou, între Grace şi Theo.

Şi totuşi, gândul ăsta nu îi dădea pace. A doua zi, în timp ce îl plimba pe Dash pe lângă Debarcaderul Pescarilor, împreună cu Theo, începu să se întrebe dacă nu cumva şi alţii cred că e îndrăgostită de el, din moment ce sora ei începuse să creadă asta. Poate chiar şi Theo îşi închipuia acelaşi lucru!

— Vrei să-l iau eu? îi întrerupse Theo firul gândurilor. Eşti cam roşie în obraji. Ştiu că e greu să-l ţii în braţe.

— Ah, da, ia-l.

I-l întinse pe micuţ şi preluă în schimb căruciorul gol. Theo luă copilul în braţe cu uşurinţă.

— Să n-o mai obosim pe tuşa Grace, îi spuse lui Dash. Te-ai făcut cam durduliu.

— E exact cum trebuie, îl corectă Grace, desfăcând un baton de cereale. Nu vrem să-şi facă încă de pe acum tot felul de complexe de greutate.

— El? râse Theo. Nici gând! De cum o să poată să se ţină singur pe picioare, o să înceapă să şterpelească dulciuri când nu-l vede Portia.

Se opriră la gardul care mărginea cheiul. Un cuplu între două vârste, cu borsete legate în jurul taliei, făcea poze cu insula Alcatraz. Se opriră o clipă să-l mângâie pe Dash.

— Aveţi un băieţel adorabil! exclamă femeia.

Grace crezu că o să-i stea în gât batonul de cereale.

— Mulţumesc, răspunse Theo foarte serios. Suntem mândri de el.

După ce cuplul trecu mai departe, Grace îl plesni peste braţ îmbujorată.

— De ce-ai spus asta? Acum probabil îşi închipuie că sunt una dintre mamele alea adolescente.

— N-ar fi un început de carieră prea rău, zâmbi el. Ai putea ajunge vedetă într-un reality show, ai apărea în reviste...

Se opri când văzu expresia de pe chipul ei.

— Scuze. Mi s-a părut că aşa o să scăpăm de ei mai repede. Dacă spuneam că nu e al nostru, întrebau de părinţi.

— Ai dreptate, se mai calmă ea.

Nu era cazul să exagereze doar pentru că o tachinase sora ei. În plus, ştia ce se zice despre cei care protestează prea mult.

— Era doar ciudat... noi doi... împreună! râse ea cu stângăcie.

O luară înapoi spre bulevard, iar Grace îi aruncă lui Theo o privire fugară. Sora ei se înşelase în privinţa părului. Lui Grace îi plăceau zulufii lui rebeli, care îl făceau să arate de parcă şi-ar fi trecut mâna prin păr şi l-ar fi încâlcit. Arăta mai bine decât băieţii de la şcoală, cu breton pieptănat într-o parte, pe care mereu se chinuiau să îl dea deoparte cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să pară nişte superstaruri. Iar ochelarii lui nu erau de tocilar. Ramele aurii care îi încadrau ochii căprui îi dădeau aerul unui profesor pierdut

în gânduri. Şi-l imagina peste douăzeci de ani, cu un sacou reiat ros în coate, ascuns într-un birou plin de cărţi şi corectând lucrări de control.

— Cum merge cu vânătoarea de apartamente? se interesă el.

Grace îi împărtăşise din frustrările acumulate în familie, pentru că atitudinea lui optimistă îi făcea bine. Subiectul era însă unul sensibil, iar persoana Portiei se afla undeva în subtextul oricărei conversaţii.

— Aţi găsit ceva?

— Nu, oftă ea. Nu ştiu ce aşteaptă mama şi Hallie: vreo zână bună care să le scoată o casă în cale. Eu am început deja să împachetez. Casa e mare; nu vreau să plecăm pe fugă.

— Aş putea să vă ajut, se oferi el imediat. Mă pricep de minune la făcut bagaje. Crede-mă! Toţi colegii mă invidiau la sfârşit de an şcolar. Şi sunt foarte atent la detalii.

— Ca să vezi! murmură ea, muşcându-şi buzele. Sunt multe de făcut. N-am strâns nici măcar jumătate din sufragerie.

— Atunci contează pe mine, spuse Theo cu vehemenţă. Vin la sfârşit de săptămână, iau şi ceva de mâncare pe drum... Punem de-o petrecere.

— Fie ai avut parte de nişte petreceri jalnice, fie Portia nu te lasă cu mâncare semipreparată în casă, comentă ea, iar Theo se arătă învins. Ştiam eu! râse Grace.

— Avem numai mâncare organică în casă, numai crudităţi. Mă topesc!

— Bine, hai, acceptă ea. Dar trebuie să munceşti pentru asta. Să nu uiţi să aduci şi nişte bandă adezivă.

Acasă, Grace o găsi pe Hallie în plin avânt, într-unul dintre accesele ei de furie. Stătea pe scări cu o scrisoare în pumn, iar mama încerca să o calmeze.

— E în regulă, draga mea.

— Ba nu! A distrus totul! urlă Hallie. Îl urăsc! Vă urăsc pe toţi!

Ţâşni de pe canapea, o luă la goană pe scări, cu fusta fluturând în urmă, şi se baricadă în camera ei, trântind uşa.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Grace, dezbrăcându-se de haină.

— De la Juilliard, răspunse mama cu o figură obosită. Nu-i mai pot ţine locul dacă nu plătim următoarea tranşă din taxa de şcolarizare.

— Dar... tata a pus deoparte bani pentru facultate, se miră Grace. Doar nu-i ia Portia şi pe ăia!

— Tatăl tău a avut un cont pentru investiţii, o corectă mama. Avocaţii Portiei spun că banii ăia puteau fi ţinuţi acolo cu orice scop, nu neapărat pentru şcoală.

Grace simţi un val de furie pe care se luptă să şi-l controleze. Nu o ajuta la nimic. Răul era deja făcut.

— Nu poate să obţină vreo sponsorizare? Sau să facă o cerere pentru bursă?

— Anul ăsta nu. Nu cu notele ei...

Schimbară priviri grăitoare. Hallie avea un talent deosebit la teatru, dar la matematică şi la ştiinţe era mai puţin pricepută.

— Biata de ea, zise Grace. A fost atât de bucuroasă că a intrat...

Şi tatăl lor fusese fericit. Le scosese la o cină la restaurantul franţuzesc preferat al lui Hallie şi se lăudase tuturor ospătarilor care avuseseră răbdare să îl asculte, ridicându-le în slăvi pe fetele lui deştepte şi numind cu mândrie facultăţile prestigioase la care o să studieze. În acea seară Portia avusese alte treburi.

Sună telefonul din hol.

— Răspund eu, se grăbi mama. Du-te şi ai grijă de ea.

Fugi la telefon înainte ca fiica ei să apuce să obiecteze – de parcă misiunea de părinte se rezuma la a-ţi declara întâietatea în anumite chestiuni.

Grace urcă şi ciocăni la uşa surorii sale. Nu primi niciun răspuns, aşa că apăsă pe clanţă şi intră. Înăuntru era întuneric; lumina pătrundea timid prin perdelele groase de catifea. Pereţii erau acoperiţi cu pagini rupte din reviste de modă şi reclame înrămate. Hallie stătea ghemuită pe pat şi plângea cu suspine.

Grace înaintă printre hainele şi revistele aruncate pe jos.

— Mi-a spus mama. Îmi pare rău.

— Cum să-mi facă aşa ceva? spuse Hallie, privind-o cu ochii mânjiţi de rimel.

— Nu ar fi vrut să iasă aşa, murmură Grace, aşezându-se pe marginea patului. Nu e vina lui.

— Încetează! strigă sora ei, ridicându-se în capul oaselor. M-am săturat să-i tot cauţi scuze! Chiar nu poţi să fii şi tu revoltată măcar o dată?

— De ce? oftă Grace.

— Că a plecat, zise Hallie cu glas tremurat. Ne-a întors spatele şi a plecat. Nici nu i-a păsat de ce-o să se întâmple cu noi.

— Ştii bine că nu e adevărat.

— Ba da, o înfruntă Hallie. Când îţi pasă de cineva, ţii legătura. Şi scrii un amărât de testament!

Ar fi fost inutil să mai insiste; Grace se ridică.

— Mă duc să-ţi fac un ceai. Discutăm după ce te mai calmezi.

— Nu te auzi? se aprinse Hallie şi o maimuţări: „Calmează-te”, „N-a vrut să facă asta!”. Când o să recunoşti că şi tu îl urăşti?

— Nu-l urăsc, răspunse Grace cu hotărâre.

— Da, sigur! zise Hallie cu asprime. Iar Portia face ce consideră ea că e mai bine pentru noi, mama o să-şi vină

în fire în curând şi tu nu stai toată ziua suspinând după scumpul de Theo.

— Şi ce-ai vrea să fac? se aprinse Grace la rândul ei. Să arunc săgeţi răutăcioase încolo şi-ncoace, ca tine? Să-mi consum toată energia smiorcăindu-mă şi plângând? De parcă s-ar schimba ceva!

Replica ei nu avu rezultatul dorit.

— Întotdeauna faci aşa! izbucni Hallie, încleştându-şi pumnii. Mă faci să par o nebună, doar pentru că am sentimente. Nu e corect! Am dreptul să plâng!

— Una e să plângi de durere, explică în cele din urmă Grace, secată de puteri şi exasperată de încăpăţânarea lui Hallie. Dar dacă stai şi-ţi plângi de milă şi refuzi să vezi cum stau lucrurile, nu rezolvi nimic.

— Nici nu vreau! urlă Hallie. Nu vreau decât să-mi exprim sentimentele!

Punctă semnificaţia ultimelor cuvinte aruncând în Grace cu câte un obiect: o revistă pe care o avea la îndemână, o pereche de pantaloni, o vază.

Grace se feri şi vaza se izbi de uşă.

— Ai înnebunit!

— Iar tu ai ajuns o maşinărie fără suflet!

— Una din două! Ori n-am sentimente, ori mi le reprim.

Hallie se aruncă din nou pe pat şi începu să urle, cu faţa îngropată în pernă.

— Vezi? De-asta trebuie să rămân cu picioarele pe pământ, îi explică Grace nervoasă. Cineva trebuie să fie matur în familia asta şi se pare că doar eu am rămas.

Se întoarse pe călcâie să plece, dar se ciocni de mama ei în pragul uşii.

— Scuze...

— Pentru ce? zise mama, clipind nedumerită.

— Ea a început! se auzi vocea înfundată a lui Hallie, care rămăsese cu faţa în pernă.

Grace dădu să-i explice, dar mama lor avea nişte veşti liniştitoare; de săptămâni întregi nu o mai văzuseră atât de veselă.

— O să fie bine, le anunţă ea. Am găsit viitoarea noastră casă!

VII

Casa – de fapt, o casă de oaspeţi – îi aparţinea lui Auggie Jennings, văr de-al mamei, care locuia în Los Angeles şi care devenise faimos prin producţia de filme poliţiste de un realism crud. Acum singura lui dorinţă era să-şi doneze averea şi proprietăţile rudelor sale nevoiaşe.

— Am înţeles că acum huzureşte într-una dintre vilele imense pe care le are, cu soţia lui de numai douăzeci şi doi de ani, îi povesti Grace lui Theo în timp ce strângeau lucrurile din sufragerie şi le puneau în cutii.

— La douăzeci şi doi nu mai e chiar tânără, comentă el. Părinţii mei s-au căsătorit când erau încă în liceu.

— El are cincizeci de ani, îl fixă ea cu privirea.

— Ah, atunci e chiar ciudat.

— Nu mai ciudat ca faptul că ne mutăm într-un alt oraş, în casa unui bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată.

Sentimentul de uşurare că rugăciunile îi fuseseră ascultate era umbrit de faptul că nu ştia nimic despre acest văr de-al doilea. Aproape nimic.

— L-ai cunoscut şi tu, insistă mama ei, care apăru de nicăieri. Odată, când era în oraş, a venit la petrecerea de ziua ta. La cea cu tematică western.

— Aveam patru ani!

— Şi i-ai făcut o impresie foarte bună, zâmbi larg mama.

Era în al nouălea cer încă de când sunase unchiul Auggie (insista ca şi fetele să îi spună aşa). O încânta ideea că va avea un atelier numai al ei şi că va profita din plin de lumina Californiei.

— Sau poate o fi fost datorită tabloului? se întrebă cu voce tare. Anul trecut, de Crăciun, i-am pictat câinii, îi explică ea lui Theo. Are doi, rasa Shih Tzu, pereche; foarte simpatici.

Grace oftă.

— Poate n-o să fie chiar atât de rău, o încurajă Theo. Un nou început. Poate e doar temporar, până vă găsiţi altceva...

Îi pieri glasul; avea o figură de om vinovat.

— Scuze. Ştiu că am mai spus-o şi că asta nu schimbă nimic, dar... îmi pare rău. Nu m-am gândit că Portia o să meargă atât de departe.

Dar Portia mersese chiar mai departe şi deja vânduse casa unui dezvoltator imobiliar. Demolarea avea să aibă loc în săptămâna următoare. Grace se bucura că măcar nu va mai fi prin preajmă să asiste la aşa ceva.

— Ştiu, îl linişti. Nu e vina ta. Aşa a fost să fie.

Îşi roti privirea prin camera pe jumătate goală, încărcată de ziare şi de obiecte care până atunci făcuseră parte din viaţa ei. Oricât de generoasă era oferta lui Auggie, cele trei reprezentante ale familie Weston, cu toate lucrurile lor, tot n-ar fi avut loc. Jumătate din ce aveau urma să fie aruncat şi, fiindcă nici Hallie, nici mama nu erau în stare să se despartă nici măcar de un bilet rupt, Grace era cea care trebuia să decidă ce rămâne.

— Hai, încercă ea să anime atmosfera. Am o grămadă de manuale vechi care trebuie donate. Cară-le tu, măcar aşa poţi să-ţi rupi spinarea ca să răscumperi păcatele Portiei.

— Nu o iubesc chiar atât de mult, râse Theo. Accept o febră musculară, poate.

— Mă mulţumesc şi cu atât.

Până la amiază terminară de împachetat lucrurile din camera ei. Grace se strădui să nu ţină seama de durerea tot mai puternică pe care o simţea cu fiecare fotografie pe care o dădea jos de pe perete şi cu fiecare carte pe care o depunea în mormanul celor „de păstrat”. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. „Zâna cea bună” a lui Hallie apăruse sub chipul unui văr distant şi chelbos, înzestrat cu o misterioasă loialitate faţă de membrii familiei. Îşi dădea seama că, dacă n-ar fi fost el, ar fi ajuns să se certe în fiecare zi cu mama şi cu Hallie într-un apartament dintr-un bloc fără lift de pe cealaltă parte a golfului. Şi totuşi, nu-şi putea controla neliniştea care tot creştea în ea de fiecare dată când se gândea că va părăsi oraşul. Deşi Beverly Hills era la doar şase ore de mers pe autostradă, i se părea infinit de departe de casă, de şcoală sau de prieteni...

Şi de Theo.

Deşi nici el nu locuia acolo, îşi reaminti imediat. Într-o săptămână, avea şi el să se întoarcă pe Coasta de Est ca să înceapă cursurile de navigaţie pe care se angajase să le predea pe perioada verii în Hamptons.

— Pare interesant. Cam pretenţios, dar interesant, îl tachinase Grace când Theo o anunţase ce planuri are.

— Spune-i asta şi bunicii mele. Bărbaţii din familia Coates nu trebuie să-i terfelească numele prin muncă manuală.

Deşi vorbea ironic, Grace simţea încordarea din glasul lui.

— Sigur, zise ea, de parcă navigaţia ar fi pe aceeaşi linie cu mineritul sau cu tăiatul lemnelor. Ce ruşine pe capul tău!

— Există post pentru tăiat lemne? zâmbi Theo, şi dintr-odată încordarea dintre ei dispăru.

— Prinde! zise Grace, aruncându-i o plasă de pânză.

El o prinse cu o mişcare sigură şi se uită înăuntru.

— Ce ai aici?

Scoase o lampă de sudură şi câteva piuneze din metal.

— E de anul trecut. A trebuit să fac un proiect pentru ora de arte plastice şi mi-am ales cea mai ştiinţifică temă dintre toate.

Theo scoase una dintre piesele terminate: un pandantiv în forma unui element din tabelul periodic, în care electronii şi neutronii erau reprezentaţi prin ace cu gămălie lipite între ele.

— Tu ai făcut asta? E extraordinar! zise Theo plin de admiraţie, apoi începu să râdă.

— Ce e?

— Nimic... Doar că ai făcut simbolul pentru aur din... argint. E mişto!

Mai întoarse de câteva ori piesa pe o parte şi pe alta.

— Eşti primul care a înţeles asta, surâse Grace.

Privirile li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, apoi ea îşi feri ochii cu stângăcie.

— Ce tocilari suntem! Nişte smintiţi!

— În care cutie îl pun? întrebă Theo. Îl păstrezi?

— La cele „de păstrat”, răspunse ea după o clipă de gândire, dar se răzgândi imediat: Ba nu, la „de aruncat”.

Theo îl puse totuşi în cutia cu lucrurile „de păstrat”.

— Poate o să-ţi fie dor de el cândva, îi zâmbi el.

Grace oftă.

— În ritmul ăsta o să avem nevoie de zece dulapuri cu lacăt! Fără să punem la socoteală numerele din Vogue ale lui Hallie.

— Cu ce mă mai bârfeşti acum? se auzi glasul surorii ei de undeva de pe hol.

— N-am zis nimic, strigă Grace.

Apoi în şoaptă către Theo, fiindcă se auzeau paşi apropiindu-se:

— Ai grijă. De când cu Juilliard e foarte… sensibilă.

El încuviinţă din cap şi adoptă o figură de om înţelegător, fără însă a exagera. Dar când uşa se deschise, Hallie intră în paşi de dans. Renunţase la hainele de doliu. În schimb, îşi pusese o rochie vintage cu imprimeuri şi îşi rujase buzele cu un roşu specific anilor ’50. Îngâna o melodie rock, de parcă scenele tensionate din ultimele săptămâni nici nu existaseră.

— Salut, Theo! zise ea şi îi întinse mâna. Bate palma!

Theo bătu palma cu ea fără prea mult elan, aruncându-i lui Grace o privire nedumerită. Hallie se duse către mormanul de lucruri „de păstrat”.

— Ursuleţii noştri de pluş! Ce frumos!

— Cum te simţi? se interesă Grace precaută.

— Excelent!

— Ai luat din pastilele mamei? Ştii ce-a zis doctorul, ai grijă...

— Stai calmă! râse Hallie. N-am luat o supradoză.

— Bine... zise Grace, încă bănuitoare. Ai băut?

— Grace! N-am nimic. De fapt, sunt foarte fericită, anunţă Hallie cu exuberanţă. Ne mutăm la Hollywood.

— Beverly Hills nu e tocmai Hollywood, o corectă sora ei, însă Hallie îşi dădu ochii peste cap.

— E pe-aproape. Nu-ţi dai seama? Mi-am dorit să ajung actriţă şi-acum chiar o să mi se îndeplinească visul! N-am nevoie de cursurile alea stupide de la Juilliard. În Los Angeles pot să fac rost de toată experienţa şi de toate relaţiile care-mi trebuie. Pot să învăţ de la cei mai buni, pot să mă duc la audiţii...

Se opri din dans şi lovi din greşeală un morman de carnete mai vechi de-ale lui Grace. Theo se grăbi să proptească mormanul ca să nu se răstoarne.

— E perfect!

— Ăhă... murmură Grace.

Hallie îşi miji ochii.

— Nu ţi-ar strica să mă sprijini mai mult. Parcă spuneai că vrei să vezi că depăşesc momentul, că profit de ocazii. Acum profit!

— Perfect, spuse Grace. Mă bucur pentru tine. Ai început să împachetezi?

— Împachetatul mai poate aştepta, răspunse Hallie şi reluă mişcările de dans până în celălalt colţ al încăperii. Acum vreau să sărbătoresc. Mirabelle şi celelalte fete mor de ciudă!

Deodată se opri; se uita când la Grace, când la Theo.

— Şi voi ar trebui să faceţi ceva, zise Hallie şi îi aruncă surorii ei o privire sugestivă. Ieşiţi undeva! Faceţi-vă de cap!

Îi făcu lui Grace cu ochiul, apoi ieşi trântind uşa în urma ei.

— Uau! se miră Theo. De unde are atâta energie? Pe mine mă oboseşte şi numai să mă uit la ea.

— Cred că e un fel de fotosinteză, răspunse Grace, reluând împachetatul. Absoarbe dramele şi conflictele din jurul ei şi le transformă în senzaţii pure.

— Totuşi, cred că are dreptate într-un fel, spuse el, iar Grace ridică ochii. Când zice c-ar trebui să ieşim, continuă Theo, punându-şi stânjenit mâinile în buzunare. Ce zici, mâine seară? Ca un fel de rămas-bun. Eu plec săptămâna

viitoare, iar tu tot trebuie să faci ceva ca să-ţi iei la revedere de la oraşul ăsta...

— Dar am atâtea de făcut!

— Mai pot să aştepte, o asigură Theo.

— Poate...

Dintr-odată, Grace îşi dădu seama că Theo o invitase „mâine seară”. În afară de acea ieşire la film, se întâlniseră doar în timpul zilei, în muzee şi parcuri, de regulă împreună cu Dash pe post de supraveghetor. Acum era altceva.

— Haide, insistă Theo. De ce să se distreze numai Hallie?

Ochii lui căprui o priveau cu căldură din spatele ramelor de ochelari. Grace simţi că nu mai poate să se împotrivească. Timpul care îi rămăsese în oraş era mult prea scurt şi n-ar fi trebuit să-l petreacă împachetând lucruri. Nu pentru Theo, îşi zise în sinea ei, ci pentru oraş – pentru casa ei. Chiar ar fi trebuit să-şi ia rămas-bun.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă, spre bucuria lui Theo.

— Aşa rămâne.

Grace ştia că, de fapt, Theo nu se aştepta la o „întâlnire” în sensul romantic al cuvântului. Însă o trecu un fior când deschise uşa şi îl văzu îmbrăcat la cămaşă şi cravată, şi cu părul pieptănat mai ordonat.

— Ce stilat eşti, îl tachină Grace pentru a-şi masca dezamăgirea.

Ea purta o fustă şi un pulovăr la fel ca multe altele pe care Theo i le văzuse deja. La urma urmei, n-avea de ce să se îmbrace altfel. Era o ieşire ca toate celelalte, nu?

— Arăţi foarte bine, o complimentă Theo, tuşind stângaci.

— Mulţumesc, se îmbujoră Grace, după care niciunul nu mai spuse nimic.

— Eşti... gata?

— Da. Să-mi iau haina.

Grace dădu fuga la cuier şi căută luciul de buze în buzunarul unei haine a lui Hallie, fiindcă ştia că întotdeauna îl ţine acolo. Mai avea oare timp să-şi prindă părul? Îşi întinse puţin roz pe buze, dar se uită în oglindă şi se şterse. Exagera. Theo era un băiat manierat, învăţat să mai poarte şi altceva din când în când, nu numai tricouri vechi. Seara aceea nu era cu nimic specială.

Îşi luă haina şi se grăbi spre uşă, sperând să apuce să plece înainte ca Hallie să...

— Salut, Theo!

Prea târziu. Grace se întoarse şi o văzu pe Hallie măsurându-l pe Theo cu multă atenţie.

— Unde mergeţi în seara asta?

— Ieşim, i-o tăie Grace.

Îşi puse iute haina şi se întoarse către Theo:

— Eşti gata?

Însă Theo nu voia să pară prost-crescut.

— Ce-ai mai făcut, Hallie?

— Adică în afară de a mă pregăti să mă mut în celălalt capăt al ţării pentru că sora ta e o scorpie zgârcită?

— Hallie! o apostrofă Grace.

— Ce? ridică ea din umeri, fără nicio jenă. Cu toţii ştim adevărul; de ce să ne ascundem după deget?

— O să-i spun că i-ai transmis salutări, se amuză Theo.

— Să nu staţi mult, o atenţionă Hallie pe sora ei, cu un zâmbet insinuant. Ţi-aş spune să fii cuminte, dar nu te-ai pricepe să fii altfel.

Grace îi aruncă o privire uluită şi-l împinse pe Theo afară din casă.

— Scuze, zise de îndată ce ieşiră.

— De ce ne petrecem atât de mult timp cerându-ne scuze pentru surorile noastre? zise el cu un surâs.

— Pentru că nu sunt întregi la minte? sugeră ea, dar imediat îşi dădu seama de gafa pe care o făcuse. N-am vrut...

— Ba da, ai dreptate, râse Theo. Ştii că acum îl duce pe Dash la psiholog?

— Da? Dar nici măcar nu vorbeşte încă!

— E îngrijorată că a suferit de pe urma schimbărilor. Acum în fiecare seară vine un tip la noi ca să-l urmărească în timp ce se joacă şi să ia notiţe despre înclinaţiile lui sociale.

— Am înţeles... Ai dreptate. Surorile noastre chiar nu sunt în toate minţile.

VIII

Theo plănuise un tur al oraşului, cu opriri la fiecare punct turistic important; aveau multe de văzut şi doar câteva ore la dispoziţie. Luară funicularul până în Chinatown, frunzăriră cărţi prin anticariatele din cartierul Little Italy şi aruncară monede în fântânile japoneze din Golden Gate Park. Când ajunseră la scările de la baza dealului ce ducea la plajă, Grace deja nu îşi mai simţea picioarele. Se lăsă totuşi condusă spre punctul de belvedere din vârful dealului, şi dintr-odată oboseala se evaporă.

— Ce mult îmi place priveliştea asta...

Grace se duse la marginea platformei şi se sprijini de balustrada de piatră. Dinspre golf venea o briză răcoroasă, iar apele se ondulau în bătaia vântului; la orizont, soarele cobora uşor în ocean. Ştia că şi în sudul Californiei sunt plaje cu nisipuri aurii şi cu valuri blânde, însă cel mai mult îi va lipsi priveliştea care i se întindea sub ochi chiar în clipa aceea – cu apele agitate şi tulburi până şi în zilele senine, cu stâncile care îşi aruncau umbra dedesubt, în oglinda oceanului.

— Tata mă aducea aici tot timpul când eram mic, îi povesti lui Theo, amintindu-şi cu drag. Hallie avea ore de teatru în parcul Presidio, iar noi veneam aici. Chiar aici sus era şi un muzeu pe atunci, plin de jocuri mecanice. Era şi unul care-ţi ghicea viitorul. Eu îl jucam din nou şi din nou, până când mi se prezicea viitorul care-mi plăcea.

— Ce ţi-a prezis?

— Renume, bani, fericire veşnică... Ştii tu, ce-şi doreşte lumea de obicei.

Îşi aminti cum, în peregrinările lor, ea şi tatăl ei avea mereu aceeaşi rutină: mai întâi jocurile, apoi o plimbare lungă pe plajă, cu capul plecat ca să se apere de vânt, înfofoliţi în cele mai groase geci de iarnă, apoi câte un hotdog luat de la poalele dealului; pe urmă, mânjiţi de ketchup şi muştar, se întâlneau cu Hallie. Dar la un moment dat tatăl lor începuse să îşi petreacă weekendurile la birou, iar ritualul de sâmbătă devenise o amintire.

Clipele petrecute împreună cu el nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Pe Grace o trecu un fior.

— Ţi-e foame? o readuse Theo în prezent.

Se aflau încă în vârful dealului, deşi preţ de câteva clipe uitase de Theo.

— Întotdeauna, zise ea, întorcându-se spre el şi încercând să zâmbească. Unde mergem?

— Aici, arătă el spre clădirea albă ridicată în locul fostului muzeu improvizat.

Grace rămase pe loc, uitându-se la maşinile elegante parcate în faţă şi la băiatul în livrea care se plimba prin dreptul intrării. Înghiţi în sec şi se emoţionă din nou, ca atunci când îi deschisese uşa lui Theo.

— Sigur că da, exclamă ea cu veselie. Arată excelent!

Înăuntru, sala de mese era decorată cu lambriuri albe şi tablouri cu peisaje marine. Zumzetul monoton al glasurilor se împletea cu clinchetul nobil al tacâmurilor argintate şi al veselei scumpe de porţelan. Grace îşi aranjă cu grijă şervetul în poală şi îi aruncă lui Theo o privire plină de emoţie pe deasupra buchetului de crini din mijlocul mesei.

Se simţea ca peştele de uscat. Iar Theo părea la fel de stânjenit. Şi el se îmbujorase puţin. Întinse mâna după coşuleţul cu pâine şi lovi paharul de apă. Îl prinse la timp, înainte să se răstoarne.

— Cât pe ce! făcu el, schimonosindu-se.

— Da.

Tăcere.

Grace se afundă în scaun, ascunsă după meniu. N-ar fi fost mai bine să fi luat nişte sushi de la o dugheană, ca de obicei, şi să mănânce din farfurii de carton în camera ei? N-ar fi fost o atmosferă tocmai selectă, dar în acel moment Grace ar fi preferat de o mie de ori cutiile pline de obiecte vechi şi melodiile rock ale lui Hallie, faţă de tăcerea stânjenitoare dintre ea şi Theo.

— Deci... ce-ţi iei? întrebă Theo.

I se părea ei sau avea emoţii?

Deşi stătea cu el în faţă, Grace nici nu citise meniul elegant caligrafiat. Aruncă un ochi peste el ca să aleagă ceva, dar rămase cu gura căscată.

— Treizeci de dolari pastele?

— Lasă asta, o linişti Theo. Plătesc eu. Ia-ţi orice.

Nu-l putea lăsa să plătească singur. Poate că avea un cont al lui care îl aştepta la majorat, dar Theo nu era genul care să se bazeze pe banii familiei. Dacă plătea, o făcea din ceea ce câştigase din lecţiile particulare pe care le dăduse şi din ce economii îi rămăseseră după lunile muncite pe timpul verii. Nu-l putea lăsa să facă asta.

— Theo, nu pot să accept.

— Serios, e în regulă.

— La preţurile astea, am putea să ne luăm tot atâţia hotdogi cât cântărim noi doi la un loc.

Se uită din nou peste meniu.

— Cincizeci de dolari homarul? Vine cu garnitură de aur?

— Şi dacă ţi-aş spune că teoretic nu eu plătesc? surâse el cu subînţeles.

— Ce vrei să spui?

Se uită în jur, apoi se plecă spre ea şi îi strecură o carte de credit pe sub masă. Grace o întoarse.

— Portia Weston?

— Mi-am zis ca măcar cina de rămas-bun s-o plătească ea, explică Theo, ridicând din umeri.

— Vorbeşti serios? zise Grace uluită.

— Eu nu-i spun nimic dacă nici tu nu-i zici, zâmbi el.

Grace pufni în râs. Senzaţia de încordare se risipi pe loc. Era acelaşi Theo pe care-l ştia, chiar dacă purta cămaşă albă şi chiar dacă erau înconjuraţi de adulţi între două vârste, care discutau în şoaptă pe deasupra farfuriilor cu peşte la suprapreţ. Totul era în regulă.

— Înseamnă că nu-i putem refuza generozitatea, zise ea, uitându-se din nou în meniu. Ar fi nepoliticos.

— Foarte nepoliticos, întări Theo şi făcu semn ospătarului. Comanzi tu prima?

— Da, zise Grace şi se întoarse spre ospătar, reţinându-şi cu greu zâmbetul. Ne puteţi ajuta? Nu ştiu ce să aleg între homar şi muşchi de vită cu trufe...

— De ce să alegi? spuse Theo. Ia din ambele!

— Nu mai mănânc în viaţa mea! se văită Grace trei ore mai târziu, când coborâră din autobuz.

Se îndreptau spre casa ei. Era trecut de miezul nopţii; străzile erau pustii, însă luminate puternic de felinarele pe lângă care treceau.

— Serios. Aş putea să mă întind pe jos şi tu să mă rostogoleşti până acasă.

Theo îşi puse mâinile pe umerii ei şi o împinse uşor, pas cu pas.

— Dar a meritat. Ciocolata aia...

Amintirea desertului îi smulse lui Grace un geamăt de plăcere.

— Acum înţeleg de ce oamenii bogaţi dau întotdeauna petreceri. Nu vă interesează decât mâncarea!

— Aşa e, servim mâncare bună.

Theo ducea în mână două plase cu mâncarea rămasă, împachetată frumos în folie de aluminiu.

— Eu vreau somonul.

— Nu! protestă Grace. Eu şi somonul avem o legătură specială. Suntem sortiţi să rămânem împreună.

Theo râse şi o împinse mai departe prin mijlocul străzii, când la stânga, când la dreapta. Ea se lăsa condusă. Îi simţea braţele ferme, chiar şi prin căptuşeala hainei. Preţ de o clipă, şi-ar fi dorit să fie mai cald afară, ca ea să nu trebuiască să poarte haină, iar palmele lui să-i atingă pielea...

Îşi veni repede în fire. Nu fusese niciodată beată, dar poate că în acel moment trăia un sentiment asemănător: unul de totală relaxare, ca şi cum glasul conştiinţei, până atunci mereu în alertă, moţăia acum într-un colţ. Nu era obişnuită

să se abandoneze unei astfel de letargii. O clipă de neatenţie şi...

— Plecăm luni, spuse ea.

Luni. Mai erau doar trei zile până când viaţa ei avea să se schimbe complet.

— Şi cum te simţi? se interesă el, coborând palmele şi venind alături de ea.

— Cum ar trebui să mă simt?

— Ăsta nu e un răspuns.

— Poate nici n-am vrut să fie.

Theo o privi cu coada ochiului şi surâse misterios.

— Eşti greu de citit, Grace Weston.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, Theodore Coates! îi întoarse ea vorba, chicotind.

Ajunseră la casa ei din vârful dealului. Oraşul se deschidea ca o mare de lumini în spatele lor. Ea se opri şi se întoarse ca să-l admire. Desluşea în noapte unele străzi şi maşinile în trafic, iar în depărtare – luminile podului Golden Gate Bridge.

— O să-mi lipsească priveliştea asta.

Theo scoase telefonul ca să facă o poză, după care începu să caute prin lista de contacte.

— Acum poţi s-o iei cu tine.

Câteva secunde mai târziu, Grace îşi simţi telefonul vibrând şi auzi semnalul care o anunţa că a primit un mesaj.

— Pot să fac una cu tine? întrebă, prinzând dintr-odată curaj.

Voia să ia ceva cu ea – o amintire cu el, cu ei, acolo.

Theo îi făcu semn să se aproprie; Grace îl ascultă şi se ghemui alături, lăsând oraşul în spate. El ridică telefonul.

— Şiii... trufe de ciocolatăăă!

Grace pufni în râs. Theo apăsă pe buton şi făcu poza, apoi i-o arătă.

— Nu! Arăt de parcă sunt posedată! se amuză ea.

— Arăţi bine.

— Pentru un demon. Vreau încă una, insistă ea.

— Fetele astea! oftă el.

Cu mâna pe umărul ei, o trase mai aproape şi ridică telefonul.

— Trei, doi, unu...

Se declanşă blitzul.

— Să văd, ceru ea.

Theo îi arătă poza.

— Nu te-ai uitat! îl dojeni Grace.

Aparatul o surprinsese râzând spre obiectiv, dar el avea capul întors spre ea.

— Ba da. M-am uitat la tine.

Privirile li se întâlniră şi abia atunci Grace băgă de seamă cât de aproape sunt unul de celălalt. Theo încă o ţinea pe după umeri şi obrajii aproape că li se atingeau. Ochii lui erau întunecaţi în penumbra nopţii şi ceva din adâncul lor îi făcu inima să tresalte.

— Ar trebui să... începu ea, dar nu se mişcă.

— Da, aşa e, încuviinţă el, fără însă a-i da drumul.

Oraşul vuia jos, la poalele dealului. Undeva în depărtare se auzi scârţâitul unui camion de gunoi – scrâşnet de frâne. Şi totuşi, lui Grace i se părea că ea şi Theo sunt singurii oameni de pe pământ.

Ar fi putut să-l sărute.

Gândul prinse contur în mintea ei şi deodată întrezări şansa ce se ivise. Putea să-l sărute, trebuia doar să străbată cei câţiva centimetri care îi despărţeau, să-şi lipească buzele de ale lui, să-i atingă obrazul...

— Trebuie să intru, zise ea, trăgându-se la o parte.

Obrajii îi ardeau. Dacă Theo îi citise gândurile? Dacă ştia ce ar fi vrut ea să facă?

— Mulţumesc pentru seara asta. M-am distrat!

— Da, răspunse Theo.

Părea dezamăgit şi contrariat.

— Păi... ne mai vedem înainte să pleci?

— Poate, îngăimă ea. Nu ştiu. Adică o să fiu ocupată, dar... ai grijă de tine!

— Şi tu, zise el, clipind nedumerit.

Încă o pauză.

— Bine, zise Grace, îndepărtându-se. Pa!

Se întoarse şi o luă la fugă pe scări. Ce făcea? De ce stricase totul? Îşi luau rămas-bun; ar fi trebuit să fie un moment deosebit.

— Theo! strigă, însă el deja se îndepărtase.

Nu mai vedea decât o siluetă difuză strecurându-se printre luminile oraşului.

Se sfârşise, îşi zise Grace cu inima frântă, apoi intră în casă.

Partea a II-a

Vara

I

Hallie nu o înţelegea pe Grace. Cât ai bate din palme, trecuseră de la sărăcie la traiul ideal în inima unui oraş în care câinii umblau cu covrigi în coadă şi într-o casă în care puteau dispune de serviciile unui valet la orice oră din zi sau din noapte. Şi totuşi, sora ei se purta de parcă ar fi fost în doliu.

Teoretic era, însă din punctul de vedere al lui Hallie, infarctul tatălui lor fusese cel mai sincer gest al său după o lungă perioadă în care trăise în minciună şi dizgraţie.

— N-ai putea s-o laşi mai moale? o întâmpină Hallie, apărând din noua ei cameră în timp ce Grace transporta cutiile pe scări.

Se aflau în casa de oaspeţi. Încă de când plecaseră din San Francisco, Grace arbora aceeaşi expresie uşor încruntată şi nemulţumită. Hallie se săturase de figura ei posacă încă din prima oră, însă acum, după trei săptămâni, chiar începea să-i pună în pericol buna dispoziţie.

— Nu suntem într-o tabără de reeducare. Lasă pe altcineva să le care.

— Pe cine? se încăpăţână Grace să împingă mai departe cutia pe hol.

— Nu ştiu, ridică Hallie din umeri. Poate menajera... sau grădinarul...

— Sunt angajaţii unchiului Auggie, nu ai noştri, îi reaminti Grace, însă Hallie îşi dădu ochii peste cap.

— Detalii! Nu ne-a spus de o mie de ori că ce e al lui e şi al nostru? Adică inclusiv Julio. Nu cred că priveşti lucrurile cum trebuie.

O apucă pe Grace de braţ şi o duse la fereastră.

— Ia uită-te!

— Hallie... încercă Grace să se smucească.

— Nu, uită-te! insistă Hallie şi deschise geamul care dădea spre curtea interioară. Cum să nu fii fericită? Aici e raiul pe pământ!

Într-adevăr, priveliştea era paradiziacă. Vila unchiului Auggie, în stilul caselor englezeşti, era construită din cărămidă roşie şi înconjurată din toate părţile de trandafiri albi. Lui Hallie i se părea puţin ridicol, pentru că se aflau la mii de kilometri distanţă de Anglia şi la peste o sută de ani distanţă de Anglia victoriană, însă probabil că, dacă aveai mulţi bani, regulile generale de bun-gust şi modestie nu se mai aplicau. Dacă unchiului lor îi lipsea simţul estetic, compensa în schimb prin lux. Partea din spate a casei o constituia de fapt o uşă mare, rabatabilă, toată din sticlă, care dădea spre o curte interioară îndeajuns de mare cât să poată găzdui mai bine de douăzeci de persoane pe cele câteva canapele cu tapiţerie înflorată. Urma peluza de un verde sclipitor, care se întindea până la piscina perfect dreptunghiulară, cu marginile pavate cu gresie, unde se aflau şi câteva şezlonguri şi un foişor în care se putea servi cina.

Casa de oaspeţi se afla mai în spate, dincolo de piscină: o căsuţă cu acoperiş de paie şi obloane albe, cu privelişte spre o curticică pavată, decorată cu statuete de amoraşi. Hallie trase adânc în piept parfumul discret al trandafirilor. Era nespus de fericită.

— O să fie bine, surâse. Ţi-am zis că se rezolvă şi aşa a fost.

— Da, mai puţin partea în care noi trebuie să găsim resurse ca să ne întreţinem, răspunse Grace cu eternul ei refren pesimist. Mama încă nu şi-a găsit de lucru, şi nici noi...

— Bla, bla, bla, îşi acoperi Hallie urechile. Nu te mai ascult.

Se întoarse în camera ei să îşi ia ochelarii de soare şi exemplarul jerpelit din memoriile lui Sarah Bernhardt. Plecarea din San Francisco fusese una dureroasă, însă după numai câteva zile de adâncă meditaţie pe marginea piscinei, Hallie se convinsese că Los Angeles e locul în care îşi va împlini destinul. Toate nenorocirile din ultimul an se întâmplaseră cu un scop. Moartea tatălui, Portia, Juilliard... Câteodată se simţea ca o prinţesă dintr-un basm sadic – îndura pedepse după pedepse, toate inutile, ca şi cum întregul univers ar fi conspirat împotriva bietei fete, iar soarta îşi râdea de durerea ei.

Dar gata! Suferinţele luaseră sfârşit, mama vitregă şi rea era acum departe, iar ea ajunsese în sfârşit acolo unde trebuia să ajungă.

La Hollywood.

Într-adevăr, îi luase ceva timp până să-şi vină în fire. După cum spuneau şi prietenii ei, Los Angeles era întruchiparea deşertăciunii culturale, tărâmul sânilor falşi şi al zâmbetelor şi mai false. Toată lumea ştia că pentru a deveni o actriţă adevărată trebuia să mergi la New York sau la Chicago, poate. Dar în L.A.?

Niciodată.

Hallie trecuse printr-un moment de disperare. Cum să-şi îmbrăţişeze destinul de artistă adevărată într-un loc atât de superficial şi de delăsător? Cei care veneau acolo o făceau ca să devină „faimoşi" (cuvântul în sine îi dădea fiori), nu actori serioşi, dedicaţi meseriei. Acolo lumea citea tabloide şi aşa-zise romane despre celebrităţi – asta în cazul fericit în care citeau! Femeile se înfometau drastic şi îşi injectau bacterii în ten, de parcă ridurile ar fi fost o ruşine, şi nu pânza pe care puteau fi pictate marile capodopere ale teatrului! Acela era locul în care...

— Fetelor! se auzi un glas din curtea din spate, cu binecunoscutele inflexiuni moi ale accentului din sud. Micul dejun e gata!

Hallie oftă şi coborî, imitând în batjocură chemarea la masă:

— Auzi, cică „fetelor"... E doar cu trei ani mai mare decât mine!

— Nu mai fi aşa, o certă Grace, care venea în urma ei. Ar trebui să-i acorzi o şansă. E drăguţă cu noi.

— Sigur că da! zise Hallie fără convingere.

Singurul defect al unchiului Auggie era că toată generozitatea sa venea la pachet cu noua lui nevastă, Amber, fostă actriţă de telenovele, ajunsă soţie-trofeu, întruchiparea vie – la mers, vorbă, coafură, stil – a tezaurului cultural precar din metropola americană. Când fetele ieşiră din casă, tânăra soţie a unchiului zburda pe peluză într-o cămaşă albă transparentă, cu părul prins sus într-o coadă şi rujată cu un roz sclipicios. Menajera, o mexicancă voinică, venea în urma ei cu tava cu mâncare.

Amber le conduse pe fete la masa de lângă piscină.

— Neapărat să încercaţi sucul, e proaspăt stors! Face minuni pentru digestie!

Hallie schiţă un zâmbet căznit. Încă din prima zi, Amber se dovedise a fi o sursă nesfârşită de „sfaturi utile”. Deocamdată se oferise să o „cupleze” pe Hallie cu dermatologul, cosmeticianul şi totodată nutriţionistul ei. Când Hallie o întrebase unde e cea mai apropiată librărie, Amber se uitase la ea nedumerită şi îi recomandase în schimb un salon unde îi garanta că va avea parte de cea mai bună epilare inghinală de pe Coasta de Vest – iar la final, ca bonus, primea şi un masaj cu cremă cu cristale Swarovski.

— Cum v-aţi acomodat? le întrebă în timp ce luau loc la masă.

— Foarte bine, mulţumim, răspunse Grace.

Hallie zâmbi vag, ocupată să alunge câinii Shih Tzu care îi lingeau gleznele.

— Marilyn! Monroe! Veniţi la mama! îi chemă Amber şi îl ridică în poală pe unul dintre ei. Ştiţi că nici eu nu sunt de aici, zise ea, jucându-se cu nasul unuia dintre câini – dacă era Marilyn sau Monroe, cu greu s-ar fi putut spune. Sunt din Mayfield, Wisconsin. De nicăieri, cu alte cuvinte. N-ai ce vedea acolo decât porci şi căpiţe de fân, cât e câmpia de mare. Aşa ziceam noi, chicoti Amber. N-aveam de gând să rămân acolo să fiu ospătăriţă, aşa că imediat ce am împlinit optsprezece ani, am şi plecat. Hollywood, bine te-am găsit!

Deşi Hallie n-ar fi vrut să o încurajeze să continue, ceva din ea rezona foarte puternic la ceea ce povestea Amber.

— Cum l-ai cunoscut pe unchiul Auggie?

— Pe platourile de filmare, anunţă ea cu mândrie. Ştiţi filmul produs de Lifetime, Un ţipăt vag în depărtare. Povestea Kaylei Bates?

— Despre o fată răpită şi vândută ca sclavă? se învioră Hallie imediat.

Serialele siropoase erau pasiunea ei ascunsă. Dintre filmele ale căror afişe tapetau biroul unchiului, văzuse mai multe decât ar fi avut curajul să recunoască în faţa colegilor de trupă.

— Da! confirmă Amber cu avânt.

— Ai jucat în el? se miră tânăra, străduindu-se să-şi aducă aminte în ce rol o văzuse.

— Eram infirmiera cu numărul doi, spuse Amber cu mândrie. Mă rog, Auggie venise să vadă cum merge lucrul,

privirile ni s-au întâlnit în studio şi... a fost dragoste la prima vedere!

— Ce frumos! zâmbi Grace.

— Îhî, făcu Hallie nu tocmai convinsă.

A fost dragoste, plus şansa de a scăpa de rolurile neînsemnate de figurantă.

— Mai joci?

— A, nu! Nu mai am timp. Am atâtea de făcut!

Luă o căpşună între buzele rozalii şi îşi aranjă ochelarii de soare cu lentile enorme şi cu un preţ asemenea.

Într-adevăr, avea multe de făcut!

— Cum se simt azi fetele mele preferate? răsună glasul unchiului.

Hallie tresări.

Auggie traversă peluza spre ele. Lua ochii tuturor în pantalonii albi şi cămaşa polo de un portocaliu aprins, descheiată până la piept, de unde răsăreau câteva smocuri de păr. Avea un început de chelie şi chipul bronzat îi era plin de riduri, însă după modul în care Amber sări de la locul ei şi se cuibări pe lângă el, sărutându-l pe obraz, s-ar fi zis că Adonis însuşi le acompania la micul dejun.

— Ţineţi minte, mi casa, su casa, zise el şi luă ceaşca de cafea pe care i-o întinsese Rosa. Dacă aveţi nevoie de ceva, să-mi spuneţi.

— Să nu uitaţi să vă daţi cu loţiune pentru plajă. Nu sunteţi obişnuite cu soarele de aici şi trebuie să aveţi grijă să nu vă ardeţi, le sfătui Amber şi îi întinse lui Hallie un tub mic. Mama mereu îmi zicea când eram mică: „loţiune, loţiune, loţiune”. Acelaşi lucru e valabil şi pentru crema hidratantă.

— Ascultaţi-o, râse Auggie. Vă jur că mama ei arată de parcă n-ar avea nici măcar treizeci şi cinci de ani.

Cei doi se amuzară împreună până când Auggie îşi văzu farfuria: o jumătate de grepfrut şi o felie de pâine prăjită.

— Scumpa mea, ce-i asta? Unde e omleta mea?

— Dragule, trebuie să ai grijă la colesterol, îl îmbună Amber şi îl strânse de braţ.

— Nu-i aşa că e ca o prinţesă? zise Auggie, întorcându-se spre nepoatele lui. Întotdeauna are grijă de mine.

— Pentru că te iubesc.

Îşi arătară gesturi reciproce de afecţiune; Auggie o gâdilă sub bărbie, Amber îi dădu să guste un bob de strugure.

— Ar trebui să plec, întrerupse Hallie scena şi se ridică.

— Stai! se alarmă Amber. Mănâncă.

— Nu pot, insistă Hallie, care era deja departe.

Parcă ar fi asistat la un reality show despre cupluri nepotrivite. Încă zece minute în preajma unei astfel de scene şi risca să le arate ce mâncase la micul dejun.

— Am o groază de lucruri de făcut.

— Să te bronzezi şi să faci baie în piscină? întrebă Grace.

— Nu, o fulgeră Hallie cu privirea.

Poate că petrecuse ultimele săptămâni într-o leneveală continuă, cu reprize alternative de bronzat, înot în piscină şi huzurit pe canapea, dar nici Grace nu făcuse mare lucru.

— Am planuri, o informă afectată. Planuri foarte importante!

II

Hallie îşi puse o rochiţă în stilul anilor ’90 şi o pereche de cizme în stil victorian – cizmele ei preferate – şi evadă din perimetrul proprietăţii unchiului. Cei care consideră că nu te poţi descurca în L.A. fără o maşină cu siguranţă nu stau în Beverly Hills. Unchiul Auggie locuia la nord de Rodeo Drive, într-o zonă verde şi liniştită, care cu uşurinţă putea trece drept suburbie – dacă se putea numi „suburbie” acea zonă împânzită de vile imense. Iar casa în stil englezesc a unchiului chiar se distingea de ale vecinilor, constată Hallie în trecere. Observă alte două vile în stil toscan, trei vile cu stucaturi şi coloane greceşti şi o monstruozitate modernă care arăta de parcă cineva îngrămădise mai multe cuburi laolaltă.

Hallie îşi spuse că atunci când o să aibă bani, o să se dovedească mai moderată decât vecinii unchiului. S-ar fi mulţumit cu o vilă în stil spaniol, undeva în vârful unui deal, sau poate cu o vilă mai mică, în altă parte. Ceva care să aibă şi puţină clasă... Visa cu ochii deschişi, anticipând

norocul ce o aştepta undeva, la răscruce de drumuri. Unii dintre colegii ei din trupa de teatru erau de părere că pentru a-ţi stăpâni cu adevărat meseria trebuia să laşi în urmă bunurile materiale şi să te dedici artei tale trup şi suflet. Lui Hallie i se părea cam pripit. De ce să nu poată deveni o actriţă adevărată şi să aibă şi lucruri frumoase? Jodie Foster; Halle Berry; Tilda Swinton – toate aveau roluri bune, solicitante şi toate defilau pe covorul roşu în ţinute superbe, create de designeri renumiţi.

Nu era o chestiune de alegere – Hallie considera că talentul şi averea pot coexista.

În acel moment avu o revelaţie şi înţelese că Hollywoodul nu e un capăt de drum: dimpotrivă, putea fi chiar începutul. Putea găsi foarte mulţi profesori cu reputaţie acolo. Şi cum ar fi putut să înveţe mai bine arta actorului decât jucând în piese? Trupe de teatru, filme... Îşi putea forma o experienţă la care nici nu visase din roluri pe scenă sau pe platourile de filmare. Ba chiar îi părea rău pentru prietenele ei, care rămăseseră închistate în programe şcolare şi în lucrări de control semestriale, în vreme ce ea avea libertatea de a-şi găsi adevărata personalitate creatoare...

Un claxon puternic răsună lângă ea şi tânăra abia avu timp să se dea înapoi şi să evite impactul cu o maşină sport de culoare aurie.

— Hei! strigă Hallie în urma ei. Eu aveam verde!

De după geamul fumuriu din dreapta apăru o mână subţire, cu o manichiură impecabilă, iar şoferul făcu un gest de lehamite. Încântător.

Când se uită în jur, Hallie constată că părăsise cartierul şi ieşise pe Rodeo Drive, cu trotuare curate şi vitrine care-ţi luau ochii. Lumina soarelui se reflecta în toate vitrinele, făcând totul să pară încă şi mai strălucitor. Maşinile sport defilau pe toate străzile şi la fiecare magazin aştepta câte un valet, astfel încât clienţii să nu fie nevoiţi să se înjosească într-atât încât să împingă uşa. Hallie mai văzuse opulenţă – la urma urmei, San Francisco nu era deloc de lepădat –, însă de data aceasta, sub soarele puternic, avea impresia că se află într-o altă lume – lumea sclipitoare a succesului şi a strălucirii infinite.

O lume în care se regăsea. Da, aici voia să rămână, şi trebuia să o dovedească. Începând chiar din acea zi.

Verifică încă o dată adresa de pe harta scoasă la imprimantă, apoi se uită lung la clădirea imensă de birouri. Pe lângă magazinele de haine şi cafenelele cochete din zonă, descoperise şi cinci mari agenţii în căutare de tinere talente – acolo îşi începuseră cariera cele mai bune actriţe din zonă şi tot acolo avea să se scrie şi viitorul ei. Trase aer adânc în piept şi intră în holul plin de canapele.

— Bună ziua, surâse recepţionerului – un tânăr de vreo douăzeci de ani, la costum, care stătea cam stingher după biroul din mijlocul imensului hol placat cu marmură. Am un pachet pentru Marshall Gates.

— Nu, zise bărbatul fără să o privească. A spus că maşina o să ajungă aici până la ora douăsprezece.

Avea o cască în ureche şi tasta la calculator cu o viteză uluitoare.

— Aşteptaţi, vă rog. Nu, e la etajul cinci. Aţi sunat la Dynamic. Unde doriţi?

— Bună ziua, încercă din nou Hallie. Aş putea să las...

Bărbatul ridică un deget.

— La amiază. Nu mă interesează; la douăsprezece să fie aici!

În cele din urmă, îşi îndreptă atenţia spre ea:

— Vă rog.

— Am un pachet pentru Marshall Gates.

Puse pe masă un plic cu numele destinatarului scris cu litere mari. Plicul conţinea fotografiile ei, un CV şi un DVD cu mai multe scene jucate de ea. Lucrase până noaptea târziu să editeze un filmuleţ cu cele mai bune roluri ale ei. I se părea că Desdemona îi ieşise cel mai bine – interpretase rolul când trupa ei de teatru stradal jucase în parcarea stadionului la un meci al echipei Oakland Raiders.

Recepţionerul împinse plicul înapoi.

— Nu primim materiale pe care nu le-am solicitat în prealabil. Apoi apăsă din nou pe cască: Aici Dynamic, aşteptaţi o clipă.

— N-aţi înţeles, încercă Hallie încă o dată, cu un zâmbet şi mai larg. Vreau doar să se uite peste ele. După ce-mi vede probele, o să vă mulţumească.

— Dumneavoastră şi altor cinci mii de tinere, zise tânărul, aruncându-i o privire atât de zeflemitoare, încât zâmbetul lui Hallie păli imediat.

— N-aţi putea face o excepţie, doar de data asta? Să-l strecuraţi cu restul corespondenţei?

— Corespondenţa vine de la departamentul de corespondenţă, zâmbi el condescendent. Vi se pare că ăsta e departamentul de corespondenţă?

— Nu, înghiţi ea în sec. Nu puteţi spune că i-a sosit un colet? Sau aş putea chiar eu să-l duc sus. Nu spun nimic, jur!

— Să vă las să urcaţi? pufni el. E vorba de politica firmei; n-am ce face. Materialele nesolicitate n-au ce căuta aici.

Împinse din nou plicul spre Hallie cu degetul arătător.

— Dacă astea sunt regulile, cum pot să fac să-mi ofer serviciile? spuse Hallie, hotărându-se să schimbe tactica.

Bărbatul zâmbi din nou condescendent, iar Hallie roşi, abia atunci înţelegând dubla semnificaţiei a cuvintelor ei. Încrederea începea să o abandoneze în faţa dispreţului celuilalt.

— Vreau doar o mână de ajutor, vă rog. Ce trebuie să fac ca să-i conving să se uite peste dosarul meu?

— Spuneţi-i agentului dumneavoastră să-l depună, răspunse tânărul plictisit, bătând cu degetele în tastatură. Intraţi în echipa unui agent de casting. Jucaţi ceva, undeva. Ce Dumnezeu! Parcă abia acum aţi coborât din autobuz.

— Acum câteva săptămâni, îngăimă Hallie.

— Bine ai venit la Hollywood, drăguţă, o împunse el. Acum poţi să mă laşi să-mi văd de treabă sau trebuie să chem paza?

La fel se întâmplă şi la celelalte agenţii. Hallie îşi puse în valoare cele mai candide zâmbete, cel mai dulce glas – ba chiar cumpără nişte baloane în încercarea de a se da drept un curier care are de livrat un cadou –, însă degeaba. Recepţionerii abia dacă ridicau ochii să o privească, iar în rarele momente în care catadicseau să se uite la ea, o făceau cu un aer de superioritate şi îi împingeau dosarul înapoi sau mai rău, îl aruncau direct la gunoi.

Se aşeză la coadă la Coffee Bean; fierbea toată de frustrare. Nu se aşteptase ca Hollywoodul să o întâmpine cu braţele deschise, dar nici să se izbească de o barieră de netrecut! Doar pentru ca un agent să catadicsească să se uite la poza ei trebuia ca ea însăşi să aibă un agent care să o depună; iar ca să aibă un agent, trebuia să se facă remarcată de unul. Deci ce putea face?

— Ce vă dau?

— Un espresso dublu cu îngheţată de vanilie.

Observă braţele perfect tonifiate ale barmanului blond. Poate ar fi fost bine să accepte recomandările lui Amber în privinţa sălii de fitness.

— Se poate să fie fără zahăr?

— Sigur. Doisprezece dolari.

Hallie deschise portofelul şi i se muiară picioarele. Înăuntru erau doar două bancnote de câte un dolar. În cont nu mai avea bani şi cardul era de asemenea gol după febra cumpărăturilor din urmă cu o săptămână (garderobă nouă, cărţi despre monologurile folosite la audiţii, un costum de baie superb care venea cu tot cu o cămaşă de colecţie în stilul anilor ’50...).

— Stai liniştită, plătesc eu.

Din spate apăru un tânăr cu portofelul deja deschis. Avea puţin peste douăzeci de ani, tenul bronzat puternic şi bărbia acoperită cu ţepi deşi. Cămaşa albastră, şifonată şi blugii de la o marcă anonimă îi dădea un aer neîngrijit. Când se întoarse spre ea de la tejghea, Hallie observă o cicatrice urâtă la baza gâtului. Dunga roşiatică urca şerpuind până pe gât.

— Nu, mulţumesc, spuse ea, îndepărtându-se.

— E în regulă, zise străinul, ridicând din umeri şi plecând jenat ochii. Deja eram...

— Ştii ce? îi spuse Hallie barmanului. Sunt la cură de detoxifiere. Mai bine îmi iau un ceai verde.

Scoase banii şi aşteptă lângă tejghea. Tipul cu cicatrice încă mai zăbovea pe acolo. Hallie îşi scoase telefonul, cu aerul că ar căuta ceva în agendă. Învăţase la orele de emanciparea femeii că nu trebuia să-i încurajeze pe cei ca tipul ăsta, ci să-i îndepărteze cu afirmaţii categorice şi, ca măsură de urgenţă, cu spray cu piper. Îşi lăsase flaconul mic în cealaltă geantă, dar nu avea de gând să lase lucrurile să ajungă până acolo. De îndată ce fu gata ceaiul,

o şi zbughi pe uşă, plângându-şi singură de milă pentru ghinionul pe care îl avea.

Ce bine ar fi fost să apară un actor superb să o salveze, şi nu un pierde-vară cu o faţă de drogat! S-ar fi angajat imediat într-o conversaţie lângă standul de condimente şi, până să-şi termine băuturile (a lui un espresso tare, aromat, masculin), el ar fi ajuns deja să o implore să joace în următorul lui film independent – ceva sfâşietor, intrarea perfectă pe scena Hollywoodului. Ore lungi pe platouri cu el, o atracţie atât de puternică între ei doi... Până la sfârşitul anului s-ar fi ales cu un iubit de primă clasă şi cu o nominalizare la Oscar – şi asta fără ca nimeni să-i „solicite” dosarul!

Da nu! Tocmai domnul Pierde-Vară, cu barba nerasă de câteva zile, ca a unui criminal, se trezise să o ajute. Se refugie în primul magazin şi se duse lângă geam ca să se asigure că e singură.

— Vă ajut cu ceva? o abordă o angajată care îi aminti de Portia – aranjată, cu o tunsoare la milimetru şi o fustă creion.

— Mă uitam doar.

Bănuitoare, femeia nu o scăpă din ochi până când Hallie nu se îndepărtă de uşa magazinului şi începu să se plimbe printre raioane. Era de fapt o consignaţie cu multe rochii vaporoase şi maiouri largi care atârnau la întâmplare pe rafturile goale, ca nişte opere de artă. Hallie se uită la preţul unei rochii drăguţe şi strâmbă din nas. Trei sute de dolari!

Ce mult îi lipseau banii!

Nu că ar fi avut vreodată prea mulţi. De fapt, avuseseră, admise în sinea ei. Nu îi lipsiseră niciodată banii de buzunar pentru haine şi ieşiri în oraş; niciodată nu se gândise să-şi caute să lucreze undeva după ore, mai ales că avea atâtea proiecte cu trupa de teatru, care-i umpleau timpul. Nici măcar după ce tatăl le părăsise nu duseseră grija banilor, pentru că el continua să le răsfeţe cu tot felul de cadouri, ca să scape de sentimentul de vinovăţie care îl rodea, iar ei îi strecura câte o bancnotă de cincizeci de dolari de fiecare dată când ieşeau la o cafea.

Dar acum...

Acum nu-şi putea permite nici măcar strictul necesar, cum ar fi o cafea cu îngheţată, darămite o rochie nouă.

— Vai de mine, e îngrozitor! se auzi de undeva din fundul magazinului.

Hallie ridică privirea. O fată tocmai ieşise din cabina de probă şi se admira în oglindă. Prietena ei, o blondă, stătea întinsă pe o canapea şi butona la telefon.

— Ce crezi?

Fata făcu o piruetă lentă, admirându-se. Părul ei negru şi lucios curgea în valuri perfecte peste rochiţa scurtă şi neagră.

— Poate e prea cuminte pentru el. Lui îi plac fetele mai rockeriţe, cu tatuaje şi haină de piele.

— Şi ce dacă? zise o alta, care se uita la bijuterii şi purta o fustiţă de plajă cu imprimeu şi maiou larg. Vrei să-ţi pui vreun cercel undeva pentru el?

— Nici gând, râse bruneta. Ştiţi bine ce-a ieşit ultima oară... Brie.

— Hei! ridică blonda ochii din telefon. A fost doar un cercel mic în limbă şi l-am scos imediat.

— După o infecţie şi un pumn de antibiotice!

Pufniră toate în râs şi se îngrămădiră pe canapea, de nici nu li se mai desluşeau mâinile, picioarele, colierele, genţile lucioase.

Hallie se uita la ele cu regret. Toate prietenele ei erau în San Francisco şi, cu toate că încercase să rămână la curent cu ultimele noutăţi – prin mesaje, telefoane sau conversaţii pe internet –, simţea prăpastia ce le desparte: un gol pe care altădată îl umplea cu întâlniri după ore şi cu mâncare chinezească. Acum nu-i mai rămăseseră decât mesajele vocale de pe telefon şi ocazionalele gânduri după o repriză de mesaje pe internet. Unul dintre motivele pentru care aproape nu se dezlipise de piscină în ultimele săptămâni fusese că nu ştia cum să-şi facă prieteni în L.A. Să se alăture vreunui grup? Să se înscrie la nişte cursuri? Pe Grace nu părea să o deranjeze singurătatea, însă pentru Hallie sentimentul era apăsător; un gol dureros în coşul pieptului.

Una dintre fete observă că Hallie se uita lung la ele şi ridică o sprânceană. Hallie se răsuci repede pe călcâie şi ieşi. Oricât de mult ar fi zis ea că aparţine de Beverly Hills, tristul adevăr era că ea încă nu îşi găsise locul.

Deocamdată.

III

Încă resimţind muşcătura amară a respingerii, Hallie reveni la ocupaţiile ei de până atunci şi lenevi tot restul săptămânii pe marginea piscinei. Avea nevoie de o vacanţă, îşi zicea ea în timp ce răsfoia agitată textul unor piese de teatru pe care oricum le ştia pe de rost. Îşi recupera forţele, îşi reîncărca bateriile înainte de marele asalt asupra Hollywoodului. Deşi cunoştea prea bine adevărul: de fapt, nu ştia care avea să fie următorul ei pas. De planul iniţial se alesese praful, iar Hallie era în derivă; nu avea nici proiect, nici ore la şcoală, nici activităţi sociale cu care să-şi umple timpul. În loc să simtă că într-adevăr are parte de o vacanţă extraordinară, trăia din plin eşecul, spre ruşinea ei.

Tocmai de aceea tinerii urmează o facultate, îşi zise cu părere de rău. Nu ca să înveţe, nici ca să se distreze, ci ca să-şi prelungească frumoşii ani de rutină şi de planuri bine puse la punct.

Într-o zi, hoinărind prin casa imensă, Hallie o găsi pe Amber pierzând şi ea vremea în bucătăria luxoasă. Răsfoia nişte reviste cu unul dintre câini în poală. Amber era într-adevăr o femeie care nu s-ar fi supărat să rămână într-o vacanţă perpetuă.

— Scumpa mea! se lumină ea la faţă. Cum merg misterioasele tale planuri?

— Nu prea merg, se trânti Hallie pe un scaun, prea bosumflată ca să se mai mire de pantalonii roz de velur ai lui Amber. Nimeni nu vrea să-mi vadă dosarul. Nici măcar poza nu vor să mi-o vadă.

— Biata de tine!

Amber puse câinele jos şi o îmbrăţişă pe nepoată, umplând-o de parfum de lavandă.

— Ştiu prin ce treci. E un coşmar până reuşeşti prima oară, dar nu trebuie să te dai bătută.

— Nu mă dau!

Cu toată dezamăgirea ei, Hallie era hotărâtă. Spre deosebire de Amber, n-avea de gând să-şi găsească vreun producător chel şi să îşi abandoneze meseria pentru a sta toată ziua la ore de yoga şi la reprize de bronzat. Trebuia să supravieţuiască şi să îndure toate greutăţile.

Şi-i mai trebuiau nişte bani.

— Problema e că n-am niciun ban. Trebuie să-mi găsesc un job ca să am din ce-mi plăti orele de actorie, ieşirile în oraş şi aşa mai departe.

— Un job, se încruntă Amber de parcă ar fi fost un concept cu totul nou pentru ea. Ce fel de job?

— Nu ştiu. Poate într-un magazin. Nu am experienţă, recunoscu ea. Munca de birou iese din calcul, pentru că nu mă pricep la dactilografiat; şi dacă stau prea mult în faţa calculatorului mă apucă durerea de cap.

Amber căzu pe gânduri.

— Dacă aveai peste douăzeci şi unu de ani, ştiam o grămadă de lucruri pe care să le faci... Apoi se luminã brusc: Ce-ai zice de câini?

Hallie o privi nedumerită.

— Marilyn şi Monroe trebuie plimbaţi de două ori pe zi. Plătim un băiat să-i ducă, dar ai putea s-o faci tu. Sunt nişte scumpi, nu fac probleme, şi ai face şi mişcare.

— Poate, zise Hallie cu jumătate de gură.

— E flexibil, ai avea timp pentru planurile tale cu teatrul.

Amber părea decisă. Se duse la uşă, unde era telefonul.

— Îl sun să-i spun că am găsit pe altcineva.

— Ura! mimă Hallie bucuria.

Fusese respinsă de toate agenţiile şi acum avea câini de plimbat. Asta se alesese de viitorul ei luminos? Deschise frigiderul enorm şi se uită absentă la iaurtul degresat şi la nesfârşitele sticle de apă plată. Tot entuziasmul de la începutul săptămânii se risipise; se simţea obosită şi...

Dintr-odată zări un necunoscut în bucătărie, la doar câţiva metri de ea. Scoase un ţipăt prelung. Era tocmai nebunul din cafenea!

Urlă încă o dată şi se refugie în spatele mesei din mijlocul încăperii.

— Ce cauţi aici? Pleacă!

— Calmează-te, zise el, ridicând mâinile. Faci o greşeală.

— Nu, tu faci o greşeală, strigă ea, scormonind prin geantă. Am spray!

De fapt, nu avea, pentru că schimbase genţile. Întinse mâna după cuţite şi înşfăcă unul mare, pe care începu să-l agite prin aer. Străinul se dădu înapoi.

— Nu te apropia! Paza! Paza!

— Sunt Brandon, spuse el. Crede-mă. Stau vizavi. Nu sunt un...

— Paza!

Amber reapăru grăbită; în acelaşi timp, unchiul Auggie şi mama ei intrară din curtea interioară.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a urmărit! zise Hallie, împungând aerul cu cuţitul, ca să îl ţină pe străin la distanţă. Cred că m-a urmărit din oraş săptămâna trecută. Vrea să mă omoare. Sau mai rău!

Se lăsă o tăcere adâncă, după care unchiul Auggie pufni în râs.

— Nu e deloc amuzant!

Hallie tremura toată. Aşa se întâmplau toate nenorocirile: o tânără frumoasă era urmărită de un psihopat.

— A intrat peste mine! A încercat să mă atace!

— Are o cheie, îi explică Auggie. Stă vizavi.

Hallie rămase blocată; încă nu reuşea să înţeleagă.

— Deci nu mă urmăreşte? întrebă ea aproape fără glas.

— Nu.

— Nu m-ai urmărit până acasă? i se adresă lui Brandon.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el, clătinând din cap.

Hallie îi aruncă o căutătură cruntă; încă avea cuţitul în mână, pentru orice eventualitate. Normal că ceilalţi spuneau că tipul nu reprezintă niciun pericol, dar la fel se spunea despre toţi criminalii în serie. „Da, locuia chiar vizavi şi totul a fost perfect până în ziua în care, într-un acces de nebunie, a ciopârţit-o pe biata femeie!”

— Serios, insistă Brandon. E în regulă.

Se apropie uşor, cu braţele depărtate, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un animal sălbatic. Încet, încet... Luă cuţitul din mâna ei tremurândă şi îl puse pe masă.

În acel moment, Hallie avu impresia că îi aude pe toţi răsuflând uşuraţi. Brandon surâse încordat.

— Poate ar fi trebuit să sun la uşă.

Hallie se uită împrejur. Resimţea efectul adrenalinei în tot trupul, care încă îi era amorţit de frică.

— Am crezut că o să mor, zise ea şi izbucni în plâns.

O duseră pe Hallie în salon, pe un fotoliu pluşat, să se calmeze. Mama ei şi Brandon rămaseră lângă ea. Tânăra gemea şi îşi ţinea o compresă rece pe frunte.

— Sigur nu vrei să-ţi aduc ceva? se interesă Brandon, vădit preocupat.

Hallie se dădu înapoi. Chiar dacă nu era un criminal în serie, barba nerasă, claia de păr şaten şi cicatricea de pe gât încă îi dădeau fiori. Mai mult decât lipsa totală de maniere sau decât pantalonii mult prea largi pentru el era puternica vibraţie ce radia din toată fiinţa lui; ca şi cum i-ar fi urmărit fiecare mişcare.

— Nu e nevoie, răspunse cu glas tremurat. A fost doar un leşin.

Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă într-adevăr s-ar fi confruntat cu un criminal în serie. Probabil că unchiul Auggie ar fi creat filmul săptămânii după aceea (Încuiaţi toate uşile. Povestea lui Hallie Weston), iar Hallie ar fi fost imortalizată ca un personaj de sitcom care nu trezeşte nicio emoţie.

— Gata, gata, o bătu pe umăr mama ei, cu un aer absent, apoi se întoarse spre Brandon: Ia loc. Cum ai spus că te cheamă?

— Brandon Mitchell. Stau vizavi şi Auggie mă lasă să-i folosesc camera obscură. Îmi pare foarte rău, i se adresă din nou lui Hallie, cu o figură ruşinată.

— O să-mi revin, ridică ea din umeri. La un moment dat...

— De fapt, venisem să vă caut pe tine şi pe sora ta, continuă el, fixând-o cu privirea. Să vă invit la o petrecere la piscină, pe plaja din Malibu. Dar nu cred că mai ai chef să mergi acum.

La o petrecere? Cu el?

— Nu, mulţumesc!

— Ce idee grozavă! exclamă mama în acelaşi timp.

— Mamă! sări Hallie. Sunt în stare de şoc, trebuie să-mi revin!

— Dar chiar tu ai spus c-o să-ţi revii. Sunt sigură că şi Grace s-ar bucura să mai iasă din casă, zise mama ei, trimiţându-i lui Brandon un surâs larg. Le-ar face plăcere să vină. La ce oră?

— Aş putea să vin să vă iau pe la opt? o întrebă Brandon pe Hallie.

Ea oftă şi ridică slăbită din umeri.

— Bine, atunci ne vedem mai târziu. Şi cu sora ta, desigur, adăugă înainte să iasă.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă Hallie pe mama ei imediat ce plecă Brandon. E un... ciudat.

— Prostii, zise mama ei, bătând-o pe umăr. E puţin timid, atâta tot. Amber zicea că tatăl lui e foarte cunoscut. Deţine o firmă de avocatură şi a atras toţi clienţii importanţi.

— Şi ce dacă? Nu cu tatăl lui mă duc la petrecere.

— Îţi prinde bine să mai ieşi din casă, să începi să-ţi faci prieteni, insistă mama. Du-te şi spune-i surorii tale. Cred că citeşte la piscină.

Hallie se ridică, dându-şi ochii peste cap. În loc să o caute pe Grace, se ascunse în casa de oaspeţi. Făcu o baie lungă, cu speranţa că atunci când va ieşi, mama va fi prea absorbită de pictură ca să mai insiste ca fiica ei să socializeze cu Brandon şi amicii lui.

Ghinion însă, pentru că la cină singurul subiect de discuţie rămase tot Brandon şi apariţia lui din acea după-amiază.

— Un tânăr foarte politicos, comentă mama, gustând din puiul fript.

— Am auzit că au dat trei milioane pe casa lor, spuse Amber.

— Mi s-a părut că te cam place, adăugă Auggie, făcându-i cu ochiul lui Hallie. S-ar putea să-ţi găseşti perechea.

— Nici gând! A fost doar politicos, se grăbi Hallie, ceea ce nu-l făcu pe Auggie să renunţe.

— Ascultă ce-ţi spun, insistă el. Eu văd nişte lucruri...

— Aşa e, încuviinţă Amber. Eşti ca un mic cupidon, nu-i aşa, dragule?

— Hallie şi Brandon se pupă într-un copac... începu Grace să fredoneze, dar sora ei o lovi pe sub masă.

— Ţi s-ar potrivi, îşi dădu Auggie cu părerea. E de încredere, serios... Cam tăcut, dar tu oricum vorbeşti cât pentru doi.

— S-a înroşit toată, chicoti Amber. Poate că e ca şi aranjat.

— Nu, încercă din nou Hallie.

Se simţea ca într-o piesă de teatru slabă, jucată pe două fronturi, în care toată lumea se amuza pe seama ei. Căută iute un subiect ca să scape.

— În orice caz, Grace e cea pe care ar trebui s-o întrebaţi despre iubiţi.

După cum anticipase, Amber şi Auggie se luminară instantaneu.

— Cine? Cine?

— Nimeni, spuse Grace, uitându-se urât la Hallie. N-am pe nimeni..

— S-a ruşinat, surâse Hallie cu seninătate. Pot spune că numele lui începe cu litera T.

— Cu T! exclamă Amber. Tristan? Tyler?

— Toby? interveni Auggie. Teddy?

— Todd!

Grace îi aruncă surorii ei o privire ameninţătoare. Hallie se mulţumi doar să rânjească. Aşa-i trebuia. Relaţia lui Grace cu Theo era cel mai prost păzit secret, iar Hallie nu ştia ce vede sora ei la băiatul ăla. Îl considera simpatic, desigur – dacă prin asta se înţelegea plictisitor, apatic, legat prin sânge de cel mai de temut duşman al lor –, însă nu avea cum să se mulţumească doar cu atât. Ea voia pasiune, aventură, poftă de viaţă. Un Heathcliff! Un Romeo (dar ceva mai rapid în reflexe când era vorba de chestiuni pe viaţă şi pe moarte). Avusese prieteni în San Francisco, însă niciodată pentru o perioadă mai lungă de timp. Băieţii pe care îi cunoştea ea voiau doar să se uite la filme în pivniţe

părăsite, să vorbească despre politică sau să încerce să o dezbrace fără ştirea ei (de parcă s-ar fi lăsat chiar atât de uşor ademenită de demonii capitalismului încât să piardă controlul asupra propriilor haine). Până şi băieţii de la liceu era plictisitori; se purtau de parcă o cameră întunecoasă de cămin şi o jumătate de semestru de teorie literară îi făceau regii universului.

Ea nu se pricepea să piardă vremea în aburii alcoolului, nici să se ţină de mână cu un băiat la film, aşa cum făceau alte cupluri. Grace şi Theo n-aveau decât să facă toate astea; ea voia mai mult. Ea căuta Marea Iubire, ceva rupt din basme, ceva care să o ridice pe val, să-i pătrundă până în adâncul fiinţei şi să o facă să se înfioare. O dragoste pe care să o simtă, care să-i deschidă lumi, ceva misterios şi grandios în acelaşi timp, un fel de aventură despre care să se scrie într-o zi. O poveste în care el să fie Richard Burton, iar ea Elizabeth Taylor; sau el să fie Fitzgerald şi ea Zelda; el Brad Pitt, ea Angelina Jolie.

Voia... un bărbat. (Gândul o făcu să ofteze prelung, cuprinsă de dorinţă.)

IV

Grace acceptă să meargă la petrecere – mai degrabă ca să scape de întrebările lui Auggie şi ale lui Amber, după cum o înştiinţă pe sora ei. Câteva ore mai târziu, se aflau în jeepul nou-nouţ al lui Brandon şi se îndreptau spre coastă.

— Cum te simţi? o întrebă el pe Hallie, aruncându-i o privire.

— Mai bine, mulţumesc, răspunse Hallie, pe care îngrijorarea lui o mai înmuiase.

Îl studie gânditoare. Inspira o senzaţie de calm profund. Nu se deranjase să se schimbe pentru eveniment. Purta aceeaşi cămaşă şifonată şi avea aceeaşi barbă neîngrijită. Crezuse că faptul de a fi luat drept un psihopat îi va da măcar un indiciu cu privire la regulile de bază ale igienei.

— Cu ce te ocupi? se interesă ea.

Dacă familia lui locuia în monstruozitatea cu coloane greco-romane de alături, cu siguranţă era bogat. Şi probabil că apariţia lui neîngrijită era echivalentul californian pentru aerul şleampăt al tinerilor de bani gata de pe Coasta de Est, care purtau cămăşi din materiale fine, dar roase de molii, şi pantofi italieneşti din piele scofâlcită, doar pentru a demonstra vechimea averii familiei. Probabil asta era explicaţia, îşi spuse Hallie; un fel de a zice „Sunt prea ocupat ca să am o slujbă adevărată. Sau să fac un duş”.

— Cum adică? întrebă Brandon.

— Adică ce faci? insistă Hallie. Ai terminat liceul, ai abandonat... sau ce altceva?

— N-am fost la liceu, zise Brandon fără să îşi ia ochii de la drum. Nu fac nimic acum.

Poate avusese nişte probleme, îşi zise ea. Fumase prea multă iarbă şi pierduse contactul cu viaţa reală, ca prietenul ei din trupa de actori, Kenny Mathers. Într-o zi se pregătea să se ducă la un curs pentru ingineri de sunet în Florida; a doua zi se închisese în camera lui ca să se joace

pe calculator şi să mănânce numai pufuleţi cu aromă de brânză. Se uită la Brandon cu mai multă atenţie; ochii îi păreau cam injectaţi...

Privirea îi alunecă spre dunga roşiatică de pe gât.

— Care-i povestea cu cicatricea aia?

— Hallie! o apostrofă Grace.

— Ce? se întoarse ea, făcând ochii mari. Întrebam şi eu.

— Nu-i nimic, tuşi Brandon. E din... Irak.

Hallie rămase cu gura căscată.

— Adică ai fost în armată?

— Da, îşi frecă el gâtul. Vreo doi ani.

Hallie rămase uluită. Nu cunoştea pe nimeni care să fi fost propriu-zis pe front. Majoritatea prietenilor ei jucau în scenete pacifiste şi protestau împotriva ipocriziei imperialismului american.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea şi imediat simţi un ghiont în spătarul scaunului.

— Nu-i nevoie să răspunzi, se grăbi Grace.

— E în regulă, răspunse el, bătând darabana cu degetele pe volan. M-a lovit un şrapnel într-o ambuscadă. Eu am fost norocos; alţi camarazi n-au fost...

— Îmi pare rău, murmură Grace din spate.

— Se mai întâmplă, ridică el din umeri.

Se lăsă tăcere până când Brandon porni radioul. Nu-şi mai vorbiră tot restul drumului. Cu un sentiment de vinovăţie, Hallie se mulţumi să se uite pe geam. Se ruşina de prejudecăţile pe care le avusese în legătură cu Brandon. Dar nu era vina ei! S-ar fi aşteptat ca Brandon să îi spună că s-a ales cu cicatricea după o căzătură la surfing sau o cascadorie periculoasă cu prietenii. În schimb, Brandon se dovedise un fel de Captain America: servea ţara şi proteja omenirea. Aşa că stângăcia şi timiditatea lui n-ar fi trebuit să mire pe nimeni; probabil că suferea de şoc posttraumatic sau era copleşit de sentimentul de vinovăţie al celui care supravieţuise sau ceva asemănător.

Când ieşiră de pe autostradă, neliniştea lui Hallie dispăru ca prin minune.

— Grace, uite! strigă ea, arătându-i surorii ei oceanul albastru şi limpede în lumina amurgului.

Şoseaua unduia de-a lungul coastei stâncoase; în stânga, nisipul părea că o ia la vale sub ei.

— Nu vezi asta chiar pe toate drumurile, nu? surâse Brandon, însă Hallie era atât de absorbită de peisaj, încât nu îl auzi.

Orizontul se întindea neîngrădit în zare; nu semăna deloc cu cerul plumburiu din San Francisco, din care întotdeauna părea că se lasă ceaţa. Când maşina coti spre nord, spre Malibu, Hallie întinse gâtul ca să se mai bucure puţin de privelişte. O luară printre casele îngrămădite de-a lungul străzii, ridicate deasupra plajei pe piloni fragili.

— Cum ar fi să te trezeşti în fiecare dimineaţă cu priveliştea asta? murmură Hallie.

În clipa aceea îşi făcu o promisiune. Nu mai voia o casă în stil spaniol pe un deal; dacă va avea bani, îşi va lua casă acolo, să aibă oceanul în pragul uşii.

Continuară să meargă pe serpentinele de pe coastă până când Brandon coti brusc şi opri. În faţă se afla o casă modernă construită din blocuri de piatră, aluminiu şi sticlă.

— Am ajuns la faimoasa vilă a familiei de Santos, anunţă el cu un vag surâs maliţios.

— Cine e gazda? se interesă Hallie la coborâre.

— O domnişoară pe nume Ana Lucia.

Brandon aşteptă ca fetele să-şi ia lucrurile, apoi le ajută să traverseze şoseaua aglomerată.

— Era cu două clase în urma mea, deci e cam de vârsta voastră.

— Super! grăbi Hallie pasul. Abia aştept să-i cunosc pe toţi!

Înăuntru, pereţii păreau că se zguduie din temelii din cauza basului asurzitor; petrecerea se muta treptat de afară înăuntru, pe măsură ce fetele în bikini intrau şi se plimbau pe holuri, iar băieţii cu ochelari de firmă pe nas îşi turnau cocteiluri din sticlele aflate la discreţie pe masa din bucătărie. Hallie sorbi totul dintr-o privire, fericită că învăţase să îşi controleze expresia feţei în aşa fel încât să pară cât mai nonşalantă.

— Toată lumea e atât de... sclipitoare, remarcă Grace, undeva alături. Parcă am nimerit în mijlocul unei şedinţe foto pentru o revistă.

Într-adevăr, toţi tinerii păreau poleiţi din cap până-n picioare cu sclipici de Hollywood, care lui Hallie îi părea că se datorează zâmbetelor impecabile şi bronzului auriu.

— Chiar aşa e, râse Hallie. Uite!

În salon, două fete săreau pe o canapea de piele albă, în timp ce un băiat încerca să le facă poze cu un aparat vechi. Fetele îşi duceau mâinile la sâni ca să-şi susţină sutienele şi râdeau cu poftă.

— Aveţi grijă la tipul ăla, le avertiză Brandon. E un pervers. Are şi un site de internet – Friday Night...

— United? completă Hallie încântată. Îl citesc tot timpul! Face cele mai reuşite poze de petrecere.

— Cu fetele alea grămadă unele peste altele în băi, acoperite cu sclipici? se strâmbă Grace dezgustată.

Fără să o ia în seamă, Hallie se uită cu atenţie la figura fotografului, încercând să şi-o întipărească în minte pentru o eventuală întâlnire viitoare. Una dintre vedetele care pozase de curând pentru pagina lui ajunsese model pentru Prada şi Gucci şi scria într-o revistă de femei propriile articole despre aventurile ei cu persoane importante din lumea modei. Se descurcase destul de bine pentru o fată care nu făcuse mare lucru pentru faimă, în afară de a purta o căciulă de blană sub forma unei guri de leu – şi cam atât – într-un pictorial îndrăzneţ.

— Băieţii cred că sunt prin spate, zise Brandon.

Toată partea din spate a casei era construită din panouri glisante de sticlă care dădeau spre o curte plină de musafiri.

— Pot să fac eu prezentările.

— Stai puţin, zise Hallie cu emoţie.

Se opri la una dintre oglinzile din hol şi îşi refăcu luciul buzelor. Un nou oraş, un nou public de cucerit. Şi-l va cuceri!

Când să-l urmeze pe Brandon, Grace o prinse de braţ:

— Te rog să nu bei prea mult, să nu dispari cu vreunul dintre băieţii ăştia şi să nu faci vreo prostie.

— Drept cine mă iei? o fulgeră Hallie cu privirea.

— Drept tine însăţi.

— Mă descurc, se smuci Hallie. Tu eşti cea care ar trebui să aibă grijă să nu mă facă pe mine de ruşine.

Îl ajunse din urmă pe Brandon, care ieşise. Afară era şi mai multă lume; grupuri de tineri se bălăceau în bazinele cu apă fierbinte sau stăteau în faţa unei scene improvizate, pe care câţiva băieţi montau boxe şi aparatură de sunet. O scară şubredă de lemn ducea spre plajă, unde un meci de volei era în toi.

— Sunt prietenii tăi? îl întrebă Hallie pe Brandon, care îşi croia drum prin mulţime.

Aparent se înşelase în privinţa aspectului neîngrijit al lui Brandon, pentru că toţi cei de acolo purtau cămăşi de firmă şi blugi mulaţi; unii se mulţumeau doar cu pantalonii de plajă, la bustul gol.

— Nu tocmai.

Hallie abia avu răgaz să înţeleagă ce voia să spună, pentru că el se şi opri în dreptul unui grup, într-un colţ. Era locul perfect, înţelese imediat Hallie: canapele, covor de verdeaţă, cu vedere panoramică spre toate celelalte locuri în care se desfăşura petrecerea. Doi băieţi la bustul gol, cu părul aranjat cu gel, încercau să le atragă atenţia unor fete care butonau la telefoane, fără să participe la distracţia generală.

— Salut, se apropie Brandon.

Se lăsă tăcere, apoi unul dintre băieţi izbucni în râs.

— Ce surpriză, Brandon Mitchell! exclamă el şi îl îmbrăţişă pe Brandon, bătându-l uşor pe spate. Nu te-am mai văzut de-o veşnicie! Am crezut că ai dispărut în Mexic sau că te-ai internat la dezintoxicare sau aşa ceva.

— Nu. Tot pe-aici, spuse Brandon cu mâinile în buzunare şi se întoarse apoi spre Hallie: Ea e Hallie. S-a mutat de curând aici cu sora ei. Sunt nepoatele... sau verişoarele lui Auggie Jennings.

— Pe-aproape, surâse Hallie larg. Salutare!

— Saluuut, făcu unul dintre băieţi ridicând insinuant din sprâncene.

Fetele îşi dezlipiră în sfârşit privirile de pe ecranul telefoanelor, iar Hallie constată că sunt chiar cele trei pe care le văzuse în magazin. Bruneta de lângă el îl lovi glumeţ în stomac.

— Nu-l lua în seamă. Bine ai venit în L.A., zise ea cu un zâmbet cald.

Avea buzele rujate într-o nuanţă de roz aprins şi un costum de baie la modă, confecţionat numai din cordoane şi inele metalice, iar Hallie se întrebă cum de nu cade imediat de pe ea.

— Eu sunt Ana Lucia, se prezentă fata, apoi se apropie ca să o sărute uşor pe ambii obraji, de-abia atingând-o. Ei sunt Tai, Carter, Brie şi Meredith.

— Mă bucur să vă cunosc, zâmbi Hallie spre toată lumea.

— Noi tocmai ne pregăteam să începem un joc, se întoarse Carter spre Brandon. Vrei?

La rândul lui, Brandon se întoarse spre Hallie, de parcă i-ar fi cerut permisiunea.

— Du-te, te rog, îl încurajă ea. Eu mă descurc.

— Avem noi grijă de ea, râse Ana Lucia. Ia loc, i se adresă ea lui Hallie, invitând-o pe canapea alături de ele.

— Vezi? zise Hallie, aşezându-se, însă Brandon nu părea convins. N-am nevoie să mă păzeşti ca pe un copil. Du-te, distrează-te!

— Atunci ne vedem mai târziu, încuviinţă el nehotărât.

Băieţii o luară la fugă spre plajă. Carter şi Tai se îngrămădiră pe scară, Brandon îi urmă agale. Hallie se aşeză confortabil, bucuroasă de primirea călduroasă de până atunci. Serialele pe care le văzuse minţeau; nimeni nu o aruncase încă într-o piscină ca să-i spună: „Bun venit în Malibu, fraiero!”

— Povesteşte-ne despre tine, o îndemnă Ana Lucia, cu un zâmbet încurajator.

Îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. Şuviţa îi alunecă uşor pe umăr, iar Hallie îşi propuse să reţină gestul ca să îl facă şi ea.

— De unde vii?

— Din San Fancisco. Stăm cu vărul mamei în Beverly Hills; cu Auggie Jennings.

— E producător, nu? se încruntă Ana Lucia.

— Da, face filme.

— Seriale, o corectă blonda pe nume Brie.

Avea un chip mic, colţuros, şi purta una dintre rochiile de firmă pe care visa Hallie să o poarte pe covorul roşu, însă pe Brie atârna ca o cârpă ieftină, pentru că o udase şi o şifonase.

— Aha, făcu Ana Lucia şi strâmbă din nas, însă foarte discret. Şi părinţii tăi cu ce se ocupă?

— Mama pictează, răspunse Hallie cu prudenţă, iar tata e agent la bursă. De fapt, a fost, adăugă teatral. A murit de curând.

— Vai de mine, îmi pare rău, se înduioşă Ana Lucia, susţinută de celelalte fete.

— Groaznic.

— Cred că eşti cu nervii la pământ, adăugă Meredith, cu o privire compătimitoare.

— Ne-a fost greu, spuse Hallie, care îşi perfecţionase deja figura de femeie „curajoasă, însă vulnerabilă”. Acum a trecut, zâmbi ea vitejeşte. Sper într-un nou început, aici.

— Foarte bine, îi strânse Ana Lucia mâna. O să mergi la CBH?

Hallie o privi nedumerită.

— Colegiul Beverly Hills, o lămuri Meredith.

Dintre fete, ea era îmbrăcată cel mai simplu: părul prins într-o coadă la spate, un costum de baie colorat şi o fustă lungă, în falduri.

— Nu. Am terminat în mai, spuse Hallie.

— Bun! Şi eu la fel, zise Meredith. Brie e cu un an mai mare. Tocmai s-a lăsat de UCLA...

— Iau o pauză, o corectă Brie. O să mă întorc.

Meredith însă clătină din cap sugestiv.

— Da, sunt sigură... În orice caz, eu încep în toamnă cursurile la University of Southern California. Iar Ana Lucia e în anul doi la Harvard.

— Doar pentru că a insistat tata, îşi dădu Ana Lucia ochii peste cap. Zice că am nevoie de un plan de rezervă în caz că nu reuşesc cu actoria.

— Eşti actriţă? o întrebă Hallie radioasă. Şi eu. Trebuie să-mi povesteşti! Vreau să ştiu totul despre audiţii!

— Sigur. Cine te reprezintă? întrebă Ana Lucia, însă Hallie se arătă nedumerită. Managerul, agentul?

— Ah, n-am pe nimeni. Abia ne-am mutat aici.

— Mda, făcu Ana Lucia, iar zâmbetul nu îi mai era atât de larg. Ai un portofoliu?

— Da, am un portofoliu foarte serios, se grăbi Hallie să răspundă. Piese de teatru în principiu, dar şi câteva roluri în scurtmetraje, în seriale...

Nu menţionă că toate filmele erau realizate de prieteni şi că unicul rol din televiziune fusese unul întâmplător, însă apariţia ei în fundal la o emisiune de ştiri cu transmisie în direct conta pentru ea foarte mult.

— De ce? Tu ai... reprezentanţi?

— Normal, zise Ana Lucia, îndepărtându-şi părul din ochi. Sunt cu WME[4].

Menţionase numele celei mai mari şi mai renumite agenţii de parcă vorbea despre nimicuri. Agenţii de pază de acolo nici măcar nu o lăsaseră pe Hallie să intre cu dosarul.

---

[4] William Morris Endeavor, agenţie de tinere talente cu sedii în mai multe oraşe mari din SUA. (N. tr.)

— Fantastic, zise Hallie copleşită de admiraţie.

— Nu ştiu ce să zic, ridică Ana Lucia din umeri. Mă gândesc să schimb agenţia. Nu mi se pare că au priceput care e stilul meu, înţelegi?

Hallie nu prea înţelegea, dar nu apucă să răspundă, pentru că Ana Lucia zări pe cineva şi se lumină la faţă.

— Au venit! strigă ea şi sări de pe canapea, ca o adolescentă fanatică la un concert.

— Cine? Cum? Ah... făcu Brie.

Hallie se întoarse şi zări un grup de băieţi, toţi îmbrăcaţi în blugi mulaţi şi geacă de piele, cu barbă ţepoasă de rocker. Ana Lucia le ieşi în întâmpinare, aranjându-şi numeroasele bretele ale costumului de baie pentru a lăsa la vedere un decolteu cât mai generos.

— Săptămâna trecută a fost cât pe ce să vorbesc cu Reed, după concertul lor, spuse. Haideţi.

— Mergi tu, zise Meredith, căscând, însă Brie o urmă cuminte.

Hallie urmări cum Ana Lucia încearcă să-şi facă loc în grupul băieţilor, apropiindu-se tot mai mult de unul dintre ei, plin de tatuaje, care râdea încontinuu. În mod ciudat, băiatul nu părea să o observe, oricât de aproape ar fi fost de el şi oricât de frecvent îşi trecea degetele prin breton.

— Take Fountain, explică Meredith. Sunt foarte aproape să încheie un contract cu o companie mare de discuri. Ana Lucia e pe urmele lor încă de anul trecut, de când au refuzat să cânte la ziua ei de naştere.

— Nu e obişnuită să primească refuzuri?

Între timp, băieţii intrară în casă, cu Ana Lucia pe urmele lor.

— Deloc, se amuză Meredith. Şi să nu-ţi faci griji că n-ai un agent, adăugă ea şi se ridică. Ana Lucia a uitat să menţioneze că tatăl ei e director la studiourile Universal. Dacă e vorba de un contract bun, orice agent din zonă ar accepta imediat să-i reprezinte până şi câinele.

Hallie se simţi uşurată. Ana Lucia îi vorbise de parcă Hallie ar fi fost deja o ratată pentru că nu avea un agent, un editor şi un manager după ea.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, surâse Meredith cu subînţeles. Câteodată Hollywoodul poate să pară o adevărată junglă. Tata e scriitor. Ne-a târât aici când eu eram în primul an de liceu la New York şi jur că m-am simţit de parcă aş fi aterizat direct într-un reality show. Mă duc să salut nişte oameni, zise ea, uitându-se în jur. Vii?

— Sigur, se ridică Hallie repede. Cu mare plăcere.

V

După vreo cinci sute de prezentări, lui Hallie îi înţepeniseră obrajii. Se săturase să zâmbească întruna şi să spună mereu aceeaşi poezie: „San Francisco, tată mort, actriţă.” Spre surprinderea ei, toată lumea o întreba, la fel ca Ana Lucia, dacă are un agent, aşa că Hallie îşi formulă rapid un

răspuns mai onorabil: ca să nu mai întâmpine aceleaşi priviri cu subînţeles, spunea că are câteva interviuri programate. Era firesc să se uite cu toţii la ea ca la o aspirantă abia coborâtă din autobuz. Dar Hallie ştia că ea nu e ca alţii. Ştia că va reuşi. Era doar o chestiune de timp.

— Vii cu mine? întrebă Meredith.

Vorbea mai tare, pentru că erau înconjurate de petrecăreţi care dansau cu pahare în mână. Îi arătă un grup de tineri care aprindeau ceva care sigur nu era tutun.

— Nu, mulţumesc.

Hallie se uită în jur; începea să se simtă înghesuită, iar zgomotul o deranja.

— Cred că mă duc să mă uit la ocean.

— Bine, zise Meredith, după care o trase aproape şi o îmbrăţişă, sărutând-o pe ambii obraji, însă fără să o atingă propriu-zis. Te sun mâine. Ne strângem la o mică gustare.

Hallie coborî scara de lemn şi ajunse pe plajă, unde îşi dădu jos sandalele. Nisipul era umed. Plaja era pustie, cu excepţia câtorva siluete înlănţuite în depărtare. Valurile oceanului se spărgeau monoton de mal. Inspiră adânc aerul nopţii şi încercă să se deconecteze. Îi plăcea să se afle în grupuri mari, însă doar atunci când se afla în centrul atenţiei. În seara aceasta se afla abia undeva la margine şi încerca să facă o impresie bună. Abia dacă ştia ce se întâmplă în jurul ei.

Deocamdată.

Se îndreptă spre apă, încercând să alunge sentimentul de singurătate care pusese stăpânire pe ea. La urma urmei, acesta era doar capitolul introductiv din povestea ei; astea erau zilele de zbucium spre care se va uita înapoi cu drag în timpul interviurilor şi din care se vor construi caracterul şi îndârjirea ei. „Da, a fost greu, pentru că veneam din altă lume”, le va spune jurnaliştilor. „Dar am ştiut că, dacă mă dedic muncii mele, totul se va rezolva.”

Şi aşa va fi.

Ajunse la mal şi scoase un mic scâncet când valurile reci îi scăldară picioarele. Orizontul se deschidea în faţa ochilor ei sub forma unei umbre albăstrui şi deodată o cuprinse fiorul anticipaţiei. Se afla în locul perfect, la începutul unui nou capitol din viaţă. I se deschideau toate posibilităţile; îşi putea crea singură destinul.

Îşi dădu jos cămaşa şi o lăsă să cadă în nisip. Intră în apă. În clipa aceea se înfăptuia botezul ei; se spăla de vechea lume în valurile reci ale Pacificului, pentru ca atunci când va ieşi la suprafaţă să fie o nouă persoană, mai strălucitoare. Da!

Apa era ca gheaţa, dar continuă să înainteze. Un talaz o acoperi complet, iar ea înotă spre adâncuri. Dincolo de coama valului, apele se rostogoleau şi se încălecau. Hallie se întoarse pe spate să privească cerul. Părea o întindere nesfârşită, întunecată şi tăcută, străpunsă din loc în loc de câte o stea. Sora ei trăncănea tot timpul despre ştiinţa universului, despre matematică, ordine, istorie sau altele de felul ăsta, însă Hallie considera că marile mistere ale lumii sunt menite să rămână întocmai: nişte mistere. Cui îi pasă de fizică, de lucruri concrete, când există poezia, arta, emoţia?

Se întoarse din nou pe burtă. Plaja rămăsese mult înapoi; luminile vilei dispăreau una câte una, cu fiecare nou val. Începu să tremure şi pielea i se încreţea. Apa rece îi spulberase în cele din urmă entuziasmul pentru intenţia ei măreaţă. Trebuia să se întoarcă la unchiul Auggie şi la minunea numită cadă cu apă fierbinte. Începu să înoate spre mal, sperând într-un fel că se va găsi cineva pe plajă să-i observe sosirea: momentul în care ea avea să iasă din apă precum o sirenă. Ar fi fost o primă impresie pe cinste!

Înota cu putere, însă nu părea să se apropie de mal. Dimpotrivă, părea că se îndepărtează. Curentul o trăgea înapoi şi, deşi împingea tare în picioare, se simţea greoaie şi înceată în mişcări. Pentru prima dată, îşi dădu seama că e singură în mijlocul oceanului, pe întuneric. Nimeni nu ştia că e acolo.

Încercă să-şi păstreze calmul. Strigă, însă glasul ei purtat de vânt părea atât de fragil!

Începu să împingă din nou din picioare şi îşi simţi trupul greu ca plumbul. „Pot!” îşi zise. Nu trebuia să se scufunde – nu se putea una ca asta. Era sortită să îndeplinească lucruri măreţe. Nu putea să...

Un talaz o acoperi complet şi o trase în jos. Se zbătu din greu, dând din mâini şi din picioare, şi ajunse la suprafaţă aproape fără aer. Tuşi. O cuprinse frica.

— Ajutor! strigă. Să mă ajute cineva!

Apa era neagră ca smoala, iar în jurul ei – numai vâltori.

— Ajutor! încercă din nou.

I se păru că vede ceva în apă – poate doar o umbră –, apoi o acoperi din nou un val greu. De data asta se învârti sub ape preţ de câteva secunde, care-i părură ore, până când îşi simţi picioarele arzând. Nu ştia dacă se ridică la suprafaţă sau dacă e trasă şi mai în jos.

Apoi simţi două braţe înconjurând-o şi un trup cald care o ducea spre suprafaţă. Ieşi cu gura larg deschisă, ca să înghită cât mai mult aer. Se simţea ameţită. Se zbătu puţin, însă salvatorul ei o ţinea strâns.

— E în regulă, o linişti el, îndreptându-se spre mal cu mişcări puternice. Te-am prins. O să fie bine.

Hallie îi observă în trecere ochii căprui, pometii osoşi. Ce frumos era! Un înger, îşi zise cu un sentiment de sfârşeală. Un sfânt venit să o salveze de la o moarte sigură.

Apoi totul se făcu negru.

VI

Îl chema Dakota. Dakota Kane. Avea nouăsprezece ani, cânta, scria poezii, iar când medicul de gardă anunţă că Hallie nu are decât o uşoară hipotermie, ea ştia deja că îl găsise în sfârşit pe bărbatul pe care îl aşteptase toată viaţa.

— M-ai salvat, îi spuse, strâmbând uşor din nas când asistenta îi scoase perfuzia. M-aş fi înecat.

— Nu trebuie să gândeşti aşa, o strânse el de mână.

Părul ud îi cădea în şuviţe aproape până la umeri. Cămaşa se lipea de el pe sub jacheta de piele. Şi ochii... Hallie îl admiră fericită. Ce frumos era!

— Sigur poate să plece? o întrebă Dakota pe asistentă. Mai e nevoie să facem ceva?

„Să facem.” Hallie asista cu încântare la conversaţie.

— Să stea liniştită câteva zile, la căldură, zise asistenta, după care i se adresă lui Hallie: Fără partide de înot sub clar de lună.

— Promit! Îmi cer scuze pentru tot deranjul.

— Cum te simţi? întrebă el îngrijorat, după ce plecă asistenta. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Sunt bine, răspunse Hallie, tremurând puţin.

Îi luaseră hainele ude şi o îmbrăcaseră cu un halat larg, de spital. Spera totuşi că o prinde nuanţa de bleu.

Dakota îşi dădu jos haina şi i-o aranjă pe umeri.

— Să sun pe cineva?

— Vai de mine! Grace!

Prinsă cu povestea romantică şi cu palpitanta salvare de la înec, uitase de cei care o aşteptau la petrecere.

— Pe sora mea. Nu ştie unde sunt.

Dakota îi oferi telefonul lui. Hallie formă numărul, apoi ezită.

— Cred c-o să se supere foarte tare...

— Atunci mă ocup eu.

Îi luă telefonul înapoi şi făcu apelul.

— Salut, eşti Grace?

Îi trimise lui Hallie un zâmbet încurajator, apoi ieşi în hol să vorbească.

Hallie aşteptă până ce nu-l mai văzu, apoi sări din pat şi fugi la baie. Dumnezeule! Se îngrozi de propria înfăţişare. Destinul ei se scria în acel salon de spital şi ea arăta ca o mâţă plouată! Trecu imediat la acţiune: îşi „pieptănă" cu degetele părul răvăşit şi îşi şterse urmele de rimel de sub ochi, deşi nu-i cursese prea mult, semn că era, într-adevăr, rezistent la apă.

— Hallie?

Îşi mai şterse încă puţin părul cu un prosop de hârtie, apoi ieşi.

— I-am spus ce s-a întâmplat, o anunţă el. Şi că te duc acasă.

— Mulţumesc pentru tot. Dacă nu erai tu...

Îşi aminti de valurile înverşunate şi din nou o copleşi gândul morţii iminente. Simţi că o lasă picioarele, dar Dakota apăru imediat lângă ea.

— E în regulă, o linişti el. Te-am prins.

Se lăsă moale în braţele lui, încercând să dea uitării acele gânduri negre. Totul se sfârşise; acela fusese întunericul dinaintea răsăritului. Suferinţa ei îşi servise scopul şi i-l scosese pe el în cale.

Destinul...

Pe când se îndreptau spre ieşire, ea lipită de trupul lui cald, Dakota spuse:

— Voiam să te întreb... Ce căutai în larg?

— O să zici că sunt nebună, roşi ea.

— Deloc. Hai, spune-mi.

Avea un chip senin, pe care se citea curiozitatea, şi în acea clipă pe Hallie o cuprinse un sentiment ciudat de siguranţă, ca şi când i-ar fi putut spune orice, pentru că el ar fi înţeles.

— Era un fel de ritual, explică ea. Botezul meu pentru noua viaţă de aici.

Aşteptă să-i audă râsul batjocoritor, însă Dakota surâse conspirativ:

— Venus care se ridică din ocean...

— Exact!

Ieşiră pe uşa principală, iar el se opri pe trotuar, gânditor.

— Am ars-o, spuse în cele din urmă. Am străbătut jumătate de ţară ca să ajung aici, m-am instalat şi, când am ajuns la ocean, am ars harta.

— Pentru că n-a mai contat cum ai ajuns aici, completă ea, înţelegându-l perfect.

— Un nou început.

Privirile li se întâlniră. Luminile de neon de deasupra formau umbre ascuţite pe obrajii lui, iar părul lui cârlionţat, acum uscat, era învăluit într-o pâclă neagră. Hallie îşi înfrână un suspin de dorinţă.

— Trebuie să te duc acasă, zise Dakota, iar ea aproape că încerca să se convingă că se simţea în glasul lui un oarecare regret.

Îl urmă până la maşina lui. De fapt, l-ar fi urmat oriunde.

Trecuse de ora două când ajunseră la vila unchiului Auggie. Toate luminile era aprinse înăuntru.

— Îmi pare rău, se îmbărbătă Hallie pentru ce avea să urmeze.

— De ce? o ajută el să coboare din maşină.

— O să vezi.

Nici nu intrară bine, că Valerie şi apăru în hol să-i întâmpine. Amber venea alergând din spate.

— Scumpa mea! o strânse Valerie în braţe cu foc. Ce s-a întâmplat? Eşti bine? Dacă te pierdeam şi pe tine...

— Grace a sunat şi a spus că nu te găseşte, adăugă Amber, cu ochii mari.

Purta un neglijeu scurt, roz, iar halatul alb, subţire abia dacă-i ascundea formele.

— N-am ştiut ce să credem. Auggie vorbeşte cu poliţia chiar acum. Era cât pe ce să trimită o patrulă după tine.

— Ar fi trebuit să anunţi pe cineva înainte să dispari, se auzi glasul lui Grace din spate.

Stătea în celălalt capăt al holului, împreună cu Brandon. Îi aruncă surorii ei o privire acuzatoare.

— Nu te-ai gândit c-o să ne facem griji?

— Eşti bine? o întrebă Brandon, apropiindu-se.

Avea ochii injectaţi; pesemne că era obosit.

— Te-am căutat ore întregi.

— E bine, spuse Dakota.

Hallie se desprinse din îmbrăţişarea mamei.

— A văzut-o un doctor şi e în regulă. Are nevoie de odihnă ca să-şi recapete forţele.

Cu toţii se întoarseră spre el.

— El e Dakota, anunţă Hallie zâmbitoare. El m-a salvat.

— Oricine ar fi făcut la fel, ridică Dakota din umeri. Noroc c-am auzit-o...

— Prostii! izbucni unchiul Auggie, făcându-şi apariţia.

Îl strânse pe Dakota la piept şi îl bătu zdravăn pe spate.

— Eşti eroul zilei. Îţi suntem datori.

— Serios, nu e cazul. E de-ajuns că ea e bine.

Hallie simţi din nou că o lasă puterile. De data asta nu din cauza clipelor de groază trăite mai devreme, ci pentru că înţelegea intensitatea trăirilor lui.

— Rămâi puţin? îl întrebă ea. Bei o cafea sau ceva...

— A fost o seară lungă, o întrerupse el cu un surâs. Ar trebui să te odihneşti.

Însă mama ei probabil că îi înţelese dezamăgirea, pentru că îl împiedică pe musafir să iasă.

— Atunci mâine, spuse repede Valerie. Mâine o să fie mai întremată. Poţi să vii oricând.

De data asta, Hallie nu avu nimic de comentat faţă de ieşirea mamei, pentru că Dakota zâmbi.

— Cu siguranţă.

Apoi se întoarse spre ceilalţi, salută şi ieşi.

După ce uşa se închise în urma lui, se lăsă tăcere, apoi toată lumea tăbărî pe Hallie.

— Scumpa mea!

— Nu-i aşa că e simpatic?

— Mai egoistă de-atât poţi fi? Ne-am făcut griji!

Hallie îi ignoră pe toţi, cu ochii pironiţi în uşa abia închisă.

— Mă duc să mă culc, spuse cu un aer visător.

Încă avea jacheta lui pe umeri şi mirosea a fum de ţigară, a parfum şi a el.

— Ne vedem mâine dimineaţă.

— Hallie! o apostrofă Grace.

— Doctorul mi-a recomandat odihnă.

Se retrase, lăsându-i pe ceilalţi să-şi bată gura în continuare. Să se scandalizeze şi să facă scene. Ea avea lucruri mai importante la care să se gândească.

La noua dragoste a vieţii ei, de exemplu.

Aşa cum promisese, Dakota reveni a doua zi de dimineaţă şi o găsi pe Hallie pe un şezlong, la piscină. Purta cel mai bun costum de baie al ei, iar părul şi-l îndreptase cu mare efort până îi dăduse un luciu frumos. Stătea acolo de la ora nouă, ca să fie sigură că Dakota o găseşte în postura asta; îşi luase o poziţie care spera să fie cât mai interesantă. În mână avea un exemplar din Another Trash Night in Suck City[5], însă era prea agitată ca să se poată concentra să citească. Ori de câte ori se deschidea poarta, nu se putea abţine să nu ridice privirea ca să vadă cine este. Fiindcă Julio avea treabă în grădină, unde aranja trandafirii, până la sosirea lui Dakota, Hallie întorsese capul de atâtea ori, încât avea deja dureri de gât. Însă când îl zări – în blugi

[5] Scriere memorialistică a autorului american Nick Flynn (n. 1960). (N. tr.)

negri, un tricou cu guler în V şi părul cârlionţat ciufulit de vânt – uită de orice durere.

— A venit! şopti Hallie.

Grace, care stătea lângă ea, fură o felie de mango din fructele pregătite pentru sora ei şi îşi dădu ochii peste cap.

— Măi să fie!

— Am uitat că vii, spuse Hallie când el ajunse în dreptul lor.

Grace pufni, dar sora ei o fulgeră cu privirea.

— Bună.

Dakota se aplecă, o sărută pe obraz – aşa se făcea pe acolo, după cum aflase Hallie – şi îi întinse un buchet de flori.

— Le-am cules pentru tine... Şi pentru tine, zise el, întinzându-i şi lui Grace un buchet.

— Mulţumesc, spuse Grace, luminându-se la faţă.

— Din păcate, Grace nu poate să rămână cu noi... Nu-i aşa? se grăbi Hallie, cu o privire rugătoare spre sora ei.

Grace se uită pe rând la cei doi; în cele din urmă surâse cu reproş.

— Aşa e. Dar mulţumesc pentru flori.

— Ce frumos din partea ta, remarcă Hallie, în timp ce sora ei se retrăgea în casă. Cred că niciodată n-a mai primit flori.

— Nu sunt cine ştie ce... bâigui Dakota, observând buchetul scump de orhidee adus ceva mai devreme de Brandon şi aranjat într-o vază în mijlocul mesei.

— Ba nu, îmi plac la nebunie! Florile sălbatice sunt mai frumoase decât alea simandicoase şi sufocante din florării. Sunt mai naturale.

Scoase cu o smucitură florile de la Brandon şi le azvârli alături pentru a face loc buchetului modest de la Dakota.

— Gata!

Dakota se aşeză pe şezlongul alăturat şi se uită la cartea ei.

— E unul dintre autorii mei preferaţi, explică ea repede.

Fusese cât pe ce să ia un volum de Kerouac, însă se gândise că Dakota e genul mai modern şi mai serios. Şi nu se înşelase.

— Şi al meu, zâmbi el larg, răsfoind paginile însemnate la colţuri. Am citit-o acum mulţi ani, dar am pierdut cartea. Poate mi-o împrumuţi pe-a ta când termini.

— Poţi s-o iei acum. Eu am citit-o de multe ori.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură, şi împinse cartea spre el. Când termini să-mi spui ce crezi.

— Facem un club de lectură mai intim, sugeră Dakota, cu un zâmbet atât de copleşitor, încât Hallie abia îşi reţinu un suspin.

Era în continuare perfect.

Desigur, ştia că aşa va fi, însă în cele două ore de aşteptare i se strecurase în minte o uşoară îndoială. Nu cumva suferise un şoc posttraumatic din cauza excesului de sare inhalată, care o determinase să îi dea lui Dakota dimensiuni eroice? Dacă la lumina zilei nu-i va părea altceva decât un rocker cu blugi jegoşi?

Dar în clipele acelea, când îl avea alături de ea, i se părea la fel de măreţ precum şi-l amintea. Chiar mai măreţ, pentru că amintirea ei nu putea cuprinde intensitatea întunecată a privirii lui...

— Iu-huuu! se auzi glasul piţigăiat al lui Amber din cealaltă parte a peluzei.

Se afla în curtea interioară şi vorbea la telefon.

— Să nu vă mişcaţi de-acolo! Vin imediat!

Le făcu semn cu mâna, apoi dispăru înăuntru.

— Aş vrea să fac puţină mişcare, înghiţi Hallie în sec. Ar trebui să plimb câinii.

— Vrei să-i plimbăm împreună? sugeră el prompt, cu un surâs complice.

Se plimbară câteva ore bune pe străzile aşternute cu un covor de frunze, cu Marilyn şi Monroe zbughind printre

picioarele lor. Hallie îl ţinea pe Dakota de braţ, de parcă erau un cuplu de modă veche. Vorbiră despre multe lucruri, abia găsindu-şi cuvintele în graba de a-şi spune cât mai multe. Hallie nu se putea abţine. Trebuia să afle totul despre el.

— Liceul, spuse Hallie.

— Nesfârşit. Frustrant. Limitat. Terminat, se strâmbă el.

— La fel şi la mine, râse ea.

— Serios? Sunt sigur că ai fost cea mai populară fată din şcoală. Regina balului. Făcută să reuşească în toate etc., etc.

— Nu, protestă Hallie, iar el o privi mirat. Bine, poate am fost populară, dar nu m-a interesat. Întotdeauna m-am simţit altfel decât ceilalţi. Pentru că mulţi nu înţelegeau ce-mi doresc.

— Adică? se întoarse el.

— Adică.... îmi doream să contez. Să mă fac cunoscută. Să-mi las amprenta în lume.

Se opri, cu un sentiment de vinovăţie.

— Ştiu că sună a aroganţă, dar nu e aşa. Suntem atât de neînsemnaţi şi viaţa e atât de scurtă! Nu vreau să plec dintr-odată şi să nu rămână nimic din mine, înţelegi?

— Da, o aprobă el. Eu de-asta scriu. Ca să ştie cineva că exist. Să comunic cu ceilalţi.

— Cum ar fi ca în douăzeci de ani cineva să vadă un film în care joc eu sau să asculte unul dintre cântecele tale? Nu neapărat aici, adăugă ea cu entuziasm. În Anglia, în China, peste tot. Să se ştie cine suntem, să se ştie că am existat. Nu doar să...

— Să ne ducem, completă el. Părinţii mei cred că e o prostie că m-am mutat aici ca să mă fac cunoscut.

— Nu e aşa, insistă ea. Mai degrabă cred că e o prostie să stai pur şi simplu şi să nu încerci să-ţi îndeplineşti visurile. Să stai toată viaţa să te gândeşti „ce-ar fi fost dacă...?”.

— Ei nu înţeleg asta, încuviinţă Dakota. Tata lucrează într-o fabrică; munceşte ca un sclav zece ore pe zi. Pentru ce? Pentru un salariu care se duce până la sfârşitul lunii? Eu vreau mai mult.

— Eşti mai mult, se grăbi Hallie să adauge dintr-o suflare.

Dakota înţelegea. O înţelegea.

— Amândoi suntem mai mult de-atât.

Dintr-odată el se opri, iar Hallie constată dezamăgită că ajunseseră din nou în faţa vilei. Câinii începură să latre nerăbdători.

— Mă bucur că te-am întâlnit, zise Dakota cu o oarecare timiditate. Nu mă bucur de împrejurarea în care te-am cunoscut. Dar ştii...

Hallie se mulţumi să încuviinţeze din cap, pentru că n-avea curaj să deschidă gura.

— Eu şi băieţii cântăm în Hollywood vineri seara, anunţă el. Te pot trece pe lista de invitaţi dacă te simţi mai bine şi ai putea să vii.

— Mi-ar face plăcere, se entuziasmă ea. Dar...

— Ce e?

— Până vineri mai e atât de mult!

Simţi cum îi iau foc obrajii, dar nu avea ce face. N-ar fi suportat să ştie că îl vede din nou abia peste o săptămână.

Probabil şi Dakota gândea la fel, pentru că zâmbi larg.

— Trebuie să te refaci, cum a zis doctorul. Mai ieşim mâine la o plimbare?

— Perfect, zise ea fericită.

Perfect, aşa era el.

VII

Dakota veni în vizită a doua zi, a treia zi şi tot restul săptămânii. De fiecare dată îi aducea o atenţie: o copie demo a ultimului său disc, o piersică coaptă, un mac roşu. Hallie le aranjă pe toate ca pe nişte trofee pe pervazul din camera ei – erau, de fapt, o dovadă palpabilă a timpului petrecut cu el, a faptului că el era un băiat în carne şi oase, nu doar o fantasmă a minţii ei, după o viaţă întreagă în care visase cu ochii deschişi şi-şi dorise o astfel de relaţie.

Asta fiindcă el era perfect pentru ea. Sensibil, atent, creativ, puternic. Încă din noaptea în care Dakota o salvase din apele nemiloase ale oceanului – atât de curajos, de eroic –, Hallie trăise într-o constantă agitaţie. Era de-ajuns doar să se gândească la el şi simţea cum îi creşte adrenalina. Iar când erau împreună, putea să jure că totul în jur dispărea. Cu siguranţă aşa arăta dragostea.

— Hallie! strigă Grace de jos. A venit Brandon.

— Vin imediat, răspunse Hallie.

Era vineri, seara concertului, şi se ducea la Hollywood să-l vadă pe Dakota cântând. Neavând carnet sau bani de taxi, găsise soluţia perfectă: Brandon şi jeepul lui. Se încălţă în grabă, îşi luă jacheta lui Dakota pe umeri, apoi mai îngroşă puţin conturul negru din jurul ochilor. Auzi paşii nervoşi ai lui Grace pe scări şi după câteva secunde o văzu în prag.

— Crezi c-o să-i placă? se întoarse Hallie, nerăbdătoare.

— Lui Brandon?

— Nu! Lui Dakota.

— Eşti bine, îşi dădu Grace ochii peste cap. Întotdeauna arăţi bine când nu te împopoţonezi ca femeile din anii ’50.

Hallie se uită urât la ea, apoi îşi luă geanta şi balsamul de buze.

— Vreau doar să fiu perfectă pentru el.

Grace îşi muşcă buzele.

— Ce e?

— Nimic, răspunse sora ei cu jumătate de gură. Doar că... N-ar trebui să te grăbeşti. Îl cunoşti de numai patru zile.

— De cinci, o corectă Hallie imediat. Oricum, nu contează de cât timp ne ştim. Noi doi transcendem timpul.

— Nu te grăbi, insistă Grace, deloc impresionată. De când ne-am mutat aici nu te-ai văzut cu nimeni. Nu faci nimic altceva decât să stai şi să-l aştepţi sau să te plimbi.

— Pentru că a trebuit să mă refac după ce-am văzut moartea cu ochii sau ai uitat cumva? Ţin să-ţi spun că nici tu nu eşti prea activă în relaţiile cu ceilalţi.

Evită să menţioneze că încă nu primise niciun răspuns la solicitările de prietenie şi la mesajele trimise Anei Lucia şi lui Meredith; prietenia de-o noapte de la petrecere nu se materializase în ceva mai concret.

— Ştiu destule despre el, susţinu Hallie, concentrându-se asupra singurului lucru care conta cu adevărat.

— Să ştii că vorbesc cu el, nu doar stăm şi ne uităm unul la altul.

Urmă un moment de tăcere; Grace părea jenată.

— Doar să ai grijă, bine?

Hallie înţelese aluzia abia după câteva secunde şi se arătă scandalizată. Nici Grace nu părea mai în largul ei.

— E mai mare ca tine. Aţi fost împreună toată săptămâna. Ziceam şi eu...

— Mai bine taci, spuse Hallie, după care ieşi furtunos din cameră. Să nu te mai prind că te iei de viaţa mea sexuală!

Coborî în grabă. N-ar fi recunoscut-o în faţa surorii ei, însă adevărul era că Dakota nici măcar nu o sărutase, darămite să încerce mai mult. Nu făceau altceva decât să-şi vorbească ore în şir şi să schimbe priviri pătrunzătoare, pe care nimic nu le-ar fi putut egala. O singură dată mâna lui o atinsese pe a ei în treacăt şi rămăseseră lipite preţ de trei secunde. Dar nimic mai mult.

Romantismul şi curtoazia o aduceau pe Hallie în pragul disperării. Trebuia să le pună capăt, chiar în noaptea aceea.

Brandon găsi un loc de parcare pe Sunset Boulevard şi o conduse pe Hallie până la intrarea în club. Afară era o coadă lungă de tineri dubioşi, în cămăşi şifonate, şi de adolescente gălăgioase.

— Mulţumesc că m-ai adus. Sigur vrei să rămâi? se interesă Hallie.

Pe drum, Brandon fusese tăcut ca întotdeauna. Vorbise doar în propoziţii scurte, stângace, şi bătuse neîncetat cu degetele în volan. Nu părea să fie genul care să stea la un concert rock.

— Aş putea să ascult câteva melodii, zise el, îndesându-şi mâinile în buzunarele hainei umflate – „jacheta de gherilă”, cum o botezase Hallie în sinea ei. Oricum ai nevoie de cineva care să te ducă acasă după, nu?

— Mă duce Dakota, răspunse ea, aranjându-şi părul. M-ar fi putut aduce tot el, dar a trebuit să fie aici pentru verificările de sunet şi pentru ultimele detalii.

— Da, zise el gânditor. E-adevărat. Mă gândeam...

— Da? făcu Hallie scrutând mulţimea, deja preocupată de altceva.

Clubul se afla între un hotel cu o firmă luminoasă la intrare şi o dugheană jegoasă în care se vindea alcool. Luminile dinăuntru învăluiau toată strada.

— Te gândeai odată să devii actriţă...

— Sunt actriţă, îl corectă.

— Da, aşa e. Mă gândeam că s-ar putea să-ţi trebuiască nişte fotografii noi, iar eu mă pricep puţin. Te-aş putea ajuta, dacă vrei.

Hallie se întoarse şi îl măsură fugitiv. Nu părea un fotograf profesionist, dar cine ştie, poate că în spatele bărbii nerase de câteva zile se ascundea o viziune de geniu.

— Poate. Adu-mi un portofoliu sau ceva şi mă uit.

— Super. Aş putea să trec mâine sau...

— Ana Lucia, strigă Hallie, reperând părul bogat şi lucios al fetei prin mulţime. Ne vedem! îi aruncă ea lui Brandon peste umăr.

Se grăbi spre Ana Lucia, Meredith şi Brie, care aşteptau la rând. Toate purtau blugi strâmţi şi maiouri care se mulau

perfect pe corp. Le salută, entuziasmată să vadă chipuri cunoscute.

— Ce mai faceţi?

— Ne enervăm, zise Ana Lucia bosumflată.

Îşi încrucişă mâinile peste piept, iar nenumăratele brăţări de la mână zdrăngăniră zgomotos.

— Nu mai sunt bilete, adăugă Meredith, trimiţând nou-venitei bezele din aer.

Brie ridică ochii din telefon şi făcu un gest de salut spre Hallie, apoi se întoarse la ale ei.

— Idiotul de la uşă nici măcar n-a vrut să cheme managerul ca să pot să intru, protestă Ana Lucia. I-am promis lui Reed că vin. O să zică acum că l-am tras în piept!

Se înălţă pe vârfurile cizmelor cu un toc periculos de înalt ca să vadă mai bine în faţă.

— Nu intraţi cu mine? Eu sunt pe lista invitaţilor.

Toate privirile se întoarseră deodată spre ea.

— Cum? Tu? Cu cine? exclamă Ana Lucia. Scuze... Dar eşti nouă în oraş.

— L-am cunoscut pe Dakota la petrecerea de săptămâna trecută şi...

Un surâs larg îi înflori pe chip. Ana Lucia rămase cu gura căscată.

— Nu te cred!

— Ba da, ridică Hallie din umeri cu un aer nonşalant, de parcă ar fi zis „ba da, am un prieten tare de tot şi este un superstar rock, dar nu e cine ştie ce scofală”.

— Nu pierzi deloc vremea! râse Meredith.

Până şi Brie ridică încă o dată ochii din telefon pentru a-i face lui Hallie un semn de încuviinţare.

— Perfect! strigă Ana Lucia şi o luă pe Hallie de mână ca să o conducă spre intrare. Oricum voiam să te sun să ieşim, dar acum avem ocazia să ne cunoaştem mai bine. Tu cu Dakota, eu cu Reed. Ai putea să ne duci chiar în culise, nu? adăugă, dintr-odată luminată la faţă.

Formaţia cânta extraordinar – de fapt, Hallie nici nu se aştepta să fie altfel. Ritmuri frânte, melodii sălbatice, dar acaparante. Publicul îi adora şi cânta în cor în timp ce băieţii ciupeau corzile chitarelor şi se dădeau în spectacol ca nişte adevăraţi rockeri. Într-adevăr, era o trupă improvizată, însă cu atât mai irezistibilă, pentru că la fiecare melodie aducea o vibraţie nouă, nestrunită.

— Nu-i aşa că sunt cei mai buni? strigă Ana Lucia, sărind şi cântând în acelaşi timp cu mulţimea.

Hallie încuviinţă din cap. Pentru ea nu existau „ei”, ci doar „el”; pentru ea Dakota era singur pe scenă.

— Încetinim puţin ritmul, anunţă Dakota, făcând semn publicului să-l asculte.

Avea tricoul ud de transpiraţie, părul lipit de frunte, însă emana o energie ca nimeni altul. Mişcările sale pe scenă arătau atâta siguranţă de sine, încât Hallie avea impresia că-l vede învăluit într-o aură sclipitoare.

— Avem o melodie nouă. Sperăm să vă placă.

Reed dădu tonul cu câteva acorduri, apoi intră basul – uşor, seducător. Dakota luă microfonul şi începu să cânte.

Hallie uită să mai respire.

Era o baladă profundă, sfâşietoare. Un sigur reflector mai era aprins, şi era îndreptat spre Dakota, care avea chitara atârnată de gât. Stând acolo, părea un uriaş desprins din basme. Hallie avea impresia că distanţa dintre ei devine de necuprins, că între ei doi se cască o prăpastie imensă: el, sus pe scenă, ea – pierdută în mulţime.

Până când privirile li se întâlniră pe deasupra capetelor celorlalţi. Distanţele se şterseră. Rămăseseră doar el şi ea, şi nimeni altcineva. Hallie aproape că ar fi putut jura că restul melodiei îl cântase pentru ea, şi doar pentru ea. Într-atât de mult se pierdu în frumuseţea clipei, încât nici nu îşi dădu seama când melodia se sfârşi, iar trupa ieşi de pe scenă în chiotele disperate ale fetelor.

— Jur că a cântat-o pentru tine, o strânse Ana Lucia de braţ.

Hallie încercă să îşi păstreze aerul nonşalant, însă nu reuşi. Chiui şi ea de fericire.

— Nu-i aşa că a fost minunat?

— Ai văzut ce bine arată Reed? se entuziasmă cealaltă. Hai să-i salutăm!

Îşi făcură loc prin mulţimea de adolescente agitate care deja se îngrămădeau la uşile cabinelor.

— Nu se poate, le tăie calea un bărbat vânjos.

— Suntem cu băieţii, spuse Ana Lucia, însă bărbatul nu se mişcă. Hallie?

— Stai puţin.

Hallie îi trimise un mesaj lui Dakota, care apăru după câteva momente.

— Poţi să le laşi, Al.

Gardianul vânjos se dădu în lături. Fetele trecură şi intrară în cabină, însă Hallie rămase în urmă.

— A fost minunat, zise ea cu timiditate.

— Crezi? întrebă Dakota.

Era transpirat, dar emana aceeaşi energie puternică de pe scenă. Surâse şi-şi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— Eu nu pot să-mi dau seama deloc. Când cobor de pe scenă totul devine o nebuloasă. De parcă aş cădea în amnezie.

— Ai fost minunat, insistă ea. Toată lumea e în delir. Nu-mi vine să cred că nimeni nu te-a contactat pentru un contract.

Dakota ridică din umeri şi o conduse pe holurile întunecate până la cabina lor, cu pereţii acoperiţi de graffiti, în care ceilalţi membri ai trupei recapitulau cu entuziasm spectacolul, înconjuraţi de microfoane, instrumente şi cabluri.

— Frate, mi-ai tăiat-o la Liars' Game!

— Ba nu, tu mi-ai tăiat-o cu soloul tău, ai lălăit-o prea mult.

Ana Lucia, Brie şi Meredith stăteau înghesuite într-un colţ, pe o canapea. Alte două fete stăteau în picioare pe margine, prefăcându-se că nu le deranjează că nu au loc să stea jos.

— Reed, McCoy şi AJ, îi prezentă Dakota pe colegii săi. Ea e Hallie.

— Deci ea e fata, o scrută Reed – un tânăr blond, cu braţele pline de tatuaje, îmbrăcat cu o vestă de piele şi blugi. Ia spune-ne, nu-i aşa că nu te-a salvat din ocean?

— Ba da, m-a scos, zise Hallie, schimbând pe ascuns o privire cu Dakota.

— Toată săptămâna numai despre asta a vorbit, mormăi Reed. Marele salvator!

Hallie se strădui să nu pară entuziasmată. Deci vorbea despre ea şi se gândea la ea.

Dakota îl împinse pe bateristul dolofan pe nume McCoy la o parte de pe canapea pentru a le face loc fetelor. Băieţii reîncepură discuţia aprinsă despre lista de melodii, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să schimbe ordinea cântecelor.

— Dacă tot dansează, zise A.J. din spatele bretonului brunet, de ce să nu-i lăsăm să danseze până la capăt?

— Mă bucur c-ai venit, îi şopti Dakota lui Hallie.

Buzele lui îi atinseră urechea. Când îşi trecu un braţ pe după umărul ei, fata simţi că îi sare inima din piept.

— Şi eu, răspunse ea, tot şoptit.

Băieţii discutau mai departe, însă Hallie era conştientă doar de căldura trupului lui Dakota, lipit de ea. În cele din urmă, Ana Lucia tuşi puţin, apoi se uită la Reed cu un surâs impecabil.

— Cine are chef de puţină distracţie după concert? Aş putea să obţin intrare liberă la Soho House. Pentru unii dintre noi, adăugă ea, uitându-se la fetele necunoscute.

— Sigur, e foarte bine, primi aprobarea băieţilor.

Ieşiră cu toţii, însă când ajunseră afară, Dakota rămase mai în urmă.

— Poate ar trebui să te duc acasă. Trebuie să-ţi recapeţi forţele.

Strânse uşor mâna lui Hallie. Cu toate că ea murea de nerăbdare să descopere clubul exclusivist menţionat de Ana Lucia, pentru că citise despre el în reviste, mai degrabă îşi dorea să rămână cu Dakota.

— Ai dreptate, zise ea repede. Îl luă de braţ şi adoptă o mină obosită: Mergeţi voi, distraţi-vă.

— Te sun mâine? o întrebă Ana Lucia şi – cu totul atipic pentru ea – îi dădu o îmbrăţişare. Să luăm o gustare.

— Mişto.

Aşteptară până când ceilalţi urcară în taxiuri şi se îndepărtară.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Am spus că te duc acasă, zâmbi el.

— Da, ştiu... spuse ea şi îi zâmbi la fel de larg.

De deasupra lor, felinarele şi reclamele nesfârşite scăldau trotuarul în lumină. Era minunat: oraşul pulsa de viaţă şi ea se afla chiar în inima lui. Cu Dakota.

— Ar fi un loc pe care aş vrea să ţi-l arăt, zise el, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Urcară pe Mulholland Drive, pe serpentinele înguste ale canionului, până când ajunseră deasupra dealurilor Hollywoodului. Dedesubt se deschidea valea. Dakota parcă pe marginea drumului, o ajută pe Hallie să coboare şi pe urmă se urcară amândoi pe capota maşinii.

— E locul meu preferat din tot oraşul, zise el, admirând luminiţele de sub ei.

Erau luminile blocurilor şi ale farurilor albe şi roşii, care şerpuiau pe autostradă spre orizont. Hallie avea senzaţia că toată lumea e la picioarele lor.

— Ce de oameni, murmură ea, încercând să-şi imagineze că fiecare luminiţă reprezintă câte o persoană.

— Câteodată e copleşitor. Fiecare om de-acolo are visurile lui. Eu sunt doar un copil neînsemnat, printre atâţia alţii.

Vorbea şi parcă întreaga lui persoană se deschidea spre lume, înfometată. Hallie îl urmărea cum admiră lumea de sub el.

— Dar pe urmă îmi spun că sunt aici, sus. Am ajuns până aici. Aş putea să fiu chiar eu acel unic individ care se distinge dintr-o sută, dintr-o mie. Împreună cu tine, adăugă el cu un surâs. Împreună.

Se întoarse spre ea şi o mângâie uşor pe obraz. Hallie îşi ţinu respiraţia. Timpul se opri în loc. Privirile li se încleştară. Apoi el se aplecă spre ea; Hallie îi simţi respiraţia pe buzele ei. Tot mai aproape.

În sfârşit.

Închise ochii şi se abandonă sărutului, ca şi cum însăşi forţa gravitaţională o ţinea lipită de el, ca şi cum se cufunda din nou în apele oceanului. Şi de data asta tot el o ţinu la suprafaţă. Îi simţi mâna pe ceafă. Se agăţă de cămaşa lui de parcă s-ar fi agăţat de ultima fărâmă de viaţă. Ştia că este prea târziu.

Se îndrăgostea şi nimeni nu o mai putea salva.

Partea a III-a

Toamna

I

Ar fi trebuit să-l sărute.

Trecuseră patru luni de la seara în care Grace şi Theo ajunseseră la doar un pas de un sărut, pe strada aceea întunecată de unde se vedea întreg oraşul San Francisco. Patru luni nesfârşite într-un oraş nou, pe care ea şi le ocupase cu şcoala şi cu orele de lucru într-un magazin select de dulciuri din Beverly Hills. Rememorase scena din acea seară până în cel mai mic detaliu. Luminile de deasupra lor, buzele lui atât de aproape de ale ei. Retrăia fiorul pe care îl simţise în anticiparea sărutului, forţa invizibilă care parcă o apropiase tot mai mult de el...

Însă indiferent din ce unghi analiza scena sau ce scuze găsea, ajungea de fiecare dată la aceeaşi concluzie: ar fi trebuit să-l sărute.

Aceea fusese unica ei şansă, biletul de rămas-bun. Cine ştie? Poate dacă ar fi fost mai impulsivă, mai spontană, mai îndrăzneaţă, ar fi făcut-o; ar fi ignorat toate temerile care o ţineau în loc şi s-ar fi apropiat mai mult, aşa cum îşi dorise de fapt. Însă momentul trecuse... De fapt, nu trecuse, ci ea fugise de el! Trebuia să înfrunte crudul adevăr, şi anume acela că nu era genul de fată care sărută

băieţii din senin, cu atât mai puţin unul care-i arătase o afecţiune mai degrabă platonică (sau chiar mai rău, o afecţiune fraternă). Nu se putea arunca în braţele lui cu riscul de a strica o prietenie. Nu avea curajul.

Când se gândea la ultima lor seară – adică ori de câte ori revedea fotografia făcută de Theo cu ei doi, pe care o lipise pe dulap, sau când îi vedea pe Hallie şi pe Dakota îmbrăţişaţi, sau când simţea telefonul vibrând şi spera să fie un mesaj de la el –, nu regreta atât faptul că nu-l sărutase, cât faptul că nu era genul de fată care să îndrăznească să o facă. La urma urmei, el era mai mare decât ea, dezarmant de chipeş şi, teoretic, înrudit cu ea (chiar dacă prin alianţă). Să-i simtă buzele pe ale ei, să-şi răsfire degetele prin părul lui castaniu sau pur şi simplu să-şi lase capul pe braţul lui... toate astea îi păreau pur şi simplu absurde. Mai degrabă săruta primul superstar local care îi ieşea în cale.

Dată fiind propria laşitate şi absenţa lui Theo, Grace alese singura soluţie accesibilă fetelor cuminţi şi la locul lor: să uite complet de scena respectivă. Să uite felul în care se priviseră atunci, slăbiciunea ei şi mai ales laşitatea care o determinase să fugă în casă. În versiunea „oficială” închipuită de ea, nimic din toate acestea nu avusese loc.

Spre uşurarea ei, şi Theo părea să facă la fel. În niciunul dintre mesajele trimise de-a lungul verii, prin e-mail sau prin telefon, şi nici în schimbul de videoclipuri cu animale drăgălaşe nu făcuse referire la acele „zece secunde”. Probabil că el nici măcar nu se prefăcea; probabil că pentru el într-adevăr nu se întâmplase nimic, iar ea nu făcea altceva decât să piardă timpul întorcând pe toate feţele o scenă inexistentă.

Şi totuşi, o voce rebelă îi tot şoptea în minte că ar fi putut să-l sărute.

— Grace? Pământul către Grace?

Ridică ochii din caietul gol. Harry, colegul ei de laborator, o cerceta nedumerit.

— Ce e? întrebă cu un aer absent. Mai vrei iod?

— S-a terminat ora. N-ai auzit clopoţelul?

Grace se uită în jur: colegii lor se îngrămădeau să iasă din clasă şi din şcoală. De afară se auzeau râsetele şi glasurile copiilor ajunşi în stradă.

— Scuze, roşi ea. Mulţumesc.

Începu să-şi strângă lucrurile. Harry rămase cu ea şi tot trăgea de cureaua genţii de umăr, mâzgălită cu pastă corectoare şi desene în cariocă.

— Mă gândeam să ne întâlnim să învăţăm capitolul şase, sugeră când ea se îndreptă spre ieşire. McLaren a zis că ne dă test luni.

— Nu e nevoie; eu l-am citit. Oricum am făcut la cealaltă şcoală cam tot ce se face aici.

— Bine, se arătă el dezamăgit.

Grace se simţi vinovată. Era unul dintre cei mai buni parteneri de laborator ai ei; îşi făcea temele cu seriozitate şi nici nu trecea prin materie cu uşurinţă, ca alţi colegi. Măcar putea să-l ajute să treacă testul.

— Dar aş putea să repet cu tine dacă vrei, se oferi. Duminică după-amiază e bine? La bibliotecă?

— Perfect! se lumină el. Îţi las numărul meu, pentru orice eventualitate.

Făcură schimb de numere pe treptele şcolii. Spre deosebire de cealaltă şcoală, ale cărei clădiri erau înghesuite într-un spaţiu îngust între blocuri, şcoala cea nouă se afla în mijlocul unui mare spaţiu verde; o clădire albă, încadrată de arbori, cu alei şi băncuţe. Adesea Grace se mira de curăţenia aleilor: nici urmă de graffiti sau de gunoaie. De fapt nici nu s-ar fi zis că e o instituţie de învăţământ, ci mai degrabă un centru de relaxare.

Un claxon prelung şi insistent răzbătu până la ei. În parcare, Hallie îi făcea semne din maşina lui Dakota.

— Trebuie să plec, anunţă Grace, îndesându-şi caietul în ghiozdan.

Claxonul răsună din nou, iar Grace se scuză cu un surâs:

— Sora mea nu mai are răbdare.

— Nu vreau să vă reţin. Ne vedem duminică.

Când ajunse la maşină, îi găsi pe Hallie şi pe Dakota sărutându-se îmbrăţişaţi, la fel cum îi văzuse toată vara. După luni de zile în care îi găsise sărutându-se pe holurile şcolii, la piscină sau chiar în cămara unchiului Auggie – unde pesemne că şirurile de conserve constituiau un afrodiziac neaşteptat –, Grace nici măcar nu-i mai lua în seamă. Cu excepţia situaţiilor în care lucrurile deveneau mai... intime.

Tocmai când ea se apropia de maşină, mâna lui Dakota se strecură în jos pe trupul lui Hallie. Grace ciocăni în geam:

— Puneţi pătrăţelul roşu. Sunt minori prin preajmă!

Hallie râse şi îşi trase scaunul mai în faţă pentru a-i face loc surorii ei în spate.

— Nu te mai plânge! Îţi facem un bine că te luăm.

— De ce-aţi venit? întrebă Grace după ce-şi făcu loc lângă chitara lui Dakota, printre ambalaje de fast-food. Nu mă plâng, dar puteam să vin mai repede dacă ştiam.

— Nicio problemă, zise Dakota, pornind maşina. Erai ocupată cu noul tău amic.

Ridică sugestiv din sprâncene, privind-o în oglinda retrovizoare. Grace lovi uşor în scaun.

— Te pomeneşti că acum faci pe Cupidon!

— E simpatic – părul ciufulit, aerul ăla de skater, interveni Hallie, ca să o tachineze pe sora ei. Apoi, fiindcă primi o privire mirată, se scuză: Ah, am uitat, inima ta aparţine altuia!

— Voi ce-aţi mai făcut? schimbă Grace subiectul.

— Spune-i, o încurajă Dakota.

— Ce să-mi spui?

— Am primit un telefon, pentru reclama la suc! se întoarse Hallie bucuroasă.

— Ce bine!

— Nu-i aşa? Am rămas eu şi încă trei fete, dar le-am văzut în sala de aşteptare şi aş zice că eu sunt mult mai fotogenică.

— Şi mai modestă, se amuză Grace.

Hallie îi scoase limba.

— Ai răbdare. Dacă obţin un rol în reclama asta, o să pot să-mi caut un agent şi-apoi în sfârşit o să se mai mişte lucrurile.

— Mă bucur foarte mult, spuse Grace cu sinceritate.

— Asta datorită lui. Hallie se aplecă şi-l sărută pe Dakota pe obraz. El a aflat despre anunţ.

— Ce de lucruri poţi să auzi la coadă la Trader Joe’s! spuse Dakota. Fără a-şi lua ochii de la drum, sărută mâna prietenei lui. Era un gest mecanic, însă Grace simţi cum ceva în adâncul sufletului ei se strânge în faţa acestei dovezi de căldură şi intimitate.

Nu-i purta pică surorii ei pentru că o vedea fericită. Se bucura că îşi găsise iubirea, mai ales că dragostea o transformase dintr-o adolescentă nesuferită şi impulsivă într-o persoană calculată. Totuşi, momentele lor de intimitate îi făceau rău. Nu era neapărat o durere, cât mai degrabă un sentiment sfâşietor de dor după ceva ce ea nu avusese niciodată şi la care doar asistase din afară.

— Cum e la şcoală? se interesă Hallie, când ajunseră în cartierul lor.

Toamna colorase frunzişul copacilor care mărgineau străzile largi în nuanţe de cărămiziu şi roşu. Ţi-ai făcut prieteni noi... în afară de skaterul ăla?

Grace ridică din umeri.

— Serios, Grace, trebuie să încerci. Deja a trecut o lună din semestrul ăsta şi n-ai ieşit cu nimeni.

— Las-o în pace, interveni Dakota. E greu să te acomodezi. Iar Grace se descurcă foarte bine; nu toţi sărim din floare în floare.

— Nici eu n-am sărit din floare în floare, se apără Hallie. Dar am fost delicată, discretă...

— Arogantă, completă sora ei.

— Obositoare, adăugă Dakota cu un zâmbet, la care până şi Grace râse. N-o asculta, zise el, căutându-i din nou privirea în oglinda retrovizoare. Liceul e un iad. Din punctul meu de vedere, dacă termini orele fără să-ţi vină să-ţi tai venele, atunci e bine.

— N-am ajuns încă la scene din Clopotul de sticlă[6], surâse ea. Doar că e greu. Ei se cunosc de mult timp; colegii sunt foarte...

— Răsfăţaţi? Bogaţi? Aroganţi? sugeră Dakota dintr-o suflare.

— Cam aşa ceva.

---

[6] Roman al scriitoarei americane Sylvia Plath (1932-1963). (N. tr.)

— Ţi-am spus, oftă Hallie. Sora mai mică a Anei Lucia e în ultimul an, verişoara lui Tai e cu tine în grupă la engleză. Caută-le.

Grace nu răspunse nimic. Fetele respective erau foarte populare şi se învârteau în grupuri în care toate fetele veneau coafate şi machiate. Chiar dacă Hallie intrase în lumea lor de sticlă şi se întâlnea cu noile sale prietene cochete la dejun şi la cumpărături sau se furişa cu ele la un cocteil în Hotelul Roosevelt, Grace ştia că ea una nu face parte din lumea aceea. O singură dată, la un sfârşit de săptămână, ieşise cu fetele acestea, dar se simţise pe dinafară când ele se apucaseră să pună la cale o cină aniversară la Catalina; li se părea ridicol ca cineva să îşi serbeze ziua acasă, şi atunci înţelesese Grace definitiv că ea şi ele trăiau în lumi diferite.

— Mă descurc, insistă Grace. Sunt un lup singuratic.

Dakota scoase un urlet de lup, iar Hallie pufni în râs şi se cuibări lângă el. Pletele ei bogate şi negre se revărsau pe haina lui de piele. Grace simţi aceeaşi strângere de inimă ca mai devreme.

— Aş putea să cobor aici? zise dintr-odată.

— Aici? întrebă Dakota. Pot să te duc până acasă.

— Nu mai e mult. Merg pe jos.

El trase pe dreapta, iar Grace coborî iute.

— Spune-i mamei că vin târziu, strigă Hallie.

— Cred că glumeşti! oftă Grace. Tocmai a început noua serie de portrete. Cred c-aţi putea fugi până-n Vermont şi tot n-ar observa.

Probabil că ceva din tonul ei atinse o coardă sensibilă, pentru că Hallie se aplecă mai mult peste geamul maşinii.

— Poate ieşi cu noi mâine, sugeră. Mergem la un film sau ceva.

— Sigur, zise Dakota. Poate, dacă vii, ne aliem împotriva ei şi mergem la ceva fără scene dramatice cu boli şi morţi tragice.

— N-am nevoie de dădacă, zise Grace cu un surâs vag, la care Hallie îşi dădu ochii peste cap.

— Voiam doar să te scot din casă.

— Nu e cazul. Oricum am de lucru. Mulţumesc că m-aţi adus până aici.

Se plimbă agale până la vila unchiului Auggie. Încă nu se putea gândi la locul acesta ca la un „cămin” în adevăratul sens al cuvântului. Ceea ce o dezgustase mai mult decât remarcile repetate ale lui Hallie cu privire la presupusa ei aventură cu Theo erau invitaţiile compătimitoare de a ieşi în trei. Într-adevăr, sora ei avea intenţii bune, dar prefera să stea acasă de una singură în loc să fie a treia roată la căruţă când ceilalţi doi îşi schimbau priviri sau îşi şopteau cuvintele dulci la ureche.

— În stânga este domeniul familiei Carson, unde s-au petrecut nişte crime oribile în 1952.

Grace ridică ochii. Cartierul era vizitat constant de turişti care urmau un aşa-zis tur al starurilor. Treceau în autobuze cu etaj descoperit şi aproape că nu se opreau din făcut fotografii. Însă grupul din faţa ei părea altfel: erau cinci turişti japonezi care se adunaseră ciorchine lângă o decapotabilă roz, iar o blondă stătea în coate şi în genunchi pe trotuar pentru a schimba roata.

— Trei dintre fetele familiei Carson au murit într-un incendiu, continuă blonda în timp ce apăsa pe cric.

Purta pantaloni scurţi de catifea şi o cămaşă şifonată şi prăfuită.

— Se zice că a fost mâna mafiei, însă nimeni n-a fost arestat.

Ridică dintr-odată ochii şi o văzu pe Grace, care la rândul ei se holba la ei.

— Uitaţi-o pe una dintre nepoatele lui Carson! Au ajuns ca nişte pustnici, rareori se arată în public. Repede, poze!

Turiştii se întoarseră şi începură să-i facă poze. Din instinct, Grace îşi acoperi faţa.

— Ce faci? Nu sunt din familia Carson!

Cealaltă îi făcu semn să tacă.

— Ei habar n-au, şopti. Trebuie să le dau ceva, altfel îşi cer banii înapoi. Se ridică în picioare şi îşi şterse fruntea, însă mai rău o murdări.

— Ţi-a rămas o...

Grace scoase un şerveţel din ghiozdan, dar când să i-l întindă, tresări.

— Eşti cu mine la şcoală. Avem ora de sport împreună.

— Aşa e, râse străina. Tu ai lovit-o pe Cassidy cu mingea de volei în faţă.

— N-am vrut, strâmbă Grace din nas.

— Glumeşti? A fost cel mai mişto lucru care s-a întâmplat toată săptămâna asta. Abia îşi scosese bandajele după operaţia estetică la nas – pardon, după corectarea „deviaţiei de sept”, surâse fata. Eu sunt Palmer.

Întinse mâna, dar o retrase iute pentru că era mânjită de ulei.

— Grace. Ai nevoie de ajutor?

— Poţi? se bucură fata. Am văzut cum se face de o mie de ori, dar pur şi simplu nu reuşesc să mă descurc cu cheia fixă. Se întoarse apoi spre turişti şi zise: La următoarea casă, Brad Pitt a lucrat ca grădinar ca să câştige bani de chirie; tundea iarba proprietarilor, prin 1992.

Turiştii se minunară şi se îndepărtară pentru a face poze.

— Chiar aşa? întrebă Grace.

— Posibil. De ce să le stric bucuria?

Grace, care lucra la maşină, pufni în râs.

— De ce n-ai rugat pe cineva să te ajute?

Maşina era veche, dar întreţinută foarte bine, iar Palmer purta haine de firmă, chiar dacă şi le murdărise.

— Şi să-mi diminuez profitul? Nici vorbă! În plus, nu ni se tot spune să învăţăm cum vine cu emanciparea femeii sau cum se numeşte?

— Cu feminismul, toate bune, dar mă tem că-ţi lipseşte o piesă.

Grace îi arătă cricul.

— Cred că n-ai cum să ridici maşina.

Palmer înjură şi lovi cu piciorul o aripă a maşinii.

— Ce mă fac acum?

— Îmi pare rău.

Începu să adune toate piesele la un loc. Apoi se uită în sus şi observă că Palmer o analiza cu o atenţie sporită.

— Ce? Am ceva pe faţă?

— Nu, mă gândeam... Ai cumva o maşină?

— Da. Adică mama mea are.

— De câte locuri?

— Îmi pare rău, dar nu fac aşa ceva.

— Adică nu vrei să faci bani? zise Palmer, fluturându-şi genele, aşa cum făcea Hallie cât voia ceva cu tot

dinadinsul. Tu conduci, eu fac pe ghidul, şi-i aducem la hotel într-o oră. Îţi dau jumătate din bani.

— Cât? întrebă Grace după o clipă de gândire.

— Douăzeci de dolari de fiecare, împărţiţi la doi.

Grace se uită la grupul de turişti, făcând calcule. Ieşea mai mult decât câştiga la magazinul de dulciuri.

— Primeşti şi o şapcă! adăugă Palmer, arătându-i o şapcă de baseball cu emblema Hollywoodului. Venită direct de la prezentările de modă din Paris; să le faci în ciudă tuturor fetelor!

Grace nu se putu abţine şi izbucni în râs. Îi plăcea Palmer, chiar dacă părea puţin cam nebună. În plus, ce avea mai bun de făcut? Acasă o aştepta rutina zilnică: n-ar fi făcut decât să îşi pregătească temele, să stea cu nasul în cărţi şi să evite conştiincios să-şi verifice e-mailul.

— Bine, acceptă ea încântată. Cu o condiţie: şapca rămâne la tine.

— Bate palma!

II

Ajutând-o pe Palmer cu turul ghidat, Grace reuşi nu doar să-şi rotunjească economiile, dar şi să câştige o prietenă cu care să-şi facă temele şi să bea o cafea. În plus, nu

renunţase să spere că se mai puteau găsi în Beverly Hills şi adolescenţi normali, scăpaţi de tiparele 90210[7].

Palmer putea fi considerată o persoană normală. Era fiica unei avocate cu reputaţie şi a unui star dintr-o importantă ligă americană de fotbal – o aventură nefericită, după cum Palmer însăşi o descria. Grace descoperi în scurt timp că fata are o fire vijelioasă şi o colecţie inegalabilă de şepci. Probabil că ar fi putut foarte uşor să se situeze în rândul celor mai populare fete din şcoală, însă prefera să-şi cheltuiască energia pe proiecte absurde, care, considera ea, o vor ajuta să-şi clădească imperiul financiar până la vârsta de douăzeci de ani.

Popularitatea e trecătoare, îi mărturisise odată lui Grace, cu zâmbetul amar al celei care cunoscuse pe propria piele dezamăgirea care însoţeşte acest adevăr. În schimb, independenţa era veşnică. Grace, care încă tânjea după casa din San Francisco, preschimbată între timp într-un şantier de construcţii, înţelegea perfect ce vrea să spună prietena ei.

— Poftim partea ta, îi întinse Palmer banii o săptămână mai târziu, după un tur matinal.

Mergea pe principiul „munceşte când concurenţa doarme” sau „profită cât încă mai au rău de zbor”.

— Nu-i aşa că britanicii sunt pur şi simplu adorabili? Habar n-au cum se dă bacşişul; pur şi simplu îţi îndeasă banii în mână, din politeţe.

[7] Referinţă la serialul Beverly Hills, 90210. (N. tr.)

— Mai degrabă cred că o fac pentru că te văd pe tine cum stai bosumflată, de parcă au comis cea mai mare gafă culturală, surâse Grace cu subînţeles.

— Tu îi zici „gafă culturală”, eu îi zic „schimb valutar”, ridică Palmer din umeri. Mă rog... Vrei să mâncăm ceva împreună, acum că ai bani câştigaţi cinstit?

— Mulţumesc, dar am programat un dejun în familie.

Grace opri maşina în faţa vilei lui Palmer – o proprietate întinsă, la mică distanţă de vila unchiului Auggie.

— Mamei îi place să ne strângem o dată pe săptămână; are impresia că în felul ăsta se implică şi ea în viaţa noastră.

— Hei, să ştii că eşti norocoasă, spuse Palmer, întinzându-i bancnotele şi aranjându-şi şapca într-o parte. Mama vrea să-i spun, personal sau prin secretara ei, unde sunt şi ce fac, din oră în oră. Poate ne vedem mai târziu la un film? Îţi dau un mesaj.

Ajunsă acasă, Grace îl găsi pe Dakota afară, ajutând la pusul mesei. Rosita îl tot dojenea, însă el o ignora şi alerga din bucătărie cu boluri cu fructe şi veselă de argint.

— Te-ai trezit devreme, remarcă Grace, furând o felie de şuncă de pe unul dintre platouri.

Dakota bolborosi ceva, iar Hallie apăru valvârtej din casa de oaspeţi:

— Unde ai fost? o întrebă ea, trântindu-se pe un scaun. Să nu-mi zici că te-ai apucat de jogging sau de vreun sport, aşa cum face Amber ca să-şi menţină silueta!

— Jogging? se amuză Grace. Am fost cu Palmer, colega mea de la şcoală.

— Bravo! sări Dakota. Îţi faci prieteni, ieşi. În scurt timp o să ajungi regină în Beverly Hills.

Grace îşi dădu ochii peste cap, însă cu un sentiment de victorie pe care îl ţinu pentru ea. Era oare patetică fiindcă o bucura atât de mult această unică prietenie sau mai degrabă conta că cineva, undeva, nu o considera tocmai o ratată?

Hallie întinse mâna după pâinea prăjită, însă Grace protestă:

— N-ar trebui să-i aşteptăm pe Auggie şi pe Amber?

— Sunt la salon, răspunse Hallie, turnându-şi suc. Amber zicea că-l duce pe Auggie să-şi epileze spatele sau aşa ceva. Îţi dai seama? se cutremură ea. Nu m-aş apropia de un tip cu păr pe spate nici dacă ar fi miliardar!

Grace tuşi.

— Da, ştiu, răspunse Hallie, deloc jenată. N-avem voie s-o vorbim de rău pe nevasta-trofeu.

Grace îi aruncă încă o privire de reproş. Nu înţelegea de ce Hallie insistă să îi poarte pică lui Amber – era ca şi cum ar fi purtat pică unuia dintre cei doi câini blegi. Într-adevăr, erau enervanţi câteodată, dar erau simpatici şi jucăuşi şi numai un om fără inimă i-ar fi dat deoparte.

Şi ea fusese suspicioasă la început – diferenţa de vârstă şi pasiunea lui Amber pentru treningurile de culoare roz o calificau drept o adevărată „vânătoare de comori”. Însă după mai multe luni de zile în preajma ei şi a unchiului Auggie, se convinsese că cei doi se potrivesc pur şi simplu, oricât de neconvenţională ar fi relaţia lor. Amber punea mult suflet când îi făcea duş lui Auggie, şi era răsplătită necondiţionat cu aceeaşi afecţiune; bârfeau împreună, râdeau împreună şi îi tachinau fără încetare pe toţi cei din jur.

Probabil că Auggie şi Amber nu reprezentau tocmai un ideal de căsnicie pentru Hallie, însă Grace bănuia că se putea şi mai rău. La urma urmei, părinţii lor avuseseră o relaţie foarte strânsă, care totuşi se destrămase când tatăl decisese că vrea o viaţă mai activă şi mai bogată, cu cine la restaurante chinezeşti scumpe în locul fripturii în casă, cu seri la operă şi la spectacole în locul jocurilor de Monopoly în familie. Cel puţin Amber şi Auggie păreau să preţuiască aceleaşi lucruri în viaţă, chiar dacă era vorba de simple bârfe sau de tratamente exclusiviste la un salon.

— Dragele mele, apăru mama din anexa în care îşi amenajase atelierul de pictură.

Purta o fustă lungă şi o bluză largă, portocalie. Se apucase de yoga şi mergea la o sală unde se pare că mergea şi Oprah, după spusele lui Amber; umpluse toată casa de cărţi despre meditaţia transcendentală şi despre puterea „Marelui Secret”. Grace spera să nu fie doar o fază intermediară într-o posibilă trecere spre scientologie. Valerie îşi sărută fetele pe frunte şi îl îmbrăţişă pe Dakota.

— Ca să vezi, ce devreme te-ai trezit ca să vii!

Dakota căută privirea lui Hallie peste masă şi cei doi îşi zâmbiră foarte discret. Grace înlemni cu o bucată de şuncă în gură. Dormise la ei acasă?

Mama lor nu observă nimic şi se aşeză.

— Nu-i aşa că e frumos să fim cu toţii împreună?

Se serviră cu mâncare. În afară de faptul că avea poftă de şuncă, Grace nu participa deloc la masă. O analiza pe Hallie şi i se părea că sora ei are un chip mai luminos, mai feminin. Sau poate era doar o cremă autobronzantă nouă? Iar schimburile de priviri furişe dintre sora ei şi Dakota i se părea că ascund ceva. Să fie priviri din „dimineaţa de după”?

— Când ai ajuns aseară? o întrebă pe Hallie.

— Târziu, ridică cealaltă din umeri.

— Cât de târziu? Nu te-am auzit.

— Înseamnă că ai adormit devreme.

— Doamnă Weston... interveni Dakota.

— Valerie, te rog.

— Valerie... reluă el cu un surâs dezarmant, voiam să te întreb dacă aş putea s-o „răpesc” pe Hallie câteva zile de-acasă. Am vrea să mergem până în Vegas sau poate până în San Francisco.

— În Vegas? făcu Grace, care era cât pe ce să se înece cu sucul.

— Te rog, mamă, se milogi Hallie, ignorând-o pe Grace. Aş putea trece pe la prietenele mele de acasă; aş putea chiar să fac un scurt film ca un fel de documentar, cu toată călătoria.

— Cu ce bani? întrebă Grace.

Ştia că banii pe care-i câştiga din plimbatul câinilor se duceau pe cafele şi pe orele de actorie.

— Nicio grijă. Dakota a plănuit totul în cele mai mici detalii.

— Stăm la moteluri ieftine sau pe la prieteni. Am un amic care lucrează la un hotel din Vegas. Poate să ne facă rost de cazare ieftină.

Insistau. Vegas însemna cazinouri, cluburi de noapte, dar şi calea rapidă spre oficierea unei căsătorii. Grace simţi un fior străbătându-i tot trupul. E drept că Hallie era topită după scenele de un romantism exagerat, dar să meargă chiar atât de departe?

— Nu ştiu ce să zic, se încruntă mama lor, cu un aer absent. Poate să fie periculos. Dacă aveţi probleme cu maşina? Dacă aveţi vreun accident?

— Am grijă de ea, promit, zise Dakota şi îi surâse lui Hallie afectuos.

— Nu ştiu, nu ştiu...

— Măcar spune-mi că te mai gândeşti, insistă Hallie. Am vrea prin noiembrie. Până atunci mai ai timp.

— Bine, oftă Valerie, mă mai gândesc.

— Mulţumesc! sări Hallie în sus de bucurie şi ocoli masa ca să o strângă în braţe.

— Dar nu promit nimic! spuse Valerie, de parcă nu înţelesese deja toată lumea că o să le dea aprobarea.

În cel mai rău caz, avea să se lase atât de absorbită de pictură, încât nici nu-şi va mai aminti de întrebare, darămite să observe absenţa lui Hallie.

Grace rămase tăcută până când terminară de mâncat. Abia când sora ei intră în casă să-şi ia costumul de baie, se ridică de la masă şi urcă după ea.

— Vegas? zise ea, postându-se în pragul camerei lui Hallie. Sper că n-ai de gând să faci vreo nebunie!

— Adică? întrebă cealaltă, aranjându-şi părul şi rujându-se.

— Eu ştiu... să fugiţi?

— Poftim?

— Ştiu, sună nebunesc, dar te-aş vedea făcând aşa ceva. Vorbesc serios! izbucni ea când sora ei pufni în râs. Am văzut cum schimbai priviri cu Dakota, iar acum că doarme aici...

Hallie îi făcu disperată semne să tacă şi închise uşor uşa.

— Ce ştii tu despre asta?

— Ştiu doar că de obicei doarme până la zece şi că stă la patruzeci de minute de aici, răspunse Grace, pironind-o cu privirea pe sora ei. E un calcul foarte simplu.

— Nu e problema ta.

— Aşa e. Doar că nu vreau să suferi. Mai ales după ce s-a întâmplat anul ăsta...

— E altceva, se încăpăţână Hallie. Dakota nu e ca tata. Nu mi-ar face rău niciodată. Tu n-ai cum să înţelegi, adăugă ea, deschizând şifonierul. N-ai fost îndrăgostită, nu ştii cum este. Crede-mă că ştiu ce fac.

Însă Grace nu se lăsă convinsă. Dragostea nu era un motiv ca să te pierzi cu firea.

— Îmi place Dakota, încercă ea să o îmbuneze pe Hallie, dar vă cunoaşteţi de doar câteva luni. Nu crezi c-ar fi bine s-o luaţi mai încet?

— De ce? zise Hallie, gesticulând larg. Îmi tot spui să am grijă, s-o iau mai încet... De ce? Îl iubesc! Ce rost are să ne prefacem, să ne stăpânim, când ştim că suntem făcuţi unul pentru celălalt? Pentru totdeauna!

— Dar tocmai ai zis că...

— Ştiu ce-am zis! Stai liniştită. N-avem niciun plan, dar o să se întâmple şi asta... mai devreme sau mai târziu.

Oftă şi pe chip îi apăru o privire languroasă:

— E dragoste adevărată. Şi veşnică.

Apoi se trezi la realitate şi îşi luă geanta.

— Mergem pe plajă şi apoi ne întâlnim cu ceilalţi la Ana Lucia. Să nu mă aştepţi! zise ea, făcându-i cu ochiul şi luând-o la fugă pe scări.

Grace o urmări pe geam cum alergă la Dakota, care o aştepta pe peluză. Îl cuprinse pe după gât, iar el o luă în braţe şi o roti, apoi o lăsă uşor jos. Se sărutară prelung, pasional, apoi urcară în maşina lui. Plecară în răcnete asurzitoare de muzică rock.

Oare Hallie avea dreptate? Cuibărită pe o canapea în curtea din spate, în timp ce îşi făcea temele, Grace întoarse întrebarea pe toate feţele, tot restul zilei. Oare chiar aşa era o persoană îndrăgostită: iresponsabilă, plină de avânt, gata să se arunce cu capul înainte de pe cea mai înaltă clădire? Grace dintotdeauna se considerase prea raţională ca să se lase prinsă în jocul amăgitor al dragostei; Hallie, în schimb, era cu totul iresponsabilă, şi totuşi se topea în braţele unui băiat.

Poate că ea însăşi era cea care avea de pierdut prin firea ei timidă.

III

Cum Hallie era complet absorbită de relaţia cu Dakota şi de planurile lor măreţe de călătorie, Grace încercă să profite de ocazie ca să se ocupe de viaţa ei. Săptămânile care urmară le petrecu în compania lui Palmer sau dând curs deselor solicitări venite din partea lui Harry, care voia să înveţe împreună cu ea. Deşi avea impresia că lui Harry numai la învăţătură nu-i stă capul!

— Cum ţi se pare aici? abandonă Harry studiul, pentru a cincea oară în mai puţin de şaizeci de minute.

Se aflau pe marginea piscinei unchiului Auggie, iar Harry se bălăcea cu picioarele în apă. Grace începuse a se întreba dacă nu cumva are un deficit de atenţie sau ceva asemănător, pentru că nu se putea concentra defel.

— Cred că e foarte interesant să fii întotdeauna cu un pas înainte.

— E cam plictisitor, răspunse ea, aşezându-se alături.

Îşi dădu jos sandalele şi îşi umezi picioarele în piscină, suspinând de plăcere când simţi atingerea rece a apei. Toamna în L.A. era mai curând un fel de vară indiană. Vremea era atât de călduroasă, încât Grace tânjea după zilele ceţoase şi răcoroase de acasă.

— De multe ori stau degeaba la ore.

— Eşti norocoasă, zise Harry, stropind cu picioarele.

Purta pantaloni scurţi şi roşii care contrastau cu gresia de pe marginea piscinei.

— Cred că e bine să stai şi să nu-ţi faci griji.

— Da, dar la un moment dat începi să te plictiseşti. Iar profesorilor nu le place să-mi dea teme suplimentare.

— Bucură-te că ai mai mult timp liber, stropi el mai tare. Părinţii mei deja mă stresează cu facultatea. Aplauze pentru stereotipurile asiatice!

Grace râse.

— Nu e amuzant! Vor să intru în echipa de baseball, să am tot felul de activităţi extra-curriculare. Ar trebui să te

gândeşti şi tu la asta: cluburi tematice sau ceva asemănător.

— Poate, răspunse ea dezinteresată. Nu sunt prea sociabilă.

— Spune-le asta şi la admitere, se bosumflă Harry. „Da, scuzaţi-mă că am doar cea mai mare medie generală de pe pământ şi n-am activităţi extra-curriculare. Am preferat să învăţ în loc să mă prefac că sunt un adevărat cetăţean.

Grace râse din nou.

— Serios! E ca un fel de joc pe care îl joacă toată lumea. Ai impresia că păcălim pe cineva? Toată lumea ştie că facem muncă de voluntariat din interes, şi nu pentru că ne-ar păsa cu adevărat.

— Dar contează de ce o faci pentru cei pe care-i ajuţi?

— Filosofezi acum? Bine!

Theo studia filosofia, îşi aminti Grace fără să vrea. Studia la Stanford, la doar şase ore şi şase minute distanţă pe autostradă – în funcţie de trafic. Verificase odată.

— Ai vrea să ne vedem mai târziu? întrebă Harry din senin, însă după ceva timp de gândire.

— Cred că nu mai avem mult.

Grace ieşi din apă şi se duse înapoi la masă. Sorbi însetată câteva guri de suc şi se îngropă din nou în cărţi şi în notiţe.

— Nu-ţi face griji. Nu ne dă test tocmai din capitolul ăla. Mai avem timp să-l facem.

— Da, ezită Harry, tuşind. Dar voiam să te întreb dacă ai avea chef să mergem la un film sau ceva.

Grace înlemni. Se întoarse brusc şi bâlbâi ceva.

— Sau am putea să bem o cafea, spuse el repede, aparent la fel de înspăimântat ca Grace. Sau să mergem la cheful lui Josh. Părinţii lui nu sunt acasă şi a chemat câţiva prieteni la un film. Facem ce vrei...

Ce voia ea. Grace înghiţi în sec. Voia să fie undeva la şase ore distanţă.

— Nu cred...

Niciun băiat nu o mai invitase undeva, la o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului. De unde să ştie cum să-l refuze?

— Salut, se auzi din spate.

Grace se întoarse şi îl văzu pe Brandon apropiindu-se de ei agale. Purta nişte blugi jerpeliţi şi avea eterna barbă nerasă de câteva zile, însă în acel moment îi păru ca un înger. Salvarea ei!

— Brandon! exclamă ea bucuroasă, iar Harry se bosumflă. Ce faci?

— Nimic nou. Se opri lângă piscină cu mâinile în buzunare. Tu ce-ai mai făcut?

— Nimic! răspunse ea iute, strângând caietele. Tocmai terminam aici, nu-i aşa, Harry?

Harry rămase uluit, vizibil dezarmat.

— Da, bine...

— Am învăţat o grămadă!

Simţea că exagerează, însă nu se putea controla. Trăise cele mai stânjenitoare treizeci de secunde din istoria omenirii.

— Ne vedem la şcoală!

Harry se uită la ea, apoi la Brandon şi îşi strânse lucrurile.

— Da, ne vedem la şcoală.

Aşteptară ca el să plece, apoi Grace se prăbuşi pe scaun uşurată.

— Am întrerupt ceva? râse Brandon.

— Da, dar ai veşnica mea recunoştinţă.

— Săraca de tine, râse. Dacă ai şti cât de greu e să faci primul pas!

— Dacă ai şti şi tu cât de greu e să încerci să eviţi acel pas! îi întoarse ea vorba. Mulţumesc, oricum. Îţi rămân datoare.

— E în regulă.

Brandon se uită în jur cu atâta speranţă, încât Grace îl compătimi puţin.

— Nu e acasă.

— Ah... E cu el?

— Da, răspunse Grace în timp ce îşi strângea caietele. Ar trebui să se întoarcă peste vreo oră, dacă vrei să mai treci pe aici.

— Nu e cazul, zise el, ridicând din umeri şi încercând să pară degajat. O ajut pe domnişoara Whitman să-şi golească garajul. Mă gândeam că Hallie ar vrea să vadă.

— Nu e cumva actriţa aia care juca în musicaluri în anii ’50? se interesă Grace.

Casa familiei Whitman se afla la capătul străzii, umbrită de ulmi, cu o grădină neîngrijită plină de flori şi buruieni.

— Trecem tot timpul pe lângă ea când facem tururi cu ghid. Un tip obsedat a făcut cam o sută de poze numai cu poarta şi cutia ei poştală.

— Da, confirmă Brandon. E ca un muzeu. Are haine vechi, suvenire luate de pe platourile de filmare... Mă gândeam că lui Hallie i-ar plăcea...

— Da, poate.

Brandon însă părea la fel de dezarmat precum fusese Harry mai devreme. Lui Grace i se făcu milă.

— Pot să vin eu?

— Stai liniştită, nu trebuie să faci asta dacă...

— Dar vreau. Mi-ar plăcea.

În cele din urmă, Brandon surâse şi chipul lui, sobru de obicei, păru întinerit, chiar plăcut.

— Bine, dar ai grijă. E raiul vechiturilor acolo!

Nu exagerase. Dincolo de vegetaţia sălbatică şi de faţada de basm a casei, vila legendarei Gray Whitman era plină de cutii vechi, cărţi şi lucruri care aminteau de popularitatea proprietarei. Doamna îşi făcea siesta de după-amiază, explică Brandon – adică se delecta cu seriale şi cu un pahar de cherry. Aşa că cei doi se îndreptară spre garaj. Brandon forţă puţin uşa ca să o deschidă. Întreg spaţiul fu inundat de o lumină care probabil nu mai pătrunsese acolo de ani de zile.

— Ziarele astea sunt din 1962! se miră Grace, cercetând un teanc de maculatură îngălbenită de vreme. Cine le mai ţine?

Brandon râse.

— Cineva care are toată colecţia de reviste Variety încă în ţipla originală de plastic, zise Brandon, ridicând o cutie şi stârnind un nor de praf.

— Cum de-ai ajuns să faci curat aici? îl întrebă ea, pipăind un sac, foarte probabil unul dintre mulţii care aveau să ajungă la gunoi.

— M-am oferit să ajut. Nu prea am ocupaţii, iar bătrâna e simpatică. Poate puţin cam... pretenţioasă.

— Puţin? ridică ea dintr-o sprânceană. A declanşat alarma când l-a văzut pe turistul de care ţi-am povestit. L-a pus pe fugă cu toate sirenele alea care urlau de peste tot.

— Poţi s-o condangi? În fiecare seară se găseşte câte unul care să dea târcoale casei. Vrea doar să fie lăsată în pace. Eu o înţeleg.

Grace rămase pe gânduri. Îl vedea pe Brandon zi de zi, dar niciodată nu schimbaseră mai mult de o vorbă.

— Cum te descurci? întrebă, înainte să-şi dea seama că poate era prea indiscretă. Amber mi-a zis că ai început nişte cursuri de... fotografie?

Brandon încuviinţă din cap, apoi tăie cu briceagul o altă cutie. O mânecă i se ridică, lăsând la vedere un tatuaj de pe biceps.

— Ai mei m-au împins de la spate să fac ceva... orice ca să ies din casă.

— Şi-ţi place? Odată m-am înscris şi eu la un curs de artă. A fost interesant.

— Îmi place în camera obscură, admise el după o clipă de gândire. Să amestec soluţiile, să trec prin toate etapele, dar fotografiatul propriu-zis...

Strâmbă din nas.

— Psihologul la care m-au obligat să mă duc e cel care le-a sugerat asta. Se presupune c-ar trebui să mă ajute să mă reintegrez în societate, să fiu atent la detalii... Habar n-am la ce detalii totuşi.

— Poate că tocmai asta e ideea. Poate că e de-ajuns să te uiţi, chiar dacă nu ştii ce cauţi.

— Poate, zise el, clădind încă un teanc de ziare vechi. Doar că ei au impresia că totul o să reintre în normal. Că o să mă trezesc într-o zi şi o să redevin cel care eram: petreceri, volei pe plajă, excursii în Tijuana. Asta era înainte.

Deodată chipul i se umbri.

— Mai avem nevoie de saci de gunoi, constată el, de data asta pe un alt ton. Vrei ceva din casă?

— Nu, mulţumesc.

Brandon ieşi. Grace despachetă lucrurile în tăcere câteva minute. Nu îşi putea închipui clipele de groază prin care trecuse Brandon, însă începu să simtă o mare simpatie pentru el. Câteodată nu exista cale de întoarcere spre viaţa de dinainte. Nici ea nu se putea închipui cum fusese în urmă cu doar câţiva ani. Visa să rămână în aceeaşi casă pentru totdeauna, credea că familia e o valoare constantă în viaţă, nu o variabilă. Îi fusese greu să revină la normalitate după toate cele petrecute; înţelegea lupta pe care Brandon o dădea pentru a se preface că totul este în regulă.

Băiatul se întoarse cu două sticle de apă minerală, un pachet de biscuiţi cu ciocolată belgiană şi, spre uşurarea ei, mult mai luminat la chip.

— Ea a insistat, explică Brandon, lăsând cele primite pe un dulap prăfuit.

— Deci pe cei care o ajută nu-i serveşte cu biscuiţi simpli, râse Grace.

Luă un biscuit şi deschise o nouă cutie.

— Uaaau, costume!

Scoase un body sclipitor, cu o pelerină asortată; le ridică şi admiră îndelung cusăturile bine lucrate de mână.

— Ai dreptate, zise ea impresionată, împăturind costumul şi punându-l înapoi. Lui Hallie i-ar plăcea să vadă toate astea.

Brandon oftă cu regret, lăsând astfel să se înţeleagă tot ce gândea despre Hallie şi absenţa ei. Apoi îşi dădu seama că Grace îi studiază reacţia şi schimbă iute subiectul:

— Ce nu-ţi place la prietenul tău care a venit să-l ajuţi la învăţat? Mie mi s-a părut simpatic. De ce-ai avut nevoie de ajutor?

Grace se schimonosi la amintirea celor câteva secunde extrem de penibile prin care trecuse.

— Nu ştiu. E un tip plăcut, într-adevăr, şi ne simţim bine împreună. Doar că...

De data asta ea oftă cu regret.

— ...Pur şi simplu simt.

— Ce să simţi? ridică Brandon dintr-o sprânceană.

— Că n-aş vrea să facem împreună mai mult decât să studiem.

— Cu siguranţă a prins mesajul când a văzut cum l-ai dat afară, râse Brandon.

— Dumnezeule! Pur şi simplu n-aş vrea să-şi facă o impresie greşită. Suntem prieteni. Şi-atât!

— Fii mai înţelegătoare, o sfătui el împăciuitor. Poate fi destul de greu când cineva nu-ţi împărtăşeşte sentimentele.

Nu era nevoie să explice mai mult. Sentimentele lui pentru Hallie fuseseră vizibile încă din clipa în care se cunoscuseră, dar Grace ştia că sora ei nici nu îl lua în seamă – cu excepţia glumelor pe care le făcea pe seama felului său de a se îmbrăca sau a unei iminente crize, de parcă îl considera un criminal în serie. Poate dacă ar fi petrecut mai mult timp împreună, l-ar fi cunoscut mai bine. Însă Hallie era mult prea îndrăgostită de Dakota pentru a-şi face timp şi pentru Brandon. Iar Grace o înţelegea: artistul cuceritor era mai presus de veteranul introvertit. Nici nu se punea problema alegerii, şi probabil că şi Brandon înţelegea asta.

— Hai! se îmbărbătă Grace, punând deoparte apa şi desfăcând următoarea cutie. Dacă ne ţinem de treabă, sigur ajungem măcar până la 1964.

Trecuse de şapte când Brandon consideră că pot încheia ziua. Insistă să o conducă pe Grace acasă, în ciuda protestelor ei.

— Niciodată nu ştii cine apare din umbră. Mama m-ar certa să ştie că te-am lăsat să vii singură.

În faţa vilei, când ea dădu să deschidă uşa, aceasta se deschise brusc din cealaltă parte. Hallie apăru în prag gâfâind.

— În sfârşit! Unde ai fost?

— Afară...

Hallie o trase înăuntru atât de repede, încă abia apucă să îl salute pe Brandon, căruia îi închise uşa în nas. Grace se smuci din strânsoare şi îşi frecţionă braţul.

— De ce-ai fost atât de rea? Nici măcar nu l-ai salutat.

— Lasă-l pe Brandon, îşi dădu sora ei ochii peste cap, apoi o împinse pe Grace spre bucătărie. Trebuie să vii să vezi.

— Ce?

— Ai răbdare. Dar mai întâi vreau să facem ceva cu părul ăsta. Îi desfăcu coada şi i-l aranjă puţin. De ce n-ai venit la coafor săptămâna trecută cu mine? Poate ar trebui să te şi schimbi în altceva... Ba nu, n-avem timp. E bine şi-aşa.

— Nu înţeleg, exclamă Grace, frustrată şi nedumerită în acelaşi timp. Spune-mi odată ce se întâmplă! zise ea exasperată, îndepărtând-o pe Hallie, care încerca să o dea cu ruj.

Hallie zâmbi larg şi continuă să încerce să o aranjeze până când Grace ieşi împleticindu-se în curtea interioară. Valerie, Amber şi unchiul Auggie erau aşezaţi la masă, iar cu ei stătea... Grace încremeni.

— Uite cine-a venit! strigă Hallie, fluturându-şi braţele ca la un spectacol. Theo!

IV

— Salut, surâse Theo. Surpriză!

Grace se uita la el şocată. Se tunsese şi avea ochelari cu rame noi, negre. Purta un tricou roşu cu emblema facultăţii şi pantalonii lui crem. Însă, în ciuda tuturor schimbărilor, era acelaşi inconfundabil Theo – în carne şi oase în faţa ei, după atâta timp. Grace simţi cum îi saltă inima.

— Theo! strigă ea şi se repezi spre el cu braţele deschise.

El însă o primi într-o îmbrăţişare reţinută şi se retrase aproape imediat. Ea rămase nedumerită şi îşi lăsă braţele moi.

Se lăsă tăcere.

— Ce te aduce pe aici? întrebă ea după ce îşi mai reveni. Am crezut că eşti ocupat cu examenele.

— Câţiva prieteni ai lui au venit pentru meciul de baseball al facultăţii, explică Hallie. Aşa că s-a gândit să treacă să ne salute. Ce bine, nu?

— Ar fi trebuit să vii mai devreme, zise Valerie. Eşti binevenit. Faci parte din familie, la urma urmei.

— Mulţumesc, zise el şi se întoarse spre Amber şi Auggie. Vă mulţumesc încă o dată că m-aţi invitat la cină.

— Ce de politeţuri, râse Amber. Sigur nu vrei să rămâi peste noapte? Avem camere.

— Nu. Mă întâlnesc cu băieţii după meci şi mergem în campus. Nu puteam trece pe-aici fără să te văd... să vă văd pe toţi.

Ridică privirea spre Grace, dar imediat se uită în altă parte, aproape ruşinat.

Grace rămase pe gânduri. Se purta de parcă abia se cunoscuseră, deşi trecuse atât de puţin de când se certau ca nişte chiori pe scorul de la jocul de Scrabble. Se întâmplase ceva? Greşise ea undeva? Se aşeză pe un scaun oarecare, tot mai dezamăgită.

— Du-te şi stai lângă Theo, o împinse sora ei. Sunt sigură că aveţi multe să vă povestiţi!

Grace o ascultă. El îşi luă paharul de apă mai aproape şi începu să bea însetat.

— Mai uşor, îl certă ea cu îngăduinţă. Ştii că unii nu au deloc.

Theo lăsă paharul pe masă atât de brusc, încât o parte din apă se vărsă.

— Nu-i aşa că-i minunat? se auzi glasul lui Amber din celălalt capăt al mesei. Theo tocmai ne povestea despre Stanford şi despre frăţiorul lui.

— Dash e bine, zise Theo. S-a făcut mare, nici nu ştii cât de repede creşte. Iar Portia...

— O ştim pe Portia, râse Grace. Ce i s-a năzărit săptămâna asta? Ore de pilates pentru copii? Algebră pentru începători?

Îi aruncă o privire cu subînţeles, aşa cum obişnuiau să facă în San Francisco. Însă Theo îşi pironi privirea în jos, în farfuria cu pui pe care tocmai i-o adusese Rosa. Pe Grace o cuprinse o dezamăgire fără margini.

— Theo...Theo... medită Auggie încruntat. E cu T, nu?

Grace înlemni.

— Ăăă, da... zise Theo nedumerit.

— Puiul e foarte bun, zise Grace din senin, ca să schimbe subiectul. De unde are Rosa reţeta?

— Theo cu T, o ignoră unchiul, adresându-se lui Amber cu subînţeles.

După o clipă de nedumerire, Amber se lumină.

— Cu T!

Amber se uită pe rând la Grace şi la musafir.

— Aşa e! Bine ai venit!

— Da... mulţumesc, zise Theo fără să înţeleagă nimic.

Spre uşurarea lui Grace, Amber primi un telefon care îi distrase atenţia; profită de ocazie ca să încerce să schimbe din nou subiectul.

— Cum e la facultate? V-a mai slăbit proful de istorie? Se poartă cu ei ca un dictator, explică ea pentru restul lumii. Le dă teste din senin.

— E mai bine, doar că am de învăţat de două ori mai mult. M-am hotărât să-mi iau o a doua specializare, în afaceri, anunţă Theo cu jumătate de gură. Ca să fie împăcaţi şi părinţii mei.

— Nu mi-ai spus, se încruntă ea, însă unchiul Auggie păru mulţumit.

— O mişcare înţeleaptă. E bine să fii deschis. Cu economia de azi...

— Cui îi pasă de economie! sări Hallie. Theo vrea să ştie ce-am mai făcut. Vrea s-audă despre cariera mea în actorie, de exemplu.

— Mi-ar plăcea să-mi spui, surâse el, pentru prima oară în acea seară. Spune-mi tot.

După ieşirea entuziastă pe care o avusese când dăduse cu ochii de Theo, Grace rămase tăcută tot restul cinei. Ceva nu era bine. Theo abia dacă se uită la ea toată seara. Când vorbeau Valerie sau Hallie, râdea şi glumea ca pe vremuri, dar răspundea cu stângăcie la întrebările ei, şi câteodată doar pe jumătate. În cele din urmă, renunţase să mai intervină. Ce se întâmplase cu glumele lor, cu prietenia lor atât de naturală?

Poate că greşise atunci, în San Francisco, îşi zise dintr-odată îngrozită. Poate că Theo înţelesese perfect că ea voia să ajungă la un sărut, iar acum, că se revedeau, o evita pentru că nu mai voia să treacă printr-un moment la fel de jenant.

— Eu trebuie să mă întâlnesc cu Dakota, se ridică Hallie.

Scrâşnetul scaunului ei o trezi pe Grace la realitate. Începuse să se întunece, iar pe masă rămăseseră doar resturi.

— Mi-a părut bine să te văd, Theo. Mai treci pe-aici.

Îl sărută pe obraz şi plecă.

Amber şi Auggie se ridicară şi ei de la masă.

— Noi ne retragem, zise Amber, făcându-i cu ochiul lui Grace. Vă lăsăm să... recuperaţi.

— Nu e nevoie, se grăbi Grace. Serios, puteţi să mai rămâneţi.

Însă cei doi dispărură în casă, urmaţi de Valerie. Astfel că dintr-odată Grace se pomeni singură cu Theo. Care începu să se joace cu şerveţelul.

— Şi... ce-ai mai făcut? se interesă.

— Adică de ieri până azi? încercă ea să glumească, însă el păru şi mai stânjenit.

— Da, normal... Da.

— Sunt bine. Mă bucur că ai ajuns. Mă bucur să te văd. În carne şi oase, vreau să zic.

Deodată în curtea interioară se aprinseră zeci de beculeţe răsfirate printre copaci. În surdină începu să se audă o melodie lentă. Pesemne că Amber credea că le face o favoare creând o atmosferă intimă şi romantică. Însă Theo arăta de parcă ar fi fost gata să sară în piscină ca să scape mai repede.

— Vrei să-ţi fac un tur al casei? se oferi ea.

— Sigur! Ce bine!

Grace îl conduse înăuntru, mulţumind providenţei că aveau şapte dormitoare, o sală de gimnastică şi o bibliotecă. Avea să le ia ceva timp să le vadă pe toate.

— Trebuie să vezi camera de proiecţii, explică ea, urcând scara în spirală. Unchiul Auggie are un ecran cât un perete, iar pe fundal e un colaj cu fotografii de-ale lui Amber, de pe vremea când poza pentru reviste. Băile pentru oaspeţi sunt în roz şi portocaliu!

Theo o urmă, admirând încăperile decorate cu marmură şi candelabre scumpe.

— Nu mi-ai spus niciodată dacă într-adevăr îţi place aici.

— Nu ştiu, răspunse ea. Amber e drăguţă dacă ajungi s-o cunoşti. Unchiul Auggie are intenţii bune. E generos, a încercat chiar să-mi dea o alocaţie, dar... Şi aşa mă simt prost că stăm în casa lui.

— Da, dar... te simţi ca acasă?

— Nu, zise ea după câteva clipe de gândire. Nu e ca înainte. Nu mă înţelege greşit. E minunat în Beverly Hills şi suntem norocoase să fim aici. Dar uită-te şi tu. E altă lume. Nu ştiu dacă o să simt vreodată că aparţin acestui loc... ca înainte.

Deschise uşa spre biblioteca plină de cărţi, cu mobilier din lemn închis la culoare şi fotolii din piele verde. Deasupra unui şemineu uriaş atârnau capete împăiate de căprioare, iar pe pereţi erau agăţate tablouri în ulei. Biroul din lemn

de mahon îşi aştepta stăpânul, iar călimările erau deschise. O bibliotecă era esenţială unui gentleman. Unchiul Auggie nu intra niciodată acolo.

Theo rămase uimit. Se apropie de nişte rafturi şi cercetă cotoarele legate în piele.

— E... straniu într-un fel, dar superb în acelaşi timp.

— E încăperea mea preferată din toată vila, spuse ea fericită. Nimeni nu vine niciodată aici, ceea ce mi se pare o mare greşeală.

— O mare greşeală... repetă el, cu privirea pierdută pe geam, spre nişte turme foarte îndepărtate.

Grace se aşeză într-unul dintre fotoliile tapiţate.

— Uită-te la cărţi. Poţi să le scoţi, dacă vrei.

Theo încercă să scoată un volum, însă nu reuşi să-l clintească.

— Ce naiba...?

— Nu sunt adevărate, râse Grace.

Theo încercă o altă carte şi de data asta trase afară un rând întreg.

— Sunt lipite, zise ea. Îţi dai seama? Amber mi-a povestit că cel care a făcut biblioteca le-a adus în bloc, doar de aspect. Unele nici n-au ceva scris înăuntru; sunt doar de faţadă.

— Ce sacrilegiu! se indignă musafirul, clătinând din cap, şi se aşează pe fotoliul alăturat, în faţa şemineului. Dar ăsta? zise el, uitându-se la grilajul şemineului.

— Merge pe gaz.

Grace apăsă un buton şi flăcările false se ridicară în aer, proiectate pe un ecran LCD.

— Vezi? se amuză. Vara a fost atât de caldă, încât abia te puteai mişca. Toată ziua nu făceam decât să lenevesc şi să butonez telecomanda de la aerul condiţionat.

Spre uşurarea ei, Theo pufni în râs. În sfârşit, o urmă de normalitate.

— Ce-ai mai făcut? îl încurajă ea. Spune-mi despre familia la care stai în Hamptons. Aproape că n-ai zis nimic toată vara.

— Mi-a plăcut, ridică el din umeri, fără entuziasm. Ca în familie, ştii cum e.

— Da... răspunse ea într-o doară, fiindcă nu ştia. Şi la facultate? E bine?

— Da. La tine cum e? întrebă el, fixând cu privirea flăcările false. Ţi-ai făcut prieteni noi?

— Da, câţiva... Ţi-am spus de Palmer.

— Da, fata cu şepci.

— Da. Am început să ies cu Harry, adăugă din senin. Şi cu Brandon. Eram cu el acum, înainte să vin.

— Tipul de vizavi? se miră Theo. Nu e mai mare?

— Douăzeci şi doi de ani, răspunse ea cu nonşalanţă, de parcă se învârtea numai prin cercuri de băieţi de peste douăzeci de ani.

— Nu e puţin ciudat? întrebă Theo, uşor luat prin surprindere. Pentru el, vreau să zic. Tu fiind cu mult mai mică...

— De ce? se aprinse ea. Pentru că par un copil?

— Nu asta am vrut să zic...

— Ne înţelegem foarte bine. De fapt, avem chiar foarte multe în comun, anunţă ea, încrucişându-şi braţele peste piept şi uitându-se la el sfidător.

Asta credea despre ea? Că e încă un copil care nu poate să-şi facă prieteni mai maturi?

— Mă bucur că-ţi faci prieteni.

— Da.

De-afară se auzi huruind motorul unei maşini – Dakota îşi parca hârbul în faţa casei.

— Mă mir, remarcă Grace, bucuroasă să schimbe subiectul. De-abia plecaseră.

Se duse la fereastră. Maşina se opri brusc, tăind curba pe care o făcea aleea de pietriş. Dakota nici nu apucă să oprească motorul, că Hallie imediat ieşi şi alergă înăuntru. El coborî şi strigă după ea, însă uşa de la intrare deja se trântise zgomotos.

— Nu e de bine! oftă Grace.

Nu-i văzuse faţa lui Hallie prea bine; observase doar o urmă de supărare. Dakota rămase pe loc câteva secunde, parcă analizând situaţia, după care intră şi el în casă. Grace se trase iute de la fereastră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Theo, alarmat să o vadă atât de îngrijorată.

— Nu ştiu...

Însă în adâncul sufletului presimţea nenorocirea iminentă.

— ...Dar nu e de bine. Ar trebui să mă duc să văd cum se simte.

— Da, sigur, se grăbi el, dezamăgit. Şi eu ar trebui să plec să mă întâlnesc cu băieţii.

— Bine.

Îl conduse jos până la uşă, unde el rămase puţin pierdut, adus de spate şi cu mâinile în buzunare.

— Salută-le pe mama ta şi pe Hallie din partea mea, spuse cu reţinere.

— Şi tu... adică tu să o saluţi pe Portia.

Apoi se îmbrăţişară, probabil cea mai scurtă şi mai stângace îmbrăţişare din istoria îmbrăţişărilor. Grace îl bătu pe spate.

— Drum bun înapoi.

— Şi ţie... Adică ai grijă de tine, se corectă.

— Da, pe străzile periculoase din Beverly Hills, îşi muşcă ea buzele.

După ce închise uşa în urma lui, Grace îşi lipi fruntea de lemnul tare. Era deziluzionată. Ce mai rămăsese din prietenia lor? Doar nişte subiecte fade de discuţie şi nişte îmbrăţişări stângace? Aşteptase atât de mult momentul revederii! Nu-şi închipuise vreodată că ar putea să se schimbe ceva în relaţia lor, aşa că purtarea neobişnuită a lui Theo o surprindea cu atât mai mult. Iar el se purtase de parcă nici nu se cunoşteau – de parcă toate după-amiezile în care se distraseră împreună nici nu existaseră.

Se îndreptă apoi spre casa de oaspeţi. În mintea ei recapitula şi analiza întâlnirea cu Theo; căuta o explicaţie pentru răceala lui, şi singura pe care o găsea era acea ultimă seară, în faţa casei lor. De acolo pornise totul. Ea stricase relaţia.

Auzi glasul lui Hallie şi reveni cu picioarele pe pământ.

— Nu înţeleg! De ce nu vrei să vin?

— Nu e vorba că nu vreau, răzbătu glasul rugător al lui Dakota. Doar că nu se poate; nu acum.

Grace se opri pe scări. Nu-i plăcea să tragă cu urechea, aşa cum făcea când era mică şi asculta pe la uşa surorii ei. Şi totuşi, nu se mişcă din loc.

— De ce nu? strigă Hallie. E din cauza formaţiei? Au zis băieţii ceva? Ştiam eu că Reed nu poate să mă înghită!

— Te rog, Hallie... O să fiu ocupat cu înregistrările, n-o să avem timp să ne vedem. Iar tu nu poţi să pleci de aici; nu pot să-ţi cer aşa ceva.

— De ce nu? Pot să o fac! Aş face orice ca să fim împreună! Hallie începu să plângă cu suspine, iar Dakota încercă din nou să o liniştească, pe un ton mai împăciuitor.

— E vorba doar de câteva luni, zise el, dar Grace abia îl mai auzea.

Grace şi-l închipuia îmbrăţişând-o pe Hallie în acel moment.

— După ce se mai liniştesc apele, vin în vizită, bine? Cine ştie, poate nu le place cum cântăm şi ne fac vânt chiar a doua zi.

— Nu-i adevărat. O să fie încântaţi, zise Hallie printre sughiţuri.

Urmă o lungă tăcere. Grace dădu să se întoarcă şi să coboare neobservată, însă tocmai atunci uşa camerei lui Hallie se deschise şi Dakota ieşi.

— Salut! sări Grace, deja roşie în obraji. N-am ştiut că sunteţi înăuntru. Eu tocmai am venit de-afară.

Dakota nu băgă de seamă stângăcia ei. Părea obosit, aşa cum şi Grace se simţea când avea senzaţia că e prinsă într-unul dintre vârtejurile sentimentale ale lui Hallie.

— Trebuie să plec, îi zise el şi aruncă o privire spre camera din care tocmai plecase. Ai grijă de ea, bine?

Grace încuviinţă din cap. Dakota coborî în grabă, câte două trepte deodată; la fiecare pas al lui se auzea o bufnitură mută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grace, intrând în camera surorii ei.

— Formaţia a obţinut un contract, spuse Hallie; plângea şi avea ochii roşii. Se duc la New York să înregistreze un album.

— Ceea ce este foarte bine! exclamă Grace şi veni mai aproape.

— Ba nu e! strigă Hallie. Dakota pleacă. De ce trebuie să plece? Toţi cei pe care-i iubesc pleacă! Se trânti pe pat, cu faţa în pernă, şi începu să plângă în hohote.

V

Dakota plecă în următoarea sâmbătă. Hallie fu alături de el clipă de clipă, însoţindu-l la repetiţiile cu trupa, în toate drumurile pe care le avea de făcut şi la toate petrecerile de rămas-bun. Se agăţa de el şi îl strângea de umăr atât de tare, ca şi cum ar fi crezut că poate să-l facă să rămână doar prin puterea voinţei ei. Apoi sosi ziua plecării – mult prea curând.

— Mă suni? îl întrebă Hallie, îmbrăţişându-l cu ochii înlăcrimaţi.

— În fiecare zi, îi promise el, strângând-o la piept.

Se aflau la terminalul de „Plecări”. Grace rămase discret la o oarecare distanţă. Dakota era împreună cu formaţia, însă Hallie nu fusese niciodată genul de persoană care să renunţe la dramatismul unei scene pasionale de despărţire. Insistase să îl conducă până la aeroport, aşa că Grace, singura dintre surorile Weston care avea permis de conducere, se văzu nevoită să-i însoţească la volan.

Cât timp Dakota şi Hallie îşi luară rămas-bun, ea aşteptă lângă standul de ziare.

— Haide, D.! se auzi din mulţime un strigăt de nerăbdare.

Restul băieţilor aşteptau dincolo de controlul de securitate, cu chitarele în braţe şi cu genţile de călătorie în mână. Reed îi făcu semn să vină.

— Hai odată! Ne îmbarcăm!

Dakota se desprinse din îmbrăţişare şi o sărută pentru ultima oară. Îi şopti ceva – Grace nu reuşi să audă ce –, apoi îşi puse ghiozdanul pe umăr şi se îndepărtă.

— Mergem? o întrebă Grace pe sora ei, însă Hallie nici nu se clinti.

Îl urmărea cum dă biletul şi se duce.

— Hallie...

— Mai stai, zis ea, urmărind în continuare cum Dakota înaintează spre punctul de scanare a bagajelor.

Era vesel şi glumea cu colegii de trupă. Grace îl urmări şi ea cu privirea, aşteptându-se ca el să întoarcă măcar capul să o salute pentru ultima oară pe Hallie, dar nu se

întoarse. Continuă să se îndepărteze odată cu şirul de pasageri, până când dispăru de tot.

Grace se întoarse spre Hallie, al cărei chip era deja istovit de lacrimi şi care prevestea o nouă repriză de plâns.

— Mergem, zise Grace, luând-o pe sora ei de braţ ca să o conducă afară. Am putea să ne oprim să mâncăm ceva.

— Nu mi-e foame, răspunse Hallie sec.

Grace se posomorî, amintindu-şi cum arătaseră săptămânile de după moartea tatălui: crizele de plâns, nopţile nedormite, refuzul ei de a mânca.

— Îţi vine foamea între timp, zise Grace, încercând să pară cât mai veselă. Când o să simţi miros de cartofi prăjiţi, parcă văd c-o să vrei să-mi furi jumătate din porţie.

Traversară strada braţ la braţ, Hallie urmându-şi sora fără să protesteze.

— Pun pariu cu tine pe o sută de dolari că Dakota o să te sune înainte să aterizeze în New York. Pe avion au conexiune wireless, nu?

— Cred că da... se lumină Hallie.

— Vezi? Puteţi să vă trimiteţi mesaje ca şi cum nici n-ar fi plecat. Puteţi să vorbiţi la telefon, pe Skype... O să-l vezi în fiecare zi!

— Ai dreptate, zise Hallie şi îşi şterse lacrimile. Oricum mă duc la el peste câteva săptămâni. Până atunci o să aibă ceva aranjat şi o să ne putem căuta un loc unde să stăm împreună.

— Aşa e, aprobă Grace, bucuroasă că sora ei nu abandonase totul şi că măcar mai găsea resursele de a-şi face un plan. Vezi? Nu e sfârşitul lumii. Te iubeşte, n-are cum să dispară pur şi simplu.

Şi totuşi dispăru.

Nu total şi nu dintr-odată. Ci treptat, astfel încât Grace avea uneori impresia că sora ei exagerează şi joacă rolul iubitei sfâşiate de durere, crezându-se părăsită fără a fi fost de fapt abandonată. Dakota continuă să sune şi să trimită mesaje în primele săptămâni; expedie chiar şi un pachet cu suvenire din New York. Fotografii. Câteva versuri. Apoi mesajele se răriră, la fel şi telefoanele. După o lună trimitea doar câte un mesaj pe telefon, pe la ora trei noaptea; suna din când în când, dar conversaţiile erau întotdeauna foarte scurte. Grace asista la treptata prăbuşire a surorii ei într-o nouă stare de deprimare totală: Hallie începu să stea toată ziua în faţa televizorului, cu telefonul alături în caz că suna Dakota. Orice cuvânt sau mesaj de la el era analizat până în cel mai mic amănunt, de parcă ar fi fost o revelaţie divină.

— Nu înţeleg, zicea Hallie nedumerită. A zis că sună, dar nu m-a sunat toată săptămâna. De ce-mi face asta?

Grace nu ştia ce să-i răspundă. Întotdeauna îl crezuse pe Dakota un băiat bun, care ţine la Hallie – la toată familia, de fapt. Atunci de ce dispăruse aşa?

— Pentru că e un nemernic, de-aia!

Palmer nu se sfia să vorbească deschis despre Dakota. Ea şi prietena ei se aflau la cafeneaua lor obişnuită de pe South Beverly Drive şi sorbeau câte o cafea cu gheaţă. Masa era plină de caiete de şcoală, însă lui Grace nu îi stătea mintea la învăţătură.

— Nu spune asta, protestă Grace.

— De ce? A mirosit şansa de a-şi face un nume, aşa că a lăsat totul în plata Domnului şi a fugit. Se întâmplă tot timpul pe-aici.

— I-ai văzut împreună. O iubeşte.

— Şi ce dacă? zise Palmer, sprijinindu-şi cizmele de cowboy pe scaunul liber şi lăsându-se pe spate ca să o prindă soarele. Crede-mă, dragostea e ultimul lucru la care se gândesc cei de teapa lui, mai ales când e vorba de carieră.

— Dakota nu e aşa, îngăimă Grace. Nu vrea să fie popular; vrea doar să facă muzică.

— Fii serioasă! pufni prietena ei în râs. Nu mai suntem în Evul Mediu; ar putea vorbi cu ea oricând. Dar nu o face. Ceea ce înseamnă că nu vrea.

— Nu pot să cred asta. Părea foarte de treabă.

— Aşa par întotdeauna.

Grace se uită abătută în jur. Orice ar fi zis Palmer, ea tot nu era de acord. Dakota o iubea la Hallie. Nu era ca toţi ceilalţi: fără inimă, superficial. O condusese de multe ori pe Grace acasă, îi cumpărase mamei lor vopsea în ulei, îşi petrecuse aproape toate nopţile, timp de patru luni, numai

cu Hallie în braţe, mângâind-o cu gesturi tandre. Nu, cu siguranţă era o greşeală la mijloc. Probabil era ocupat cu formaţia, dar cu siguranţă avea să sune sau poate chiar să se întoarcă să îndrepte lucrurile. Hallie îl va lăsa să sufere şi să se zbată un timp, iar apoi totul va fi ca înainte.

— Te duci la petrecerea lui Harry weekendul ăsta?

— Ce? întrebă Grace distrată.

— La „petrecerea” lui Harry, repetă Palmer, schiţând nişte ghilimele în aer, iar oja roz de pe unghii îi luci în bătaia soarelui. Am auzit câteva persoane importante discutând despre asta. Cred că o să fie extraordinar!

— Nu ştiu ce să zic... ezită Grace, jucându-se cu stiloul. Nu cred că e o idee bună.

— De ce? o întrebă cealaltă, zâmbind şiret. Crezi c-o să-ţi pierzi minţile şi o să te cuplezi cu el într-un moment de abandon?

— Niciodată, râse Grace. Ştii că nu simt nimic pentru el.

— Adică nu te-ai îndrăgostit de el? zise Palmer şi îşi dădu ochii peste cap. Avem şaisprezece ani, cine crezi că se îndrăgosteşte la vârsta asta? Nu vrea decât să iasă cu tine, nu să vă căsătoriţi. Ieşi cu el, distrează-te.

— Nu pot, şopti Grace, uitându-se în jur ca să se asigure că nu o aude nimeni. Mai ales dacă nu simt nimic pentru el. De ce, tu faci asta? o întrebă pe Palmer după o clipă de gândire.

— Cine? Eu? Dacă n-ai observat, băieţii nu prea dau năvală să mă scoată în oraş. Sau să mă invite pe la ei.

— Dar eşti super, spuse Grace nedumerită.

— Şi mie îmi place să cred la fel, zise Palmer, zâmbind larg. Dar se pare că băieţii nu sunt de aceeaşi părere. Se pare că-i intimidez.

— Poftim? De unde ştii?

— Să vedem, zise ea şi începu să numere pe degete: îi sperie farmecul şi fizicul meu, asta e clar.

— Da, e clar, râse Grace.

— Plus faptul că nu înghit tâmpenii, urăsc răspunsurile monosilabice şi nu mă sinchisesc de părerea altora. În opinia generală, trec drept o feministă nesuferită certată cu viaţa.

— Cine spune asta e nebun. Şi nu ştie ce pierde.

— Ştiu, oftă Palmer. Dar tot eu stau singură acasă şi mă întreb când o să mă invite şi pe mine un băiat în oraş, adăugă ea, de data asta fără niciun fel de ironie.

— Atunci hai să stăm împreună. Nici eu nu cred c-o să ies la întâlniri prea curând.

— Pentru că tu eşti raţională şi matură. Eu vreau aventuri ieşite din comun acum, cât sunt prea necoaptă ca să am minte.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, o avertiză Grace. Hallie a fost şi ea nebună, iar acum vezi unde a ajuns. Nu şi-a schimbat pantalonii de trening de trei zile.

Întoarsă acasă, Grace o găsi pe sora ei încă ghemuită în vârful patului. Se duse în atelierul mamei pentru un sfat.

— Stai puţin, draga mea, o rugă Valerie, fără să-şi ia ochii de la pânza lată cât peretele. Am prins un val de inspiraţie.

Grace rămase în prag. Această anexă a casei era de fapt o seră cu un acoperiş înalt de sticlă, prin care lumina trecea nestingherită. Câteva tablouri neterminate stăteau rezemate de pereţi, iar mesele şi scaunele erau pline până la refuz cu recipiente goale de vopsea. Unul dintre colţurile încăperii era dedicat relaxării spirituale: o rogojină de yoga, alături de nişte bambuşi şi de o mică statuie a lui Buddha; la ferestre atârnau clopoţei care scoteau clinchete plăcute în bătaia vântului. Grace privea cu suspiciune meditaţiile matinale şi pasiunea mamei pentru filosofia orientală, însă schimbarea fusese benefică. Valerie continua să fie la fel de aeriană şi de superficială ca şi până atunci, însă frenezia cu care muncea acum era una autentică, diferită de automatismul distant şi rece cu care lucrase după moartea lui John. Sub ochii fiicei sale, Valerie trasă în fugă mai multe dungi groase de vopsea de un violet deschis. Pânza, deşi abstractă, era totuşi luminoasă şi plină de forţă.

— Gata, se opri Valerie. Lăsă pensula jos şi se întoarse spre fiica ei. Ce părere ai?

— Îmi place.

Grace nu pretindea că înţelege munca mamei sale. Tablourile cuminţi de la început, cu natură moartă sau cu imaginea golfului la apus, fuseseră înlocuite de o artă abstractă. Tablourile deveniseră tot mai ermetice.

— Culorile sunt foarte frumoase.

— Nu mai e mult, zâmbi Valerie. Ce voiai să discutăm?

— Despre Hallie.

Grace se simţea ca un copil de şase ani care îşi pârăşte sora pentru că a spart o vază.

— Ştii că nu s-a dat jos din pat toată săptămâna.

— Are nevoie de timp, zise mama în timp ce spăla pensulele în chiuveta de porţelan. Biata de ea, băiatul ăla i-a frânt inima.

— A mai trecut prin asta. Patru luni l-a jelit pe tata. Nu-i face bine.

— Respirăm durerea din aer, zise Valerie calmă. Lacrimile noastre spală trecutul.

— Nu spală nimic! Ea se îneacă în lacrimi!

Valerie se apropie şi o îmbrăţişă.

— Nu înţelegi. E foarte natural ce se întâmplă. Abia după ce câmpiile inimilor noastre au fost udate de ploaia durerilor putem planta culturi noi.

Cu asta pusese capac!

— Nu vrei să vorbeşti cu ea? întrebă Grace, deja simţindu-se învinsă.

— O să se dea jos din pat când o să fie pregătită. Eu nu pot s-o grăbesc.

Şi se întoarse la pânza ei.

Dacă Valerie nu se grăbea, Grace, în schimb, voia să accelereze totul.

Se aşeză pe marginea patului, uitându-se la Hallie, care îşi trăgea nasul.

— Ştii ce te-ar înviora? O baie fierbinte. Poţi să foloseşti baia din apartamentul principal, care are bule de aer. Şi ai putea să iei şi din lumânările pentru aromaterapie ale lui Amber.

— Ce rost are? clătină Hallie din cap. Presimt că a cunoscut pe altcineva.

— Are rost, pentru că n-ai făcut duş de câteva zile. Vrei să faci ciuperci la picioare?

— Nu există aşa ceva.

— Punem pariu?

Hallie stătea lungită fără vlagă, de parcă murise cineva. Oare la asta se reducea soarta ei, să cadă răpusă la pat după orice dezamăgire în viaţă? Grace începea să îşi piardă răbdarea.

— Hai, sus!

Se ridică şi dădu pătura la o parte.

Hallie se smiorcăi.

— Te ridici să faci baie! Apoi facem ceva cu pantalonii ăştia, zise Grace, uitându-se la treningul pătat. Cred că nu ajunge să-l spălăm; mai bine îl ardem.

— Lasă-mă!

Hallie se întoarse pe o parte şi îşi îngropă faţa în perne.

— Nu!

Grace o luă de braţ şi o forţă să se ridice.

— N-are cum să mă ajute o baie, urlă Hallie. Nimic nu mă ajută. A plecat şi nu se mai întoarce!

— Dar eu sunt aici, zise Grace, trăgând-o în continuare de braţ. N-am de gând să te mai suport încă o zi în halul ăsta. Sau să simt cum puţi. Scuză-mă că-ţi spun... Dacă vine vreuna dintre prietenele tale? Chiar vrei să te găsească aşa?

Hallie rămase locului şi se uită în oglindă.

— Poate că o baie n-ar strica, admise ea. Putem să aprindem lumânările Dipytique ale lui Amber?

— Normal, se bucură Grace.

Probabil că unele noţiuni elementare de igienă nu păreau chiar atât de importante, însă după şapte zile întregi în care Hallie nu făcuse decât să lâncezească, Grace simţea că în sfârşit cucerise o redută.

— Putem să aprindem toate lumânările! Şi să luăm toate cremele din dotare!

După ce o convinse pe Hallie să facă baie şi să se răsfeţe cu produse de vreo cinci sute de dolari, şi după ce aruncă la gunoi pantalonii de trening, Grace coborî în bucătărie să caute ceva de ronţăit şi, eventual, pe cineva cu care să poată să aibă o discuţie şi care să nu dea gata câte un pachet de şerveţele la fiecare frază.

— Draga mea!

Amber şi una dintre prietenele ei sorbeau câte un pahar de vin. Grace încercase de mai multe ori să le reţină numele, însă nu reuşea. Toate cunoştinţele lui Amber erau la fel – nişte tinere de vreo douăzeci de ani, cu acelaşi păr vâlvoi, aceiaşi blugi mulaţi şi acelaşi model de verighetă cu diamant uriaş. Tânăra musafiră era brunetă şi foarte slabă, la fel ca toate fetele din L.A. – probabil se înfometa profesionist. Avea obrajii supţi şi părea foarte colţuroasă.

— O mai ţii minte pe Missy, nu?

— Da. Bună, surâse Grace şi se duse la frigider.

— Cum se simte? se interesă Amber. Apoi către Missy: Sora ei, săraca, a fost călcată în picioare de un nemernic.

— Vaai, sărăcuţa de ea! Când mă despart de cineva şi mă apucă nostalgia, eu una mă duc direct la Fred Segal. Dacă o geantă nouă nu-ţi ridică moralul, nimic nu te mai salvează. Poate doar pantofii!

— Mulţumesc, zise Grace, străduindu-se să nu zâmbească. O să-i transmit.

Auzi un foşnet în spate şi se întoarse. O fată cam de vârsta lui Hallie se apropia de ele cu un sugar în braţe. Era roşcată, pistruiată şi purta un tricou mânjit.

— Nu vrea să se liniştească, se plânse ea cu un accent englezesc. Stau puţin cu ea pe-aici să ne jucăm, dacă se poate.

— Mă rog, zise Missy cu indiferenţă. Ea e Lucy, noua mea dădacă. E o comoară, fără ea nu m-aş descurca. Abia s-a mutat, nu ştie pe nimeni. Poate mai discutaţi între voi.

— Sigur că da. Bine ai venit în L.A., o salută Grace pe Lucy. Eu sunt Grace.

— Îmi pare bine să te cunosc, se lumină cealaltă. Ţi-aş strânge mâna, dar...

Săltă un pic copilul în braţe.

— Nu-i nevoie, o linişti Grace, ridicând şi ea farfuria cu ce găsise prin frigider.

— Missy, înainte să pleci am nevoie de sfatul tău, interveni Amber foarte serioasă. Am un eveniment caritabil la care trebuie să merg şi nu pot să mă hotărăsc ce pantofi să-mi iau.

— E formal, de gală, de cocteil sau obişnuit? se interesă musafira, pe un ton la fel de serios, şi o urmă pe Amber afară din bucătărie.

Grace aşteptă ca ele să plece, după care le luă locul la masă.

— Nu ştiam că există atâtea opţiuni în materie de pantofi, comentă ea cu un surâs, amintindu-şi cât de stingherită se simţea ea când intra undeva şi nu cunoştea pe nimeni.

— Asta ca să nu mai vorbim de altă dilemă: decupaţi în faţă sau nu!

Grace pufni în râs, apoi îşi făcu un sandviş din resturile din farfurie.

— Deci eşti din Anglia... Eşti departe de casă.

— Mi-am luat un an liber înainte de facultate. Dintotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Lucrând ca dădacă, am şi eu ocazia să văd lumea...

— Sună bine.

Grace începu să mănânce, iar Lucy duse copilul la locul de joacă improvizat în bucătărie. Apoi se întoarse la masă şi o ţintui pe Grace cu o privire lacomă.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, începu ea din senin. Ideea e că am rugat-o pe Missy să mă ia cu ea astăzi ca să te cunosc.

Grace se simţi jenată. Cu siguranţă Amber exagerase şi o făcuse să pară mai populară decât era în realitate.

— Îţi pot arăta împrejurimile dacă vrei, îţi răspund la întrebări, dar să ştii că nu cunosc nici eu prea multă lume. Hallie e cea sociabilă... Sau era.

— Nu... E drăguţ din partea ta, dar nu la asta mă referam, zise Lucy cu un surâs jucăuş, bine încadrat de buclele

dezordonate la care Grace nu putea decât să viseze. Noi două avem ceva în comun.

— Da?

— Pe Teddy Coates, îi şopti discret.

Grace rămase cu sandvişul în aer.

— Îl ştii pe Theo?

— Chiar foarte bine. Ne-am întâlnit vara asta în Hamptons, unde am stat eu ultima oară.

— Ce drăguţ, înghiţi Grace în sec. Iar Theo e foarte de treabă.

— E cel mai de treabă, întări Lucy, chicotind uşor şi lăsându-se pe spătarul scaunului. Ce uşurată mă simt! Nici nu ştii cum a fost pentru mine să n-am cu cine să discut!

— Despre ce anume?

— Despre Teddy! Doar ştii cum e familia lui, adăugă ea cu o privire plină de subînţeles. A trebuit să fim foarte discreţi. Dar el vorbeşte foarte frumos despre tine şi eram sigură că secretul nostru e în siguranţă dacă ţi-l spun.

Întinse mâna peste masă şi i-o strânse pe a lui Grace.

— Nu spui nimănui, nu?

— Ce anume? întrebă Grace, care îşi simţea mâna prinsă într-o menghină.

În adâncul inimii nutrea vaga speranţă să fie o neînţelegere la mijloc. Poate o interpretare greşită, din cauza accentului celeilalte fete.

— Despre noi, desigur, zâmbi Lucy larg. Eu şi Theo suntem îndrăgostiţi!

VI

Grace o privi cu neîncredere. Lucy, în schimb, se uita la ea cu seninătate de pe partea cealaltă a mesei, cu un surâs abia mijit în colţul buzelor, de parcă ar fi intuit ce surpriză produsese.

— Tu... şi Theo... sunteţi...?

— Da, suntem împreună, răspunse Lucy visătoare.

Grace se înecă de uimire cu o bucată de pui. Ce oribil!

— De când...?

— Toată vara am fost, dar fără să ştie nimeni, declară ea cu un aer nostalgic. Ne-am plimbat pe plajă, am ieşit în larg cu barca lui. Sunt topită după el!

— O aventură de-o vară? zise Grace cu speranţă în glas.

— Aşa a fost la început, dar după aia ne-am îndrăgostit şi Teddy nici n-a vrut să audă de despărţire. Ba chiar a vrut să se transfere la Columbia ca să fie aproape de mine, dar n-am putut să-l las să facă asta. Aşa că mi-am găsit eu de lucru aici. Încă ne e greu, oftă ea. Dar vorbim mult la

telefon, ne vizităm. Ne descurcăm noi cumva, până vine şi familia lui.

— Da, îngăimă Grace. Simţea că leşină, că îi fuge pământul de sub picioare.

Deci în tot acest timp Theo fusese cu cineva. Şi o iubea pe fata asta! De ce nu-i spusese nimic?

— Pot să am încredere în tine, nu? o întrebă Lucy dintr-odată, uitându-se la ea cu nişte ochi mari. Nimeni nu trebuie să afle. Dacă află familia lui... Nici eu n-ar fi trebuit să spun nimănui, dar ardeam de nerăbdare să împărtăşesc asta cuiva.

— Da... desigur.

Grace încă nu reuşea să îşi vină în fire.

— Totuşi, de ce ţineţi totul secret? Theo nu e genul care să se ferească.

— Ştiu, răspunse Lucy oarecum iritată, dar îşi recuperă iute zâmbetul dulce. Familia lui nu m-ar accepta, pentru că am grijă de copii. Ştii cum e bunica lui, zise ea şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu. N-am cunoscut-o.

— Ah, ai dreptate, spuse Lucy cu mândrie. E foarte de treabă, dar are nişte idei învechite despre clase sociale şi statutul fiecăruia. Prostii, normal, dar trebuie să avem grijă. Nu vrem ca din asta să-l dezmoştenească pe Theo.

— Crezi că ar face aşa ceva, doar dacă aţi ieşi împreună? zise Grace, încruntându-se.

— Suntem împreună acum, râse cealaltă cu un aer de superioritate. Şi ăsta e doar începutul. Într-o zi o să fac parte din familie. Uite, vezi? Mi-a dăruit ăsta.

Îi arătă un pandantiv pe un lanţ simplu de argint. Grace făcu ochii mari: era lănţişorul ei, iar pandantivul era tocmai elementul periodic pe care îl făcuse ea pentru proiectul de la şcoală. Îşi amintea că Theo o ajutase să îl împacheteze. Probabil că în loc să-l pună înapoi în cutie îl luase... şi i-l dăruise lui Lucy?

— E simbolul aurului, explică fata.

Grace se afundă în scaun. Probabil că pe faţă i se citea alarma, pentru că Lucy adăugă victorioasă:

— E ca un simbol al legăturii noastre.

Grace tăcu, fiindcă nu ştia ce să răspundă.

— Nu spui nimănui, da? o rugă Lucy din nou. Trebuie să rămână secretul nostru. Promiţi?

Deşi nu înţelegea cum de lănţişorul ei ajunsese să simbolizeze o iubire veşnică la gâtul unei străine, Grace confirmă cu o mişcare uşoară din cap.

— Vreau să juri, insistă musafira. O să-ţi rămân îndatorată pentru totdeauna. Şi e un secret atât de mărunt!

Îi surâse cu atâta căldură, încât Grace se simţi copleşită de entuziasmul celeilalte. Ce să mai spună ca să nu-şi dea de gol propriile vise, care îi păreau acum atât de patetice?

— OK, rosti Grace, deşi totul îi părea o minciună. Nu spun nimic.

Nu trecu mult şi se întoarseră Amber şi Missy. Lucy ieşi repede cu o plasă cu scutece, anunţând din mers că tare mult i-ar plăcea să iasă împreună la un prânz, cât mai curând.

— Mă bucur atât de mult că te-am cunoscut, îi spuse lui Grace din prag. Ştiam eu c-o să fim prietene, după cum te-a descris Teddy. Eşti ca o soră pentru el.

Grace murmură ceva într-o doară, apoi trânti uşa în urma ei.

— Ce fată plăcută, zise Amber, în timp ce aranja nişte crini într-o vază de cristal.

Culese unul şi îi adulmecă parfumul.

— Ador accentul ei; e atât de distins! Sunt sigură că nu trece mult şi băieţii o să stea la coadă pentru ea.

Nu mai era nevoie, pentru că Lucy deja îl găsise pe unicul băiat care conta. Dar, până la urmă, de ce nu s-ar fi îndrăgostit Theo de ea? Avea bucle frumoase, roşcate, un nas mic, un chip luminos, presărat cu pistrui. Era drăguţă, amabilă şi cu siguranţă avea un spirit de aventură mult mai dezvoltat decât al lui Grace, din moment ce călătorise pe un alt continent.

După ce acceptă ideea că Lucy şi Theo sunt un cuplu, pe Grace o asaltară tot felul de închipuiri, întocmai cum îi povestise fata: Lucy şi Theo ţinându-se de mână şi plimbându-se pe plajă sau stând în barca lui şi admirând apusul, în aşteptarea sărutului perfect...

— Diseară mă duc la o petrecere, anunţă dintr-odată Grace, de teamă să nu se răzgândească. Poţi să mă ajuţi cu hainele, cu părul şi ce mai trebuie?

— Cum să nu! sări Amber încântată. Am o fustă mini neagră excepţională, cu ştrasuri ca nişte diamante!

— Mă gândeam mai curând la nişte blugi şi o cămaşă. E doar o ieşire fără pretenţii.

Amber se dădu puţin înapoi şi o măsură cu un ochi de cunoscător.

— O cămaşă da, blugi nu. Am o fustă de blugi perfectă pentru tine.

Pesemne că fata păli instantaneu, pentru că Amber râse şi o îmbrăţişă.

— Linişteşte-te, draga mea. Când termin eu cu tine, băieţii o să se bată să te invite la dans!

Învinsă, Grace se lăsă condusă spre spaţiul de vis al lui Amber – şifonierul. N-ar fi avut curajul să-i spună că nu contează cine o invită şi unde – nu conta nici măcar ce purta. Pentru că cel pe care într-adevăr îl dorea era deja luat.

Harry locuia într-o vilă extravagantă în stil spaniol, undeva pe dealurile de lângă Bel Air. De îndată ce păşi pragul casei, Grace se căi de greşeala făcută. Deşi Palmer o asigurase că vor fi doar câţiva invitaţi, casa era plină de tineri de toate vârstele din şcoala lor: boboci, băieţi din ultimul an, chiar şi grupuleţe care nu se îmbracă decât cu

haine de firmă. Pereţii duduiau în ritmuri de bas, iar podeaua din marmură albă era plină de pahare roşii de plastic. Un chef în toată regula, dar Grace nu avea nici pe departe dispoziţia necesară pentru aşa ceva.

Se opri în hol. Instinctul îi dicta să facă stânga-mprejur şi să plece. Însă alternativa nu părea prea roz: să se schimbe şi ea într-o pereche de pantaloni de trening şi să se alăture lui Hallie în vârful patului, derulând unul după altul scenarii cu Theo şi Lucy.

— Ai venit! îi sări Palmer în spate.

Avea un pahar roşu în mână. Pana de la pălăria de fetru pe care o purta îi acoperea jumătate de faţă, lăsând vederii doar un ochi machiat extravagant.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? zise Palmer, măsurând-o din priviri.

Grace trase uşor în jos de fustă.

— Amber m-a obligat să vin cu ea. Arată ca naiba, ştiu.

— Ba nu! exclamă Palmer, prinzând-o pe Grace de mână şi obligând-o să facă o piruetă. Arată sexy! Nu credeam că poţi să arăţi atât de bine, râse ea. Ca să parafrazez ce mi-a spus odată un profesor de matematică foarte nesimţit: „Domnişoară Weston, văd că aveţi picioare!”

Grace roşi. Încă o dată încercă să-şi tragă fusta mai jos, dar toate eforturile fură în zadar; tivul rămase tot pe la jumătatea coapsei, ceea ce în opinia ei era cu mult mai sus decât o cerea limita decenţei.

— Serios, îţi stă foarte bine.

Palmer râse din nou şi o conduse pe prietena ei prin mulţime. Îi luă un pahar cu ceva de la barul improvizat şi i-l puse în mână.

— Uite-l pe Harry!

Grace se opri dreptul uşilor franţuzeşti care dădeau spre grădina luminată de mii de beculeţe. Fetele mai îndrăzneţe deja rămăseseră în costum de baie şi intraseră în piscinele cu apă fierbinte. Harry stătea cu prietenii lui lângă piscină şi mânca pizza dintr-o cutie de carton.

— Cine e amicul lui? întrebă Palmer, analizând cu ochi avizi un tânăr cu păr negru, cârlionţat şi tricou în stil punk-rock. E simpatic. Hai să-i salutăm! La urma urmei, e gazda noastră. Să fim politicoase.

— Nu ştiu ce să zic...

Grace ar fi preferat să stea deoparte.

— Termină! spuse Palmer, dându-şi ochii peste cap. N-ai fi venit aici îmbrăcată aşa dacă n-ai fi vrut să te distrezi puţin.

Probabil că se citea ceva pe chipul lui Grace, fiindcă Palmer se lumină la faţă şi zise:

— Vezi, ştiam eu! În adâncul sufletului, tânjeşti după un flirt de ocazie şi după o giugiuleală mică, fără niciun fel de obligaţie.

— Flirt de ocazie? pufni cealaltă în râs. Cine-a spus asta?

— Eu!

Îşi scoase balsamul de buze din buzunar şi îşi umezi buzele.

— Şi exact asta şi vreau. Hai!

— Bine, acceptă Grace, citind nerăbdarea pe chipul prietenei sale. Dar să nu mă laşi singură cu Harry.

— De ce nu? Te temi c-o să cazi pradă focului tainic din inima ta şi o să i te arunci în braţe?

— Sigur că da! Inima mea bate numai pentru el! spuse Grace râzând, după care o luă pe Palmer de braţ şi ieşiră în grădină. Pot să fac o remarcă, pentru viitor? Trebuie să renunţi la romanele de dragoste!

Tânărul brunet pe care îl ochise Palmer mai devreme se numea Jesus şi era elev în ultimul an la una dintre şcolile din oraş.

— Presimt c-o să am parte de o experienţă spirituală, îi şopti Palmer lui Grace în timp ce Harry le aducea scaune.

— Termină! o înghionti Grace.

Palmer îi scoase limba şi se întoarse spre Jesus, trăgându-şi scaunul mai aproape de el:

— Îmi plac pantalonii tăi. Au vreun buzunar secret?

Grace încercă să-şi îndrepte atenţia în altă parte, deranjată atât de intenţiile evidente ale prietenie sale, cât şi de siguranţa de care dădea dovadă. Aceleaşi cuvinte pe care Palmer le combina cu o privire foarte serioasă ar fi

sunat ridicol dacă ar fi ieşit din gura lui Grace. Cât şi-ar fi dorit Grace să poată fi aşa de îndrăzneaţă!

— Vrei nişte pizza? o întrebă Harry, care stătea în faţa ei. E cu cârnaţi, dar avem şi vegetariană pe undeva, dacă preferi.

— Nu, mulţumesc! îl repezi ea, după care îşi dădu seama că îi tăiase orice avânt. Ce mai faci, cum merge?

— Binişor. Se pare că lumea se distrează.

Undeva în apropiere, un grup de tineri gălăgioşi îşi luară avânt şi se aruncară în piscină.

— Da, aşa se pare, râse ea.

Încercă să îl privească pe Harry cu alţi ochi.

Bretonul lung, care îi intra în ochi, îi dădea un aer interesant. Purta o cămaşă şifonată şi blugi cu turul lăsat – o combinaţie care îl făcea să pară neglijent, însă în sensul bun al cuvântului. Într-adevăr, Harry era mai mult decât acceptabil. Era amabil, inteligent, nu avea o prietenă secretă în Hamptons şi nici nu o vedea pe Grace ca pe o soră. Ba chiar o plăcea. De ce să nu-l placă şi ea?

Observă cum privirea lui alunecă spre picioarele ei. Abia atunci se uită şi ea şi constată cu groază că, de când luase loc pe scaun, fusta i se ridicase şi mai mult. Încercă să-şi încrucişeze picioarele, ceea ce înrăutăţi lucrurile, pentru că materialul se mulă pe coapsele ei periculos de tare. Dădu pe gât ce mai avea în pahar – încă nu ştia ce băuse – şi se ridică.

— Mă duc să-mi mai iau ceva de băut.

— Te conduc, se ridică iute şi el.

Grace se uită disperată spre Palmer, care era ocupată să-i intre în graţii lui Jesus şi-i pipăia tatuajul de pe încheietură cu nişte ochi visători. Ar fi fost o crimă să o întrerupă tocmai atunci.

— Mulţumesc, oftă Grace în cele din urmă.

Îl urmă înapoi în casă, prin mulţime. Gălăgia devenise şi mai mare. Covoarele crem se îmbibau ocazional cu doze de punch, iar canapelele impecabile căpătaseră pete din loc în loc.

— Nu se supără părinţii tăi?

— De ce să se supere? se încruntă el.

— Că ai dat petrecere. Sunt de acord?

— Nu sunt în oraş, ridică Harry din umeri. Mi-au zis că pot să invit câţiva prieteni să învăţăm.

O duse în bucătărie, unde era mai multă linişte, dar mult mai multă mizerie: pahare goale, resturi de mâncare, chiuveta plină de vase.

— Reuşeşti să strângi totul până vin ei? Arată îngrozitor!

— Nicio problemă. Mâine vine o echipă de curăţători profesionişti. Nici n-o să-şi dea seama ce-a fost.

— Aşa e...

Doar erau în Beverly Hills. De ce să se deranjeze să cureţe de prin rosturile parchetului ce vomitaseră invitaţii când putea să plătească pe altcineva să facă asta?

Harry îi oferi un pahar, cu zâmbetul pe buze.

— Mă bucur c-ai venit. Nu credeam c-o să te văd în seara asta.

— Am vrut să ies din casă.

Tonul lui plin de speranţă o cam neliniştea pe Grace.

— Probleme în familie, adăugă Harry şi luă o înghiţitură din pahar.

Alcoolul îi arse gâtlejul, dar se strădui să nu tuşească sau să îl scuipe.

Harry îi arătă drumul spre sufrageria luminată discret şi înţesată de invitaţi.

— Dansezi? Sau, dacă vrei, mergem înapoi în grădină. E mai multă linişte. Să mai vorbim...

Grace ezită. Ştia ce-ar fi trebuit să facă: să se îmbete cu punci, să înceapă să danseze nebuneşte cu mai mulţi băieţi, dintre care să aleagă unul cu care să meargă într-unul dintre dormitoarele de la etaj. Totul făcea parte din jocul numit „uitarea lui Theo” sau „depăşirea momentului”. Asta s-ar fi cuvenit să facă; era chiar obligatoriu. Să se elibereze, să facă lucruri ieşite din comun, aşa cum fac cei care încearcă să-şi înece amarul.

— Scuză-mă, zise ea, trezindu-se dintr-odată la realitate, şi lăsă paharul jos. Trebuie să plec.

— Dar...

— Spune-i lui Palmer c-o sun, bine? îl rugă ea din mers. Ne vedem la şcoală. Mulţumesc pentru invitaţie!

Se îndreptă în grabă spre intrarea principală, făcându-şi loc cu coatele. Se opri abia când ieşi din casă şi simţi sub picioare pietrişul de pe alee. Trase adânc în piept aerul proaspăt al nopţii, ca să îşi cureţe plămânii. De ce venise? Nu îl dorea pe Harry – asta o ştia prea bine. Nu voia să-şi „facă de cap”, nu voia nicio escapadă amoroasă şi nu îşi dorea nimic din ce promovează filmele sau cărţile în astfel de situaţii.

Voia să meargă acasă.

Spre surprinderea ei, simţi cum i se strânge inima şi cum o cuprinde un sentiment de dezolare. Voia să se întoarcă acasă, la vremurile în care tatăl ei încă trăia, la serile de toamnă în care mama ei încă mai gătea fursecuri cu ghimbir, în care sora ei nu se smiorcăia ore în şir şi nici nu ameninţa că se aruncă de la etaj. Să se întoarcă la căsuţa din copac, la telescopul ei, să se întoarcă acolo unde totul era atât de simplu; să se întoarcă la vremurile în care nu ştia ce înseamnă să îţi fie dor de cineva, aşa cum îi era dor în clipa aceea de Theo.

La vremurile în care nu ştia cum e să ai inima frântă.

Reuşi să-şi revină înainte ca nostalgia să o biruiască. Îşi refăcu forţele. Îşi spuse cu vehemenţă că lacrimile nu au cum să o ducă înapoi în trecut. Lacrimile nu puteau schimba nimic. La atât se rezuma lumea ei acum: la străzi pustii, străjuite de palmieri, la zornăitul monoton al banilor, la pătura de luminiţe presărate noaptea în valea

din depărtare. Aici era lumea ei şi trebuia să se adapteze. Fără tată, fără căsuţa din copac, fără piesele de teatru ale lui Hallie, fără fursecuri cu ghimbir.

Fără Theo.

Îşi învinse furia, scoase telefonul mobil şi porni spre casă.

Partea a IV-a

Iarna

I

Trecuse o lună.

Doar patru săptămâni de când lumea lui Hallie se prăbuşise; treizeci de zile de când inima ei fusese sfâşiată în bucăţi şi împrăştiată în toate zările. Iar ea se înecase în oceanul durerii şi încă nu îi venea să creadă ce i se întâmplase. Se simţea de parcă trăia de-o viaţă cu durerea, de parcă trecuseră zeci de ani, o veşnicie chiar, din acea seară îngrozitoare în care Dakota o anunţase că pleacă.

— Mergem la New York...

La început nu pricepuse. Credea că pluralul se referă la ei doi, la ea şi el, aşa cum se întâmpla în mai toate discuţiile pe care le aveau.

— Ce bine! se entuziasmase ea.

Deja îşi închipuia mansarda lor din Brooklyn şi nopţile pierdute prin barurile din Lower East Side. Covrigii. Central Park. Ei doi patinând sub luminiţele de Crăciun. Mănuşile călduroase şi îmbrăţişările lui Dakota. El avea să compună muzică, iar ea avea să îşi găsească un rol, foarte departe de Broadway, cu care să-şi lanseze cariera. Îi aştepta o viaţă perfectă. Numai ei doi împotriva lumii, aşa cum plănuiseră.

— Când plecăm?

Erau într-un restaurant; s-a ridicat de pe scaunul ei din separeul roşu şi a făcut ocolul mesei ca să se cuibărească la pieptul lui.

Însă el i-a evitat privirea. Niciodată nu îl văzuse atât de întunecat şi de precaut.

— Nu, mă referem la... formaţie.

Nu îndrăznea să o privească în ochi; îşi pironise privirea în sticla de sos de pe masă.

— Mă gândeam că... poate e mai bine pentru noi să luăm o pauză.

Pe Hallie a străbătut-o un fior de teamă. Se uita la el fără să înţeleagă.

— Adică... la distanţă. Să ne gândim mai bine la ce facem. Pentru că totul s-a petrecut atât de repede...

S-a oprit şi s-a uitat din nou la sticla de pe masă.

— O să lipsesc doar câteva luni.

În drum spre casă, Hallie nu a scos niciun cuvânt. Dakota a încercat să umple golul vorbind încontinuu despre cât de ocupat va fi în studio, despre imposibilitatea de a o lua cu el, despre carieră şi colegii de formaţie.

— Trebuie să luăm o pauză, repeta el întruna, de parcă se uitau împreună la un film, iar el propunea să se întrerupă ca să fugă până afară să ia o pizza. O să fie bine. După ce mă stabilesc acolo, ne gândim noi la ceva. O să fie bine.

Nu era bine.

Pentru că, în ciuda jurămintelor şi a promisiunilor că o va suna zilnic, Dakota se îndepărtase, se lăsase înecat în tumultul noii sale vieţi din New York. Fără Hallie. Telefoanele ei începuseră la un moment dat să fie direcţionate spre căsuţa vocală; Dakota nu îi mai răspundea la mesaje. Deşi ea îi umplea până la refuz căsuţa şi e-mailul cu rugăminţi, Dakota răspundea rar, şi atunci parcă o făcea mecanic, nu din suflet. Zilele treceau fără să primească nicio veste de la el. Hallie începuse să caute pe internet ştiri despre accidente de maşină, despre crime petrecute prin ganguri – orice catastrofă care ar fi putut să îi explice brusca lui dispariţie. Poate zăcea în comă pe undeva, neidentificat, poate căzuse în amnezie şi nu mai ştia cine este!

Doar că amnezicii nu se fotografiau în noul lor studio. Victimele intrate în comă nu publicau programul concertelor pe site-ul oficial al formaţiei.

Hallie era uluită. Cum să plece pur şi simplu şi să o ignore complet, de parcă nici n-ar fi existat? Dakota nu era aşa! Nu putea fi atât de rău şi de lipsit de suflet, când doar cu puţin timp înainte îi jurase că nu are somn dacă nu o strânge în braţe. I-ar fi scris măcar. Ar fi sunat-o să se asigure că iubita lui nu se înecase în piscina unchiului Auggie, aşa cum amenințase în ieşirile ei nervoase.

De două săptămâni, nu mai primise nicio veste de la el şi nici nu îi mai găsea scuze. Pur şi simplu dispăruse.

— Hallie!

Grace dădu buzna în camera ei, întrerupându-i firul gândurilor care recompuneau scena de la ultima cină.

— Trebuie să scoţi câinii la plimbare. Eu nu-i mai pot duce.

— Dorm, se afundă Hallie în perne.

În camera ei, perdelele încă erau trase, ca să ţină departe lumina soarelui enervant de vesel.

— Pentru asta eşti plătită.

— Spune-i lui Amber să-l angajeze pe băiatul de dinainte, mormăi.

— Dacă vrei să renunţi, spune-i-o cu gura ta.

— Mă rog.

Se întoarse pe cealaltă parte, gata să se cufunde din nou în reverii, dar telefonul de pe noptieră începu deodată să vibreze. Hallie sări în sus. Dakota! Luă repede telefonul să vadă cine este, cu inima gata să-i sară din piept. Ştia deja textul: îi ducea dorul, regreta totul, încă o iubea!

Însă era doar Ana Lucia.

Hallie scoase un geamăt, respinse apelul şi se trânti la loc pe pat, trăgându-şi pătura peste cap. De ce era atât de necruţător şi o chinuia după ce-i promisese că sună? Nu ajungea oare faptul că era plecat?

— Sun-o înapoi!

Grace dădu pătura la o parte şi îi vârî telefonul sub nas.

— Nu! protestă Hallie, dar, înainte să apuce să o oprească, sora ei deja formase numărul.

— Ana Lucia! Salut, scuze pentru mai devreme. Hallie e chiar aici, lângă mine, spuse Grace şi îi dădu lui Hallie telefonul, amenințând-o din priviri, după care ieşi din cameră.

Cu nesfârşită încetineală, Hallie duse telefonul la ureche.

— Salut, zise ea cu o voce sfârşită.

— Unde-ai fost? Te caut de zile întregi! Deşi îi vorbea dulceag, îngrijorarea Anei Lucia ascundea o notă de reproş – se vedea că nu e obişnuită să fie respinsă.

— Scuze, am fost... bolnavă, îngăimă Hallie. Bolnavă de inimă.

— Ţi-e dor da Dakota, o compătimi Ana Lucia. Relaţiile la distanţă sunt cele mai grele. Le-am spus fetelor că probabil vă sunaţi tot timpul.

Hallie nu găsi curajul să răspundă, aşa că mormăi ceva ininteligibil. Ana Lucia nu o luă în seamă şi zise mai departe:

— Vrei să vii la dejun să ne povesteşti? Abia aşteptăm să ne spui cum merge la New York!

— Nu ştiu ce să zic...

— Hai! Ai şi tu nevoie de o ieşire cu fetele. O să te simţi mult mai bine după aia, crede-mă.

Hallie ezită. Nu mai ieşise din casă de o lună de zile, iar cafeneaua Urth, frecventată de atâtea şi atâtea celebrităţi, întotdeauna îi ridica moralul. În cele din urmă cedă şi acceptă invitaţia. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să-şi facă apariţia undeva, şi o plăcintă cu brânză nu avea cum să-i strice.

— Ne vedem într-o jumătate de oră...

Apoi îşi aminti că trecuse ceva vreme de când nu mai pusese mâna pe un burete de baie.

— Sau mai bine o oră.

Când ajunse la locul de întâlnire, fetele se adunaseră deja la o masă şi îşi alegeau salatele. De îndată ce o zări, Ana Lucia sări în picioare şi o sărută pe ambii obraji.

— Draga mea! Vai, dar pari cu adevărat copleşită!

Lui Hallie îi pieri instantaneu zâmbetul de pe buze. Se străduise mult ca să-şi recapete strălucirea de altădată, dar săptămânile întregi de suferinţă abjectă pesemne că îşi lăsaseră amprenta asupra ei.

— Nu-ţi face griji. Ceaiul de ierburi medicinale este extraordinar pentru detoxifiere, menţionă Ana Lucia, făcând semn ospătarului să mai aducă un scaun. Până se întoarce formaţia, o să fii ca nouă.

— Sau ai de gând să te duci tu la ei? se interesă Brie, ridicând privirea din telefon.

— Am putea merge toate! se entuziasmă Ana Lucia. O ieşire în grup!

— Nu! sări Hallie. Dakota e foarte ocupat acum, spuse ea, dezamăgită totuşi că se folosea de aceleaşi scuze patetice pe care i le servise şi el. Managerul lor le interzice distracţiile. Mi-a spus că ar vrea să fiu acolo, dar le-au impus restricţii. Fără prietene. Aşa că...

Mai înflori puţin explicaţia, cu speranţa că are totuşi un sâmbure de adevăr. Poate că Dakota o evita la sfatul colegilor de trupă, pentru că altfel şi-ar fi pierdut concentrarea. Ideea o puse pe gânduri. Nu îl agrease niciodată pe A.J. – cu tunsoarea lui în stil victorian şi cu pantalonii cu bretele. Ce om normal îşi mai dădea părul cu pomadă?

— Îmi pare rău, îi strânse Meredith mâna, cu un aer compătimitor. E îngrozitor. Cred că ţi-e foarte dor de el.

— Da, răspunse Hallie, simţind cu toată fiinţa ei cât de adevărat era răspunsul pe care îl dădea. Nu suport distanţa dintre noi. E ca şi cum ar lipsi o parte din mine.

Fetele se înduioşară.

— Ce frumos, murmură Brie.

— Ai auzit dacă Reed a spus ceva despre mine? le întrerupse Ana Lucia. Adică dacă a discutat cu Dakota? Eram pe punctul de a forma un cuplu înainte să plece, dar erau foarte ocupaţi.

— Nu cred, zise Hallie cu reţinere. Dar ştii cum e Reed, adăugă imediat, văzând că Ana Lucia strânge din buze. Nu prea vorbeşte despre sentimentele lui.

— E genul de bărbat puternic şi discret, zise şi Meredith, iar Ana Lucia se mai linişti.

— Ai dreptate. N-ar discuta, nu e genul care să se arate sentimental sau romanţios, spuse Ana Lucia şi luă o gură din ceaiul boba, mult mai sigură pe sine. Oricum, nu ieşeam împreună. Ştiţi că nu-mi place să fiu legată de mâini şi de picioare.

— Eu am auzit altceva, surâse Brie.

— Ce pot să zic acum? ridică cealaltă din umeri, zâmbind complice. Era mai mare.

Fetele râseră şi preţ de câteva clipe Hallie se simţi în largul ei. Poate ar fi trebuit să le spună adevărul. La urma urmei, erau prietenele ei. Poate că i-ar fi prins bine să le spună adevărul; s-ar fi lăsat învăluită de compătimirea şi

consolările lor, la fel cum se lăsa încălzită de jerseul de caşmir împrumutat de la Amber.

— Povesteşte-ne ceva despre discul cel nou, o îndemnă Brie, întorcându-se spre ea. Ce cântece au mai scris?

În clipa aceea, Hallie îşi dădu seama că nu le poate spune adevărul; n-ar fi suportat ca în locul invidiei din ochii lor să citească doar milă. Dakota era unicul lucru pe care ea îl avea şi ele nu. În rest, ele aveau tot ce şi-ar fi putut dori.

— Normal, zise ea, silindu-se să zâmbească – zâmbetul celei care suferă când iubitul ei se află departe.

Le povesti despre orele pline de inspiraţie petrecute în studioul de înregistrări, despre cele trei cântece de dragoste compuse de Dakota doar pentru ea. Îşi jucă rolul până la capăt şi era gata să o ţină tot aşa, până când Dakota se întorcea şi minciunile deveneau realitate.

Căci un sâmbure de adevăr trebuia să existe în toate astea, îşi zise ea după ce Ana Lucia o conduse înapoi acasă. Doar fiindcă Dakota nu suna nu însemna că el nu suferă la fel de mult de pe urma despărţirii; poate că scrisese cântece sfâşietoare de dragoste despre ea, pentru a-şi alina suferinţa. Traversă cu paşi greoi holul pardosit cu marmură şi decorat cu tablouri lipsite de orice simţ estetic, întrebându-se dacă el într-adevăr îi ducea dorul la fel cum se stingea ea de dorul lui. Imposibil să nu fie aşa! Pentru că dacă nu era aşa... Nici nu putea concepe că lucrurile ar putea sta altfel; gândul în sine era îndeajuns ca să o copleşească. Dakota încă o iubea – simţea asta cu fiecare fibră a fiinţei ei.

O găsi pe Grace pe canapea, acolo unde zăcuse şi ea nu cu mult timp în urmă. Se uita pe Discovery Channel la un documentar plicticos despre spaţiul cosmic.

— Dă-te la o parte, zise Hallie şi o împinse cu genunchiul. Trebuie să-mi înceapă serialul.

— Eu mă uit acum, spuse Grace fără să se mişte.

— Serios, ştii că la ora asta eu mă uit întotdeauna.

— Azi nu. Mă uit la un maraton de episoade din seria Misterele cosmosului şi apoi cinci episoade din Firefly. Poţi să te uiţi şi tu dacă vrei. Eu am venit prima.

Hallie se aprinse toată de furie. Îşi petrecuse după-amiaza înflorind poveşti şi nu-şi dorea decât să zacă la televizor liniştită.

— De ce eşti aşa? Ştii că trec printr-o depresie!

— Şi ce dacă? ridică Grace din umeri, fără să îşi ia ochii de la televizor. Poate că şi eu trec printr-o depresie.

— De ce? Din cauza aventurii tale copilăreşti cu Theo? O, nu, o maimuţări ea ironic, ce departe e de noi – tocmai în nordul Californiei! În cazul în care ai uitat, Dakota e în celălalt capăt al ţării!

— Şi asta te face mai îndreptăţită? întrebă Grace deloc impresionată. OK, sunteţi departe unul de altul, mare scofală!

Hallie rămase înmărmurită în faţa lipsei de sensibilitate a lui Grace.

— Ce-i cu tine? Eu sunt cea distrusă; mor de dor după cel pe care-l iubesc.

— Da, şi ai plâns cu lacrimi de crocodil şi te-ai jeluit, cum faci de fiecare dată. Dakota a plecat, zise Grace, ridicându-se de pe canapea. Şi ce dacă? Revino-ţi odată!

— Cum poţi să spui aşa ceva? zise Hallie şocată, simţind că îşi pierde cumpătul. Cu ce drept îmi vorbeşti tu despre dragoste? Pun pariu că nu te-a sărutat niciodată niciun băiat!

— Nu ştii nimic despre mine, răspunse Grace cu mult calm, însă cu tremur în glas.

— Eşti o laşă, continuă sora ei, care nu se mai putea stăpâni. Stai cuminte în colţul tău şi te uiţi cum trece viaţa pe lângă tine. Şi după aia îndrăzneşti să ne judeci pe noi, ceilalţi, pentru că facem ceva.

— Serios? Şi tu ce ai făcut? zise Grace, încrucişându-şi mâinile peste piept. Ţi-ai construit toată viaţa în jurul unui tip, ca să cazi în depresie în secunda în care el pleacă? Nu, mulţumesc!

Hallie mai avea puţin şi plângea; de-abia îşi mai stăpânea lacrimile fierbinţi. Câtă nedreptate!

— Eşti geloasă! strigă. Eşti laşă şi geloasă pentru că eu am o relaţie adevărată!

— Mai degrabă ai avut, o corectă Grace înciudată.

— Niciodată nu ţi-a plăcut Dakota, izbucni sora ei, înecându-se în lacrimi. Nu vrei să mă vezi fericită, pentru că te temi prea mult ca să faci ceva cu Theo!

Tremura de furie în faţa cruzimii lui Grace şi a absenţei lui Dakota; suferea atât de mult, şi nimeni nu părea să o înţeleagă.

— Nici nu ştii ce norocoasă eşti, se lamentă ea. Tu îl placi, el te place, aţi putea fi împreună oricând. Nimic nu vă opreşte, dar tu eşti prea timidă să ceri ceea ce vrei!

— Termină! se răsti Grace, ca şi cum nu ar fi înţeles că are tot ce şi-ar fi putut dori sora ei.

— Am dreptate, nu? Nu-ţi stă nimic în cale. Dar eşti prostuţă şi prea imatură ca să mergi mai departe.

— Ce ştii tu? urlă Grace.

— Atunci spune-mi de ce nu puteţi să fiţi împreună.

Aşteptă puţin, bătând din picior.

— Deci?

Grace tăcu.

— Vezi? N-ai niciun motiv!

Se simţea copleşită de nedreptatea lumii. Soarta cruntă îl smulsese pe Dakota de lângă ea, iar Grace se jeluia de parcă aventura ei inocentă ar fi fost cea mai mare tragedie, deşi putea oricând să aibă o relaţie cu Theo!

— Bine, ia telecomanda!

Grace îi aruncă telecomanda, care ateriză cu o bufnitură pe măsuţa de cafea.

— Întotdeauna trebuie să fie vorba despre tine! Numai tu suferi, numai tu ai necazuri, şi nimeni altcineva nu poate să treacă prin ce treci tu!

Ieşi furtunos din cameră. Se lăsă tăcere. Nu se mai auzea decât glasul monoton al naratorului. Cum de putea fi atât de rea? Cu tot sarcasmul surorii ei, Hallie suferea cumplit: dorul ei era atât de mare, încât fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept era o corvoadă. Numai ea putea să ştie asta. Cum să înţeleagă alţii ce simţea, cum să o ajute? Numai Dakota ar fi înţeles, dar el nu era acolo.

Dakota era departe.

Se trânti pe fotoliu şi izbucni în plâns.

II

Neavând nici şcoală, nici un loc de muncă să o ţină ocupată, Hallie se cufundă într-o stare de lâncezeală perpetuă. Dimineţile le petrecea visând cu ochii deschişi, într-o letargie desăvârşită, aşteptând ora amiezii, când trăgea un pui de somn, iar seara se cuibărea devreme în pat. Patul îi era ca un sanctuar: un cuib moale şi călduţ, în care putea să viseze în voie la zilele ei mai bune. Îi plăcea să rememoreze la nesfârşit anumite episoade pe care le trăise alături de Dakota, ca şi cum le-ar fi putut aduce din nou în prezent prin puterea gândului.

Planurile ei măreţe de a dobândi un renume la Hollywood îşi pierdură din strălucire. Nici nu mai lua în seamă anunţurile pentru probe de casting. Mai ieşea ocazional din

casă – când Amber insista să o ducă la salon, când Ana Lucia şi fetele o invitau la prânz sau la cumpărături în magazine moderne, care depăşeau bugetul ei. Însă toate astea erau pentru ea mai degrabă nişte încercări grele decât nişte răsfăţuri. Se străduia să răspundă la întrebările prietenelor ei şi vorbea de parcă încă mai era cu Dakota, însă în adâncul sufletului tânjea după confortul aşternutului ei şi al visurilor în care el se întorcea acasă şi îndrepta lucrurile.

Apoi veni Ziua Recunoştinţei.

— Am o surpriză pentru tine! o anunţă Amber veselă.

Gazdele abia se distingeau de după feluritele platouri cu mâncare de pe masă. Întrecuseră orice aşteptări pentru această ocazie: împodobiseră casa şi grădina cu steguleţe, luminiţe şi decoraţiuni tematice, iar la fiecare loc de la masă exista câte un ornament de argint în formă de curcan.

Hallie îngână ceva la auzul anunţului, prea puţin entuziasmată, ocupată să-şi cureţe un cartof. Îi era de ajuns cât o sâcâise mama ei, obligând-o să se ridice din pat şi să se pregătească pentru cină. Oricum depunea eforturi supraomeneşti să stea liniştită la locul ei, să dea platoul cu cartofi mai departe şi să îndure veselia cu care sărbătoreau toţi cei din jurul ei. I se părea că sărbătorile ar trebui interzise, pentru că erau o cruzime şi o pedeapsă pentru cei aflaţi în suferinţă.

— De fapt, e pentru amândouă, preciză Auggie.

Atât el, cât şi Amber purtau pulovere croşetate special pentru această ocazie, cu un model cu mici curcani pe piept.

— Ia ghiciţi!

Toată lumea tăcu. Grace stătea cocoşată la locul ei, la fel de lipsită de chef ca şi Hallie. De la cearta din seara aceea, aproape că nici nu-şi mai vorbiseră. Deşi îi părea bine, pentru că astfel avea parte de linişte şi nimeni nu îi mai lua în râs suferinţa, Hallie simţea că ceva nu este în regulă. De ce era Grace supărată când ea, Hallie, era cea care suferea?

— Deci? le încurajă Valerie, cu o privire atotştiutoare. Ce credeţi că este?

— Nu ştiu, ridică Hallie din umeri. Amber e însărcinată?

Se lăsă din nou tăcere. Auggie şi Amber se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

— Ha! pufni Auggie. Glumeşti? N-o cunoşti pe fetiţa mea!

— Însărcinată? hohoti Amber. Un plod care să zbiere şi să urle toată ziua? Vai de mine! Nu, draga mea! Marilyn şi Monroe sunt copiii mei, nu-i aşa? Da, voi sunteţi! îi alintă ea, ridicând în braţe unul dintre câini şi mângâindu-l drăgăstos.

— Mă rog, îşi dădu Hallie ochii peste cap. Atunci ce e?

— Vrei să le spui tu? îl întrebă Amber pe Auggie.

— Nu, nu, a fost ideea ta.

— Dar tu ai organizat totul.

Hallie se rezemă de spătar, urmărindu-i cum se tachinează. Ce mai conta cine le spunea? Cui îi mai păsa de surprize? Nu ar fi interesat-o decât dacă i s-ar fi spus că Dakota e în bucătărie, gata să intre cu cele cinci feluri de plăcintă cu dovleac comandate de Amber. În rest, nimic nu avea importanţă. Ce ar fi putut să conteze mai mult decât cele peste cincizeci de e-mailuri, treizeci şi două de mesaje vocale şi patruzeci de mesaje scrise pe care i le trimisese şi la care el nu-i răspunsese?

— ...Până la New York.

— Ce? sări Hallie, prinzând din aer ultimele cuvinte.

— Vezi, ştiam eu că-i captez atenţia, râse Auggie.

Hallie se uită în jur. Amber o privea cu mândrie; până şi Grace părea ceva mai interesată.

— Ce e cu New York?

— Amber vă ia într-o mică escapadă, îi explică mama surâzătoare.

— Un fel de încălzire pentru vacanţă, adăugă Amber, bătând fericită din palme. Putem să mergem la cumpărături, să vedem luminile...

Hallie, deja în picioare, se repezi spre Amber să o strângă în braţe.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! E perfect! O să-l văd pe Dakota!

— Aşa vreau să te văd! se bucură Amber.

— De prea multă vreme stai şi plângi. Nu e sănătos, observă unchiul.

Hallie începu să ţopăie prin cameră de bucurie. New York! Dakota! Se vor revedea, vor da uitării trecutul, iar singurătatea din ultimele săptămâni avea să dispară ca şi cum nici n-ar fi fost. Totul va reintra în normal.

Nu îşi putu stăpâni un chiot de fericire. Stelele se aliniau din nou pentru ea, soarta era de partea ei.

— Când plecăm? se interesă, gata să plece chiar şi în secunda următoare. Cât stăm? Când trebuie să-mi fac bagajul?

Plecară abia după două săptămâni, dar pentru Hallie zilele trecură repede, într-o agitaţie continuă. După decolarea lui Dakota avusese impresia că timpul abia se târăşte, însă gândul că îl va revedea o impulsionă să îşi pregătească bagajele. Găsi atâtea de făcut: şedinţe la saloanele de înfrumuseţare, cumpărături, alegerea celor mai potrivite haine care să-l facă pe Dakota să-i cadă la picioare, acolo unde-i era locul! Nici măcar nu se gândi la un plan de rezervă – pentru că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Aterizară în friguroasa metropolă şi se urcară într-o limuzină cu canapele pluşate, care le lăsă în faţa hotelului Waldorf Astoria, unde urmau să stea o săptămână întreagă.

— Aveţi apartamentul regal, îi informă recepţionerul când le predă cheia.

Amber, înfofolită într-o haină albă de schi, cu blăniţă falsă la glugă, chicoti.

— Aţi auzit, fetelor? zise ea, înghiontind-o pe Hallie. Apartamentul regal. Ia uitaţi ce brad frumos!

Însă fetei nu-i păsa de podoabele de Crăciun.

— Aţi primit vreun mesaj pentru noi?

— Nu, domnişoară Weston, anunţă recepţionerul după ce consultă ecranul calculatorului.

— Sigur? Nici flori sau bomboane de ciocolată? Sau ursuleţi uriaşi de pluş?

Dakota fusese destul de discret când venea vorba de cadouri, dar nu se ştia niciodată.

— Îmi pare rău, zise recepţionerul, zâmbind discret. Dar vă anunţăm de îndată ce primim ceva.

— Bine, spuse Hallie resemnată.

Apoi cercetă holul extravagant, cu speranţa că-l va descoperi pe Dakota în spatele bradului, pregătit să-i facă o serenadă. Ce frumos ar fi fost dacă şi-ar fi cerut iertare aşa! Însă nu văzu decât corul de băieţi care solfegiau în dreptul şemineului.

— Ar trebui să-i mai dau un telefon, se hotărî Hallie în drum spre lifturi.

În spatele lor veneau doi băieţi încărcaţi cu geamantanele lui Amber, pline cu haine de firmă.

— I-am trimis un mesaj cu ora la care aterizăm, dar cred c-ar vrea să ştie că am ajuns în siguranţă.

Uşile se închiseră în urma lor. Grace o studie cu o privire în care nu se putea citi nimic.

— Te-a sunat înapoi?

Hallie se blocă. Cum mai ştia Grace să-i taie avântul!

— Nu, dar acum că sunt aici, sunt sigură c-o să mă caute.

— Sigur că da, o bătu Amber pe umăr. Până atunci, avem atâtea de făcut!

Unul dintre câinii ei lătră scurt, parcă aprobând-o, şi scoase capul afară din geanta de piele cu monogramă. Amber nu suporta să stea departe de ei, aşa că Marilyn şi Monroe zburaseră cu bilet de clasa întâi.

— Ador oraşul iarna, oftă Amber. E ca în filmul meu preferat.

— Manhattan? întrebă Grace.

— Blonda de la Drept? zise Hallie, neputând să se abţină.

— Nu, prostuţelor! Serendipity!

Apartamentul era cu adevărat luxos şi uriaş: Amber avea dormitorul cel mai mare, iar Hallie şi Grace, care împărţeau o cameră, aveau paturi imense şi vedere spre Central Park; în cada din baie ar fi putut să încapă un batalion întreg. Însă aceste detalii nu contau pentru Hallie. Le lăsă pe tovarăşele ei de călătorie să facă singure turul

de onoare şi se repezi la coşul de cadouri, care le aştepta pe masa din lemn de alun. Era plin de bomboane de ciocolată şi produse cosmetice scumpe.

Normal, Dakota nu avea cum să o lase să ajungă acolo fără să-i trimită un simbol al dragostei lui! „Să vă distraţi”, citi pe cartea de vizită. „Fetele mele merită să se distreze...”

— E de la Unchiul Auggie, anunţă dezamăgită.

Amber se emoţionă toată.

— Ce frumos din partea lui! Mi-a trimis Godiva, preferatele mele, zise ea şi imediat desfăcu o trufă de ciocolată. Omul ăsta e o bijuterie!

Într-un fel, Amber îl descrisese foarte bine pe soţul ei. Cu siguranţă că nu s-ar mai fi emoţionat la fel de mult dacă ar fi fost nevoită să se cazeze la Holiday Inn şi să mănânce pufuleţi de la un tonomat.

Hallie le lăsă pe Amber şi Grace să se bucure de cadou şi se duse să-şi verifice e-mailul. Femeile ca Amber făceau alegerile pe care le considerau ele potrivite, însă unele lucruri erau mai importante ca banii sau ca statutul social. Dragostea adevărată, de pildă. Discutase de multe ori cu Dakota despre asta şi despre felul în care dragostea lor era mult mai trainică decât a altora. Nu conta dacă avea să ajungă să moară de foame prin cine ştie cocioabă. Aveau să rămână fideli artei pe care o practicau. Şi dragostei lor.

Nu aveţi mesaje noi.

— Eşti gata? spuse Amber, apărând în prag.

Îşi schimbase ghetele cu care călătorise în avion cu o pereche de cizme cu toc de zece centimetri.

— Avem timp să dăm o tură pe la Bloomingdale’s şi apoi să mâncăm ceva înainte de spectacol.

— Luaţi-o voi înainte, zise Hallie. Presimt că mă ia durerea de cap, aşa că aş vrea să rămân aici, să mă refac puţin după zbor.

— Sper că nu aştepţi să te sune, nu? o descusu Amber. Să ştii că n-o să obţii niciodată nimic de la un bărbat dacă stai şi aştepţi. Trebuie să ai iniţiativă, să-l faci gelos.

— Nu, nici vorbă! zise Hallie cu un zâmbet căznit. Vreau să fac o baie, o să comand ceva prin room-service... Mă descurc, serios!

— Bine, fie, cedă Amber şi o sărută pe obraz. Să comanzi homar. Când pleci într-un loc mai pretenţios, să comanzi întotdeauna homar.

Grace şi Amber plecară, iar Hallie rămase singură. Se trânti pe un fotoliu şi încercă să se obişnuiască cu liniştea.

Avea să sune. Era convinsă.

Însă Dakota nu sună. Restul zilei Hallie şi-l petrecu învârtindu-se degeaba prin cameră – butonă telecomanda televizorului, despachetă toate bagajele, ba chiar făcu şi o lungă baie în spumă. Afară se întunecă treptat şi oraşul se umplu de lumini superbe. Hallie se ghemui pe unul dintre pervazuri ca să admire splendoarea iernii. Era frumos, însă

gândul o ducea numai la serile pe care le petrecuse cu Dakota pe Mulholland Drive, privind în jos spre pătura de luminiţe din L.A. şi făcând planuri măreţe; îşi aminti toate speranţele pe care şi le împărtăşiseră şi toate visurile pe care voiau să le transforme în realitate.

Între timp, el se afla undeva în oraş şi trăia aventura vieţii lui. De unul singur.

Durerea de cap mimată mai devreme deveni reală; o simţea dinapoia ochilor, ca pe o zvâcnire chinuitoare. Îşi lipi palma de geam şi trasă uşor o linie, încercând să-şi imagineze noua viaţă a lui Dakota. Dar nu reuşi. Tot ce-şi spuseseră, toate planurile pe care le puseseră la cale erau gândite pentru doi – pentru ei doi. Îi promisese!

În cele din urmă, formă numărul pe care îl ştia pe de rost.

— Salut, sunt eu, Hallie. Voiam să-ţi spun că sunt aici, în New York. Mă găseşti la hotelul Waldorf Astoria... sau pe mobil, ca de obicei...

În timp ce vorbea, încerca să nu se gândească la zecile de mesaje la care nu primise răspuns şi la toate apelurile care nu îi fuseseră întoarse. Probabil că Dakota avea un motiv întemeiat pentru care nu-i răspunsese. Poate îşi pierduse telefonul cu luni în urmă, şi atunci nu avea cum să ştie că ea e acolo. Poate trecea printr-o perioadă de abstinenţă în care renunţase la tehnologie şi nu îşi citea mesajele. Poate...

Se făcu ora nouă, iar Amber şi Grace se întoarseră cu braţele pline de pungi foşnitoare; câinii le însoţiseră, desigur, într-o geantă specială.

— Cum te simţi, draga mea? se interesă Amber, abandonând pungile într-un morman, după care se prăbuşi pe canapea, îşi scoase cizmele şi oftă mulţumită. Ce bine e! Nici nu ştii ce-ai pierdut! Iar cina... Ospătarul-şef arăta ca un elf. O piticanie de francez cu nasul pe sus!

— Aşa e, confirmă Grace, care li se alătură în salon cu o caserolă cu mâncare în mână. Era foarte arogant cu noi, aşa că Amber, ca să-l înveţe minte, a comandat cea mai scumpă sticlă de vin din meniu şi a băut numai jumătate de pahar!

— Carbohidraţii, explică Amber. Caloriile din alcool sunt calorii goale.

— Nicio veste de la Dakota? întrebă Grace, văzând că sora ei tace.

Hallie nu scoase niciun cuvânt; în cele din urmă dădu din cap.

— Nu putem să stăm aşa, pur şi simplu, zise Amber şi se ridică, plină de energie. Du-te şi schimbă-te. Ieşim în oraş.

— Nu-i cazul, oftă Hallie.

Mila mătuşii ei era ultimul lucru de care avea nevoie, însă nu avea cum să o evite.

— Nici să n-aud! îi tăie vorba Amber, trăgând-o de pe pervaz. Oraşul ne aşteaptă. Bem ceva, luăm un desert şi după aia mergem în club.

— Suntem minore, tuşi Grace cu subînţeles.

— Bine... Atunci rămânem la desert.

Hallie analiză situaţia. Putea să ţină telefonul la îndemână, cu soneria la volum maxim.

— Bine, acceptă ea, iar Amber sări în sus de bucurie. Dar numai în restaurantul hotelului. În caz că sună, să ştie unde să mă găsească, explică ea, dar apoi observă privirea lui Grace şi adăugă plină de încredere, deşi o repetase de atâtea ori: O să sune. Ştiu sigur!

III

Hallie înţelese destul de curând că, dacă Dakota nu vine după ea, va trebui ea să-l caute.

— Nu e o idee prea bună, observă Grace, care se chinuia să ţină pasul cu ea printr-un cartier din Brooklyn.

Grace era înfofolită într-o haină groasă, purta apărători pentru urechi şi avea un fular atât de bine strâns în jurul gâtului, încât Hallie nu înţelese imediat ce spusese sora ei.

— Te rog, hai să ne întoarcem în Manhattan să ne întâlnim cu Amber. Vrea să mergem la patinoar şi la cafeneaua aia din filmul ei preferat.

— Nu! se încăpăţână Hallie.

Nici ea nu înainta mai uşor; gerul îi amorţise picioarele. Dar era hotărâtă ca la revederea cu Dakota să arate fabulos: fără ştrampi sau haine largi. Aşa că purta rochia despre care el îi spusese de mai multe ori că o face să arate ca o vedetă din anii ’40 şi jacheta de piele pe care i-

o împrumutase el la început şi pe care ea nu se îndurase să i-o mai înapoieze.

Avea să arate perfect la întâlnirea cu el. Asta dacă nu cumva îi degerau picioarele până atunci.

— Hallie...

— Nu erai obligată să vii cu mine! o întrerupse ea. Nu ţi-am cerut să vii, aşa că termină!

Dădu colţul şi se uită în lungul străzii. Formaţia postase pe blog ultimele noutăţi despre studioul de înregistrări, aşa că adresa nu era greu de găsit.

— Am ajuns!

Se aflau în faţa unei clădiri uriaşe şi hidoase, care îi dădea lui Hallie fiori. Totul avea să se termine cu bine. Oricare ar fi fost motivele pentru care nu o mai sunase, nu mai contau; dragostea lor era mai puternică decât orice. O singură privire în ochii ei şi Dakota avea să înţeleagă imediat ce-ar fi putut pierde. Şi nu avea să îşi asume din nou un asemenea risc.

— Nu m-am plâns. Doar că nu vreau să mai suferi.

Fără să o ia în seamă, Hallie apăsă pe sonerie. Câteva secunde mai târziu, uşa se deblocă.

— Te mai văicăreşti mult, îi zise ea lui Grace, sau vii înăuntru?

Grace îşi dădu ochii peste cap, însă o urmă înăuntru, la căldură. Urcară la etajul al doilea. În spatele unui birou

lung, un băiat cu o creastă albastră mesteca de zor la o gumă. Munţi de discuri tapetau pereţii din cărămidă.

— Salut, zise Hallie, repezindu-se la birou. Sunt cu Take Fountain. În care studio sunt?

— Eşti cu ei? se miră băiatul cu creastă albastră, ridicând o sprânceană cu piercing.

— Da, răspunse fata cu veselie. Tocmai am ajuns din L.A. Sunt pe aici, nu? zise ea şi făcu un gest spre culoarul cel mai apropiat.

— Au fost, ridică băiatul din umeri. Au terminat înregistrările săptămâna trecută.

Hallie simţi că i se înmoaie genunchii, dar încercă să îşi ţină firea.

— La naiba! Am o grămadă de hârţoage de la managerul lor. Poţi să-mi dai o adresă, ceva?

— Îmi pare rău. Toţi vin şi pleacă.

— Dar trebuie să ai ceva, insistă ea, încleştându-şi pumnii de frustrare. O adresă sau un număr de telefon...

Tânărul ridică încă o dată din umeri.

Deodată, uşa unui studio se deschise larg şi se iscă larmă mare. Un grup de băieţi îmbrăcaţi în blugi cu turul lăsat, cu şepcile aranjate cu cozorocul la spate şi cu lanţuri groase la gât trecură pe lângă cele două fete.

Grace încercă să o tragă pe sora ei la o parte, dar Hallie o ignoră, preocupată cum era să scoată nişte informaţii de la

băiatul de la recepţie. Dintr-un motiv inexplicabil, puştanul părea că stă în calea regăsirii ei cu Dakota.

— Nu înţelegi că trebuie să-i găsesc? zise ea, ridicând vocea. E foarte important.

Tânărul făcu o grimasă.

— Sunt prietenii mei, insistă ea. Dakota mă aşteaptă.

— Sună-l, zâmbi celălalt, spărgând un balon de gumă. Dacă sunteţi prieteni chiar atât de apropiaţi.

— Era o surpriză, spuse ea.

Buza de jos începu să-i tremure şi ochii să-i lăcrimeze. De ce se purta aşa cu ea?

— Nu înţelegi, urlă. Am venit tocmai din L.A. pentru el. Trebuie să-l văd!

— Mai bine cheamă paza, râse cineva în spatele lor. Avem aici o admiratoare înrăită.

— Poftim? se răsti Hallie la cel care vorbise. Ţi se pare amuzant?

— Hallie, te rog, încercă să o potolească sora ei, însă Hallie se smuci şi se întoarse din nou spre băiatul din spatele biroului.

— Nu-mi trebuie decât o adresă. O nenorocită de adresă. Şi ţie ţi se pare că sunt o nebună! Nu sunt, înţelegi? se răsti ea şi bătu cu pumnul în masă. Nu sunt nebună!

Se lăsă tăcere.

Se uită în jur. Până şi cel care se amuzase mai devreme asista la scenă înmărmurit. Hallie oftă prelung, dintr-odată eliberată.

— Hai să mergem, o împinse Grace spre lift.

Hallie acceptă, extenuată. O urmă pe sora ei, care îşi ceru scuze în treacăt faţă de ceilalţi. Nu-i mai păsa. Aceasta fusese ultima ei încercare de a ajunge la Dakota şi se dovedise a fi un eşec total.

— Poate e mai bine aşa, observă Grace în timp ce coborau cu liftul. Adică ce-ar fi putut să spună el ca să îndrepte lucrurile?

— Orice, răspunse Hallie, mirată de întrebare. Că mă iubeşte, că a greşit, că vrea să fim din nou împreună.

— Nu crezi că aţi fi fost acum împreună dacă el ar fi vrut?

— Nu e chiar atât de uşor, se răsti Hallie, simţindu-şi întreg corpul ca un sloi de gheaţă. Eşti prea mică şi nu înţelegi. Dragostea e... complicată uneori.

Aproape de ieşire, Hallie observă anunţurile lipite pe pereţii de cărămidă. Lecţii de chitară, amplificatoare de vânzare, audiţii... Şi concerte live. În toată acea amestecătură de scrisuri, numele Take Fountain îi sări în ochi ca şi cum literele ar fi fost uriaşe.

— Uite! strigă ea, rupând un afiş pe care îl flutură în faţa lui Grace. Cântă într-un club, lunea viitoare. O să-l găsim acolo pe Dakota!

Strânse afişul la piept. Desigur! Aceasta era regăsirea pe care erau meniţi să o trăiască: în lumina reflectoarelor, pe

scenă, Dakota privind-o fermecat, în văzul mulţimii, care rămânea în umbră...

— Ţi-am spus eu, reluă Hallie înveselită şi ieşi din nou în gerul pătrunzător, cu Grace de braţ. Totul o să fie bine. E un semn.

Acum că ştia când i se va împlini destinul, Hallie se relaxă şi reuşi să se bucure de vizită. Tot restul săptămânii se dedică planurilor ameţitoare ale lui Amber, care pastişă toate momentele-cheie din serialul ei preferat. Astfel patinară în Rockefeller Center, băură cacao şi cafea în cafeneaua Serendipity 3, făcură poze cu Empire State Building din locul în care Amber se jură că Meg Ryan şi Tom Hanks îşi dăduseră întâlnire în Nopţi albe în Seattle. Hallie acceptă toate iniţiativele lui Amber cu zâmbetul pe buze. Nici măcar când Amber se întâlni cu Missy, una dintre prietenele ei anonime din L.A., cu care petrecu trei ore într-un magazin de lenjerie, nu-şi pierdu buna dispoziţie. Dakota era programat pentru luni seara şi nimic nu trebuia să le mai stea în cale de data asta.

— Ce drăguţ e, nu-i aşa?

Hallie ridică privirea. Dădaca lui Missy, Lucy, îi arătă un neglijeu de mătase.

— Probabil, zise Hallie cu dezinteres.

— Tu ce zici, Grace? repetă Lucy şi i-l arătă celeilalte. Bărbaţii adoră albastrul. Cel puţin unii...

Grace ridică din umeri şi se aşeză într-un fotoliu, cu băiatul lui Missy în braţe.

— Sau mai bine îmi iau ceva pe negru, zise Lucy şi trecu la un şir de sutiene şi chiloţi agăţate ca nişte decoraţiuni de Crăciun pe un şnur argintiu. E mai sexy. Şi e de preferat să fii sexy. Mai ales după o perioadă mai lungă de absenţă.

Lucy vorbea cu subînţeles şi se vedea că de-abia aşteaptă să o întrebe cineva mai multe.

— Ai prieten? se interesă Hallie îndatoritoare.

Îi plăcea fata. Părea să aibă gusturi, deşi lucra pentru o femeie care îşi îmbrăca bebeluşul în costumaşe din imitaţie de leopard.

— Da! exclamă Lucy. E atât de romantic! Ne întâlnim în secret, pentru că familia lui n-ar fi de acord.

— Ce scandalos, o tachină Hallie.

— El e aici în vizită la familia lui, pe perioada sărbătorilor. N-aş suporta să stau departe de el, aşa că i-am sugerat lui Missy să mă ia cu ea la cumpărături, spuse Lucy, făcându-i cu ochiul lui Hallie.

— Inteligent, aprobă Hallie.

— Nu? Aşa măcar putem să ne strecurăm cumva ca să fim singuri...

Şi îi flutură prin faţă neglijeul, sugestiv.

— Tu ce zici, Grace? Albastru sau negru?

— Oricare. Grace se ridică brusc şi îşi luă haina. Mă duc înapoi la hotel. Vreau să dorm puţin înainte de cină.

— Vin şi eu, căscă Hallie. N-am crezut c-aş putea vreodată să mă plictisesc de cumpărături, dar deja e de-ajuns. Baftă cu întâlnirea voastră secretă. Eu aş zice să mergi pe negru. E clasic.

— Staţi că venim şi noi, se grăbi Lucy. E ora de somn a lui Milo şi apartamentul nostru e în drum spre hotelul vostru. Putem să împărţim banii de taxi.

— Bine, aprobă Hallie. Grace?

— Sigur, oftă cealaltă, nemulţumită. Ne vedem afară.

Grace o luă înainte, lăsând-o pe Hallie să găsească o casă liberă şi să plătească suvenirele şi cadourile cumpărate. Le fusese greu să se încadreze în bugetul lor – mai ales în magazinul ales de Amber, unde până şi o pereche de mănuşi avea un preţ cu cel puţin trei cifre. În cele din urmă reuşise. Probabil că unchiului Auggie nu-i trebuia încă o pereche de mănuşi de golf, dar gestul conta!

— Ce are sora ta? se interesă Lucy în timp ce stăteau la coadă la casă.

Se aglomerase pentru că era o singură casieriţă, care flirta cu tânărul din faţa lor în timp ce făceau schimb de cărţi de vizită, de parcă mânuiau obiecte sfinte.

Lucy îl luă pe Milo în braţe şi o studie pe Hallie cu interes.

— Are pe cineva acum?

— Crezi că-mi spune mie ceva? pufni Hallie.

— Serios, trebuie să fie cineva. Poate din San Francisco? insistă Lucy cu o privire aspră, care se topi imediat într-un

zâmbet senin. Mă gândeam că poate... îi fac lipeala cu cineva.

— Nu te deranja, râse cealaltă. Umblă tot timpul cu un vecin de-al nostru, Brandon. Ar mai fi un tip de la şcoală, Harry, şi poate...

Se opri brusc, fiindcă zărise în departamentul de lenjerie pentru bărbaţi un cap cu păr brunet, cârlionţat. Tresări. Să fie oare...?

— Cine? aşteptă Lucy. Spuneai ceva.

— Ce? întrebă Hallie absentă, încercând să îl vadă mai bine pe bărbatul din celălalt capăt al magazinului, dar era prea departe şi stătea ascuns după nişte sacouri.

— Ziceai că ar mai fi cineva pentru Grace?

Hallie nu îşi lua ochii de la străin. I se mai păruse de câteva ori că-l vede pe Dakota prin L.A., dar acum era altceva – de data asta chiar putea să fie el! Însă în clipa următoare o blondă se apropie de străin şi clătină din cap când văzu ce sacouri îşi alesese; îi dădu un altul ca să-l încerce. El o ascultă şi lăsă sacourile jos.

Hallie răsuflă prelung. Bineînţeles că nu era el – ce să caute Dakota în Bergdorf, la raionul de sacouri? Nu era stilul lui. Lui îi plăceau tricourile jerpelite şi blugii ponosiţi. Îşi întoarse privirea spre tânărul din faţă, care în sfârşit îşi pusese în buzunar cartea de vizită cu numărul casieriţei.

— Hallie? auzi glasul lui Lucy.

— Da, nu contează.

Păşi în faţă şi puse lucrurile cumpărate pe tejghea.

— De unde ziceai că eşti, din Anglia? schimbă ea subiectul. Întotdeauna mi-am dorit să ajung în Londra.

În taxi Lucy nu mai conteni cu poveşti despre Anglia, iar apoi insistă să se oprească la hotelul lor ca să admire holul de la intrare.

— Ce atmosferă de Crăciun, zise ea cu încântare, lăudând beculeţele şi bradul.

— Domnişoară Weston? o interpelă recepţionerul. Aveţi un vizitator. Un tânăr...

— Unde? sări Hallie. A lăsat vreun bilet?

— Nu, dar l-am văzut că se îndrepta spre salon. Poate că e încă acolo.

Hallie nici nu-l mai auzea. Deja o luase la fugă spre salon, cu inima gata să-i sară din piept. Venise! Alergă într-un suflet, alunecând pe podeaua de marmură, împingându-i la o parte pe cei pe care îi întâlnea în cale. Se opri la intrarea în salon şi studie canapelele cu o privire avidă. Nu-l vedea nicăieri. Iar apoi...

Speranţele i se năruiră când în locul cârlionţilor negri zări un tânăr cu păr şaten, nepieptănat, îmbrăcat într-o haină groasă şi în pantaloni kaki în locul blugilor murdari şi a jachetei de piele.

— Tu erai... zise ea, fără a-şi putea ascunde dezamăgirea.

Theo o auzi şi se întoarse spre ea.

— Bună, Hallie.

Se ridică să o salute, dar când văzu tristeţea de pe chipul ei, se opri. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, oftă ea. Doar că am crezut că eşti altcineva.

— Îmi pare rău, spuse el şi o îmbrăţişă, uşor stânjenit.

— Ce cauţi aici?

Ştia că se răsteşte, însă nu-i mai păsa. Toată lumea se găsea să îi iasă în cale, mai puţin cel pe care îşi dorea să îl vadă mai mult decât orice pe lume.

— Petrecem sărbătorile la bunica mea, care stă aici, explică Theo. Mâine seară dăm o petrecere şi mă gândeam că poate ai vrea să vii. Adică să veniţi, adăugă el şi se uită în jur plin de speranţă.

— Eu mă duc la un concert al lui Dakota, dar probabil c-o să vrea Grace să meargă. De ce n-o întrebi chiar tu?

Tocmai în acel moment intră şi Grace în salon, urmată de Lucy.

— Uite cine a venit în vizită, zise Hallie. Ce frumos, nu?

Grace tăcu, însă Lucy se entuziasmă imediat.

— Teddy! Dumnezeule! Credeam că vii abia săptămâna viitoare!

— Vă cunoaşteţi? se miră Hallie, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Theo se bâlbâi, aşa că interveni Grace:

— S-au întâlnit astă-vară. În Hamptons.

— Ce mică e lumea, ridică Hallie din umeri.

Theo încă nu-şi revenise din şoc, şi se înroşea tot mai tare.

— Mă rog, ai lui dau o petrecere mâine seară şi a venit să te întrebe dacă vrei să mergi.

— Cu cea mai mare plăcere! sări Lucy.

Hallie tocmai se pregătea să îi spună că nu despre ea e vorba, când Grace se dădu înapoi, aproape lovindu-se de o măsuţă.

— Trebuie să plec, îngăimă ea. Mă doare capul. Trebuie să mă întind.

— Dar Theo a venit aici pentru tine, zise Hallie nedumerită.

Oare chiar nu vedea? Iubirea vieţii ei stătea în faţa lor ca un câine plouat şi ea nu reacţiona?

— Ar trebui să luaţi o cafea, să povestiţi ce-aţi mai făcut...

— Nu pot acum. Mulţumesc.

Grace îi aruncă lui Theo un surâs vag, apoi se răsuci pe călcâie şi dispăru în grabă, aproape alergând. Hallie se uită după ea încruntată. Grace se purtase foarte nepoliticos, nu era deloc în firea ei. Chiar şi dacă o acostau nişte vagabonzi în staţia de metrou, Grace le zâmbea întotdeauna şi se scuza că nu are bani.

— Ar trebui să mă duc după ea, spuse Hallie. Să mă asigur că e bine.

— OK, zise Theo dezamăgit.

— Nu-i nimic! interveni Lucy bucuroasă. Îi ţin eu companie lui Theo.

Hallie o prinse pe Grace la lift.

— Ai înnebunit? De ce l-ai repezit aşa? A venit pentru tine, e limpede ca lumina zilei!

Grace clătină din cap. Abia după ce intrară în lift Hallie auzi un suspin. Se uită la sora ei. Plângea.

Grace plângea!

— Ce s-a întâmplat? Nu o mai văzuse pe Grace plângând de... Niciodată! Nici măcar la înmormântarea tatălui lor.

— E cu Lucy! răspunse Grace, cu buzele tremurânde. Din vara asta. Ea s-a tot dus la el la facultate. Se iubesc, zise ea cu mare greutate.

— Nu se poate! murmură Hallie.

Îşi aminti de comentariile îndrăzneţe ale lui Lucy despre lenjerie şi întâlniri secrete. Nesimţita!

— Nu e vina ei, zise Grace vădit îndurerată. E a mea. N-ar fi trebuit niciodată să-mi închipui că...

Uşile liftului se deschiseră. Fetele ieşiră şi se opriră în faţa apartamentului lor. Grace încercă fără succes să treacă o

cartelă de acces prin fantă, până când sora ei i-o luă din mână.

— Uită-te la mine, pufni Grace, nici măcar o uşă nu mai pot să deschid!

Hallie clătină din cap. Nu uşa era problema, ci fetişcana aia pistruiată, cu accent englezesc. Bănuise ea că ceva nu este în regulă. Nicio fată drăguţă nu-şi căuta o slujbă de bonă fără să aibă vreun interes ascuns.

— De unde ştii? se interesă. Ţi-a zis ea?

— De ce să nu-mi spună? se trânti Grace pe canapea, cu ochii umflaţi de plâns. Crede că suntem prietene. Nu ştie...

Hallie se îndoia totuşi.

— Şi Theo ce-a zis?

— Nimic. Nu mi-a spus nimic. Nici că a cunoscut pe cineva, nici că ar fi cu cineva. Poate de-aia a venit în vizită în L.A. S-o vadă pe ea.

Hallie se îngrozi când văzu deznădejdea surorii ei. Se aşeză alături de ea pe canapea, dintr-odată simţindu-se vinovată. Tot timpul considerase sentimentele surorii ei nişte copilării pentru care o putea tachina. Dar ceea ce citea pe chipul lui Grace nu erau copilării, ci durerea provocată de o dezamăgire în dragoste cât se poate de reală.

— De cât timp ştii?

— Din octombrie. Mi-a zis că e un mare secret şi m-a rugat să nu spun nimănui...

— Deci de-atunci până acum...

Hallie îşi aminti de cearta lor. O acuzase pe Grace de laşitate, când de fapt şi ea suferise la fel de mult, tot după un băiat care nu era lângă ea.

— Ah, Grace, zise ea şi îi mângâie părul.

— E vina mea, oftă Grace. Nu trebuia să-mi fac speranţe că noi am putea să... că Theo a simţit vreodată...

— Ba a simţit şi încă simte, insistă Hallie. Se vede cu ochiul liber.

— Ba nu, e doar un prieten. A vrut doar să fie drăguţ cu mine după ce a murit tata. Atât. Eu am fost cea care a vrut mai mult.

— În sfârşit o recunoşti, zâmbi Hallie, iar Grace o privi întrebător. În sfârşit recunoşti ce simţi... E prima oară când recunoşti că-ţi place de el.

— Da, râse Grace. Dar nu mă ajută cu nimic.

Rămaseră câteva minute în tăcere.

— Scuze, spuse Hallie în cele din urmă. Pentru c-am fost...

— O egoistă insensibilă? sugeră Grace, cu o urmă de surâs pe buze.

— Voiam să spun „absorbită de problemele mele”, dar fie!

— Nu s-ar fi schimbat nimic, chiar dacă ştiai.

— Dar am fi putut să trecem împreună prin toate astea. Ne-am fi pierdut iubiţii, dar măcar ne-am fi avut una pe cealaltă.

— Nu, zise Grace plânsă, dar resemnată. Ai avut dreptate. Theo n-a fost niciodată al meu. Tu măcar l-ai avut pe Dakota.

— Încă îl mai am, o corectă Hallie. Sau cel puţin o să-l am. Luni.

Grace îşi lăsă capul pe umărul lui Hallie, aşa cum obişnuiau să facă în copilărie când se ghemuiau să se uite la desene animate.

— Sper, sincer. Pentru că nimeni n-ar trebui să sufere aşa. Nici măcar tu.

— Mulţumesc!

— Ştii la ce mă refer.

IV

Deşi Hallie ar fi preferat să nu se ducă deloc la petrecerea de Crăciun a familiei Coates, Grace insistă ca măcar să treacă pe acolo să îi salute pe toţi.

— Altfel Theo o să-şi dea seama că ceva nu e în regulă, explică ea.

— Şi ce dacă? se miră Hallie în timp ce se ruja la oglindă.

Ardea de nerăbdare să ajungă la concertul lui Dakota. Chiar e ceva în neregulă!

— Nu vreau să-şi dea seama. Te rog. Dacă află că sunt supărată din cauza lui Lucy, o să stric totul.

În opinia lui Hallie, Theo stricase deja totul, dar, la insistenţele lui Grace, luni după-amiază cele două surori îşi făcură apariţia la reşedinţa familiei Coates din cartierul Upper East Side, unde le întâmpină un uşier îngâmfat.

— Iarăşi penthouse, oftă Grace în timp ce se ştergea pe picioare pe preşul de la intrare.

— Asta pentru că le place să-i privească de sus pe alţii.

Nici nu termină bine fraza, că uşa se deschise şi Portia apăru în prag. Purta o rochie albă simplă şi un colier de diamante sclipitoare la gât. Nu mai juca rolul văduvei vesele, îşi zise Hallie, analizându-i ţinuta.

— Fetelor! Ce-i cu voi...? zise Portia uimită. Adică bine aţi venit!

Hallie surâse răutăcios. Meritase efortul de a veni, măcar ca să o vadă pe Portia neplăcut surprinsă.

— Nu ţi-a spus Theo că ne-a invitat? întrebă Grace.

— Nu, probabil că a uitat, zâmbi gazda rece. Dar intraţi. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai bine.

Fetele o urmară. Apartamentul era spaţios şi construit pe stil vechi, cu ferestre înalte şi podele neacoperite. Şi mobilierul avea un aspect învechit. Musafirii, toţi aleşi pe sprânceană, stăteau împărţiţi în grupuleţe; toţi aveau

ţinute elegante şi sorbeau vin. Doar bradul aranjat într-un colţ şi colindele de pe fundal aminteau motivul pentru care se strânseseră acolo.

— Serviţi-vă cu orice, le invită Portia arătând spre ospătarii care se plimbau cu tăvi. Să beţi suc, desigur. Dash e în camera de joacă, dar sunt sigură că i-ar face plăcere să vă vadă.

— Mulţumim, spuse Grace.

Urmă o tăcere. Portia se uită la ele.

— Păi... îmi pare bine să vă revăd. Vorbim mai târziu, zise ea, după care se răsuci pe tocurile imposibil de înalte şi dispăru în mulţime.

— Oamenii ăştia habar n-au ce înseamnă spiritul Crăciunului, murmură Hallie. Par mai degrabă din tagma lui Scrooge.

— Şşt! Sunt rudele noastre.

Hallie îşi dădu ochii peste cap. Din punctul ei de vedere, îţi alegeai familia, nu te pricopseai cu ea doar pentru că tatăl tău îşi pierduse minţile la un moment dat şi se hotărâse să se recăsătorească. Or fi fost cei din neamul Coates legaţi de ea prin alianţă, dar cu siguranţă nu îi erau rude. Nicicând nu s-a purtat în familia ei atâta tweed!

— Stăm o oră cel mult, îi reaminti Hallie surorii ei. Nu vreau să întârzii la concert.

— Dar nici măcar nu putem să intrăm, nu mai sunt bilete, îi aminti Grace. N-am de gând să îngheţ afară ore în şir doar ca să...

De undeva se auzi un hohot de râs şi deodată o zăriră pe Lucy într-o rochie modestă, de un roz pal; se amuza cu trei doamne mai în vârstă, elegante şi cu perle la gât. Grace încremeni.

— Roz? pufni Hallie. Şi e blondă! Ce-o fi în capul ei?

Grace surâse discret şi trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi îmbărbătat.

— Ar fi bine să facem un tur să-i salutăm pe toţi.

— Să vorbeşti tare să te audă bătrânii, adăugă sora ei.

După cinci tentative de a le explica musafirilor că erau, într-adevăr, înrudite cu micul Dash – ce curios! –, Hallie mai avea puţin şi capitula.

— Îţi dau o sută de dolari dacă plecăm acum, zise ea, dând pe gât un pahar de suc de struguri, servit la petrecere special pentru copii.

Bine că nu li se servise în biberoane!

— N-ai de unde, observă Grace. Pun pariu că n-ai nici zece dolari, acum că ţi-ai cumpărat rochia asta.

Hallie zâmbi şi făcu o piruetă.

— Dar a meritat, nu? Oricum, îţi rămân datoare.

Grace refuză.

— Te rog! Serios acum: unul dintre bărbaţi m-a întrebat unde am fost în vacanţă de m-am bronzat aşa.

— Nu putem pleca încă. Ar fi nepoliticos.

— Şi ce, el n-a fost „nepoliticos”?

— Grace!

La auzul inconfundabilului accent englezesc, cele două se întoarseră. Lucy se apropia, trimiţându-le bezele.

— Nu-i aşa că petrecerea e minunată? Am stat la poveşti cu bunica lui Theo o jumătate de oră! Nu ştiu de ce s-a îngrijorat atâta. Femeia asta e o bijuterie.

— Ce bine, spuse Grace cu un zâmbet şters.

— Aşa ziceam şi eu! exclamă Lucy, cu ochii mari.

Ştiind cu cine are de-a face, Hallie surprinse de data aceasta răutatea celeilalte.

— Acum că încep să cunosc pe toată lumea, nu mai văd rostul secretului nostru. Theo o să fie atât de uşurat!

— Crezi? întrebă Hallie, iar Lucy se uită la ea mirată câteva clipe.

— Cum să nu? I-a fost aşa de greu să nu spună nimănui!

— Mda, zise Hallie, zâmbind în continuare. Doar că de regulă, atunci când un băiat te place, vrea s-o spună întregii lumi. Asta doar dacă nu e vorba de un secret murdar la mijloc.

Hallie simţi că Grace o împunge în coaste, însă nu rezistă tentaţiei de a termina ce avea de spus:

— Ştii, o greşeală de care îi e ruşine.

Zâmbetul celeilalte păli imediat.

— Eu şi cu Theo ne iubim, şuieră ea printre dinţi.

Aşa deci! Tot aerul ăla de Mary Poppins era doar o mască, exact aşa cum bănuise Hallie.

— „Eu şi Theo”, o corectă ea, din nou incapabilă să reziste tentaţiei. „Eu şi Theo ne iubim.” Credeam că englezii sunt mai stricţi când vine vorba de corectitudinea gramaticală.

Grace tuşi cu subînţeles, apoi zări un ospătar.

— Ah, prăjituri! zise şi încercă să o tragă pe Hallie după ea, dar sora ei se împotrivi.

— Dacă vă iubiţi atât de mult, cum de nu sunteţi şi acum împreună? spuse Hallie, făcându-i cu mâna lui Theo, care stătea în celălalt colţ al încăperii.

El înlemni când le zări pe toate trei împreună, după care porni iute în altă direcţie. De parcă aşa se purta un tânăr prins în vâltoarea pasiunii!

— Hopa! observă Hallie cu ironie în glas. Probabil că te-a văzut...

— M-a văzut, zise Lucy cu nasul pe sus. Doar că am căzut de acord să nu facem totul public în seara asta. Aşa am hotărât noaptea trecută, pe care am petrecut-o împreună. La el acasă.

Când o auzi pe Grace suspinând, Hallie îşi pierdu cumpătul cu totul. Se aplecă atât de mult în faţă, încât vărsă tot sucul din pahar în poala lui Lucy.

— Vai! se prefăcu ea. Ce neîndemânatică sunt! Ar fi bine să fugi repede s-o speli înainte să se păteze.

Şocată, Lucy o fulgeră cu privirea, însă nu scoase niciun cuvânt. În cele din urmă se întoarse pe călcâie şi fugi spre baie.

Grace o smuci pe sora ei de braţ şi o trase în bucătărie. Nu era nimeni acolo; masa era încărcată de bunătăţi şi peste tot erau înşirate pahare goale. Grace închise uşa în urma lor.

— Nu pot să cred ce-ai făcut!

— Pentru tine. Cu folos, aş zice.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Gestul tău a fost răutăcios, copilăros şi...

O urmă de surâs îi miji în colţul buzelor.

— ...Ai văzut ce faţă a făcut?

— De milioane! râse Hallie. O să-i ia ceva timp să-şi cureţe rochia, aşa că du-te şi ia-l pe Theo la întrebări.

— Nu vreau, zise Grace, rezemându-se de unul dintre dulapuri. Nu vreau să ne certăm. Nu suntem într-o competiţie. Dacă mă place, bine, dacă nu... Şi e evident că nu mă place.

— Nu e nimic evident. N-ai auzit ce zice fata asta? Ceva nu e în regulă. Sunt sigură că e o mincinoasă.

— De ce? De ce s-ar fi deranjat să mă mintă când aş putea atât de uşor să aflu adevărul de la Theo?

— Şi atunci de ce nu te duci să-l afli?

Grace îşi feri privirea.

— Fetelor, auziră din prag. Nu mai e şampanie.

Cele două se întoarseră spre uşă. Cel care le strigase nu era nimeni altul decât tânărul pe care Hallie îl văzuse la casă, în Bergdorf. Îl recunoscu după părul blond ciufulit şi după ceasul scump de la mână.

— Tăvile, ceru el grăbit. Aduceţi sticle, ce staţi? Dincolo sunt pe sfârşite.

Hallie se uita la el nedumerită.

— Crede că suntem ospătăriţe, îi şopti Grace. Nu înţeleg de ce.

— Tu cine eşti? îl întrebă Hallie pe tânăr.

— Rex Coates, răspunse el surprins. E petrecerea familiei mele.

— Şi noi suntem parte din familie, îl anunţă ea, cu un zâmbet tăios pe chip. Suntem surorile tale vitrege.

Se lăsă tăcere. Rex nu catadicsi să-şi ceară scuze. Se încruntă ca şi cum s-ar fi străduit să proceseze informaţia, apoi ridică din umeri.

— Dacă vedeţi vreun ospătar, să-i spuneţi de şampanie, bine?

După care dădu să plece, dar se răzgândi.

— Şi sărbători fericite!

Apoi închise uşa în urma lui.

— Ce familie! pufni Hallie. Toţi sunt nebuni.

— Cu excepţia lui Theo, remarcă Grace.

— Crezi ce vrei.

Hallie nu era la fel de convinsă.

— Tot te mai temi să nu le pari nepoliticoasă oamenilor ăstora?

Grace făcu un gest de lehamite şi dădu din cap. În sfârşit îi venise mintea la cap! Hallie o luă repede de braţ.

— Hai să plecăm odată de-aici!

Nu aveau bilete pentru spectacol – şi nici două sute de dolari, ca să obţină unul de la cei care făceau speculă la intrarea în club. Aşa că se duseră direct la intrarea din spate. Era mai simplu să stea acolo până la finalul concertului, pentru ca Hallie să-l surprindă pe Dakota la ieşire. Şi gata! Urma regăsirea la care visase atâta timp. Desigur, aleea din spate, plină de gunoaie, nu era tocmai cel mai romantic loc de întâlnire, dar ce mai conta? Odată ce-l revedea pe Dakota, se puteau întoarce împreună la

hotel ca să vorbească mai multe. Cel mai important însă era să-l reîntâlnească.

— Să ştii că nu e prea târziu să te răzgândeşti, zise Grace, urmând-o pe sora ei spre intrarea din spatele clubului.

Cel puţin douăzeci de persoane se strânseseră deja acolo, iar coada de la intrarea din faţă se prelungea pe toată strada. Take Fountain nu avusese niciodată un public mai numeros. Hallie era mândră de reuşita lui Dakota. Formaţia avea succes!

— Am putea să ne întoarcem la hotel şi să ne îmbuibăm cu mâncare, încercă Grace, ghemuindu-se şi suflând în mâini ca să se încălzească, de parcă erau la Polul Nord. Ştii ce cald şi primitor e acolo. Avem prosoape pufoase şi temperatură ajustabilă din termostat...

— Termină, spuse Hallie; şi ea tremura, însă de emoţie. Puţin frig nu strică nimănui.

— Cu excepţia celor care mor de hipotermie.

Hallie nu o luă în seamă. Fără să se aşeze la coadă, merse drept înainte, croindu-şi drum printre fani, şi nu se opri decât când ajunse în dreptul uşii. Analiză în treacăt competiţia: adolescente care strângeau postere la piept, sperând să prindă un autograf, sau care pândeau formaţia cu aparatul de fotografiat la îndemână. Dakota nici nu avea să le bage în seamă. Grace venea în urma ei, cerându-şi tot timpul scuze pentru deranj.

— Şi dacă nu reuşeşti, ce faci?

— O să reuşesc!

— Vorbesc serios, insistă Grace.

Îşi puse mâinile pe umerii lui Hallie şi o obligă să se uite în ochii ei.

— Dacă nu merge, ce faci?

Hallie rămase înmărmurită. Ceva înlăuntrul ei se rupse – simţi un fior rece, apoi panică. Deodată se auzi un ţipăt şi mulţimea se îmbulzi spre uşă. Ieşeau! Hallie se smulse din strânsoarea lui Grace, chinuindu-se din răsputeri să fie prima care îl vede. Şi îl văzu.

Dakota tocmai ieşea, în urma lui Reed şi a lui A.J. Era transpirat; purta un tricou cu Sex Pistols, iar pe deasupra un sacou. Arăta la fel de atrăgător precum şi-l amintea. Hallie simţi o uşurare copleşitoare. Era chiar acolo, în faţa ei. Totul avea să fie bine!

Îl strigă, însă glasul ei se pierdu în vacarmul general. Aleea strâmtă deveni deodată neîncăpătoare pentru mulţimea de fani, iar membrii trupei se văzură înconjuraţi.

Băieţii păreau încântaţi de succesul lor.

— Înapoi! Înapoi!

Doi bodyguarzi se grăbiră să ţină fanii la distanţă. Hallie se zbătu să înainteze prin valul celor împinşi în spate.

— Dakota! strigă. Aici!

Nu o auzea. Era ocupat să dea autografe pe tricouri, pe bilete de concert, pe braţele goale pe care i le întindeau fetele. Era fericit, deloc intimidat de mulţimea care îi striga numele. La urma urmei, asta îşi dorise, să cunoască faima.

O limuzină neagră parcă la capătul aleii. Mulţimea se mai rări pe măsură ce fanii se retrăgeau fericiţi, cu autografe sau fotografii.

— Staţi, strigă Dakota. Nu putem pleca fără ea.

Hallie se lumină toată. O văzuse!

Dar uşa clubului se deschise din nou şi unul dintre bodyguarzi conduse afară o fată. Chipul îi era ascuns de o pereche de ochelari de soare uriaşi; purta blugi negri mulaţi şi ghete de piele, iar părul lung şi blond îi cădea în valuri pe cămaşa de mătase.

Hallie o recunoscu imediat, iar din mulţime se auzi un suspin general.

— Vai, nu cumva e... Talia!

Talia Talbot, starletă hollywoodiană, vedetă a tabloidelor. Exact fata din magazinul de lenjerie pe care Hallie o văzuse ceva mai devreme.

Valul de mulţime se avântă din nou înainte, spre Talia. Însă Dakota ajunse primul la ea, o luă protector pe după umeri şi îi acoperi faţa de bliţul aparatelor. Talia se lăsă moale pe pieptul lui, de parcă n-ar fi fost vânată de paparazzi zi de zi, încă din seara în care îşi rupsese „din greşeală” rochia la gala Premiilor Emmy, când toată ţara îi admirase posteriorul.

Hallie încremeni. Cuplul se afla la doar câţiva paşi de ea. Dakota îi apăra cu braţul trupul firav; ea se agăţa de sacoul lui nou, de firmă. Dintr-odată, ca într-un coşmar necruţător, el se aplecă şi o sărută. Un sărut pasional,

prelung, care iscă uralele mulţimii, dar care o făcu pe Hallie să se cutremure.

Cum de era posibil?

Cei doi se desprinseră din îmbrăţişare, surâzători. Talia se urcă în limuzină. Dakota se întoarse să facă mulţimii cu mâna. Şi atunci o zări pe Hallie. Privirile li se întâlniră şi surâsul lui păli.

Hallie îşi veni în cele din urmă în fire. Se strecură pe sub braţul unuia dintre bodyguarzi şi se apropie, deşi îşi simţea picioarele moi.

— Hallie...? îngăimă el, aruncând o privire neliniştită spre maşină. Ce cauţi aici?

— Am venit să te văd.

Nu putea să îşi şteargă din minte imaginea lui Dakota sărutând o altă fată,; uitase tot ce îşi închipuise că-i va spune când se vor revedea.

— Nu înţeleg, zise ea, încercând să acopere uralele mulţimii entuziaste. De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? De săptămâni întregi tot încerc să te sun.

— Ăăă, mi-am luat un telefon nou...

Hallie rămase cu gura căscată. Deci nici măcar nu-i ascultase mesajele îndurerate?

— Dar mai ştii numărul meu. De ce nu m-ai sunat? Pur şi simplu ai dispărut. Nici n-am ştiut ce să cred!

— Ţi-am spus c-a fost o nebunie, spuse el, mutându-se de pe un picior pe celălalt, încercând să îi evite privirea. Aveam nevoie de timp.

— Pentr ce? Pentru ea?

Dakota încremeni preţ de câteva secunde şi o trase deoparte. Bodyguarzii îi înconjurară, ca să formeze un zid între ei şi restul fanilor.

— Nu e chiar aşa, şuieră el. Casa de discuri a investit mult în noi, dar fără publicitate...

Îşi îndesă mâinile în buzunarele sacoului – sacoul pe care i-l alesese altă fată, chiar în după-amiaza aceea.

— Te rog, înţelege!

Înţelegea. Asta era problema. Pentru prima oară după luni de zile, Hallie înţelegea perfect. Adevărul era atât de limpede, încât până şi pe ea o surprinse. Înţelegea de ce nu o mai sunase, de ce nu o căutase, de ce nu o vizitase şi de ce nu făcuse nimic ca să-i aline zbuciumul şi durerea prin care trecuse.

Pentru că nu voia. Sau, în orice caz, nu voia îndeajuns de mult încât să se deranjeze. Nu făcuse nici măcar efortul de a o anunţa că nu se mai pot vedea. Nu îi dăduse niciun fel de explicaţie care să-i ofere ei puterea de a-l uita. Săptămâni întregi încercase Hallie să găsească scuze pentru comportamentul lui Dakota, dar acum, când se aflau faţă în faţă, înţelese că nu există niciuna.

Înţelegea că totul se sfârşise; de fapt, sfârşitul venise cu mult timp înainte, însă Dakota fusese prea laş ca să o recunoască.

— D., urcă odată în maşină, ce naiba! se auzi glasul lui Reed din spatele geamului fumuriu. Limuzina înaintă puţin. Dakota se uită la Hallie îndurerat şi cu ochii albaştri în lacrimi.

— Hallie...

— Du-te, i-o tăie ea, încurajată de un nou sentiment: un soi de avânt necruţător care sfâşia giulgiul melancoliei în care se înfăşurase de la plecarea lui. Du-te să petreci cu noii tăi prieteni, nu cumva să-i laşi să te aştepte! Nu asta ţi-ai dorit? Să fii văzut. Să fii cineva.

Tremura toată, nu de durere sau din cauza vreunui sentiment asemănător cu cele care o apăsaseră atâta timp. Nu. Tremura de furie; amorţeala de până atunci fusese spulberată de acest nou avânt clocotitor. Îşi dădu jos jacheta de piele şi i-o aruncă în braţe.

— Du-te!

— Te rog, nu înţelegi... Nu e vorba numai de mine aici. Trebuie să mă gândesc şi la trupă, spuse el şi arătă spre maşină.

Apoi se întoarse din nou spre ea. Rămase o clipă aşa, suspendat între ea şi ceilalţi, nemişcat, cu o privire opacă.

— Iubi, se auzi un glas mieros din maşină. Ne-au rezervat o masă!

În clipa aceea, Dakota păru că se ofileşte de tot. Cu o ultimă privire spre Hallie, luă jacheta şi se sui în limuzină. Trânti uşa, ridică geamul, iar maşina se îndepărtă încet. Hallie rămase pe aleea întunecoasă doar în rochiţa subţire, cu gustul amar al furiei încă pe buze.

— Hallie? spuse Grace, care se apropie speriată. Ce s-a întâmplat? Eşti în regulă?

Hallie se întoarse pe călcâie, lăsând înapoia ei mulţimea, clubul şi umilinţa îngrozitoare.

— S-a terminat, zise scurt. Pentru totdeauna. Hai acasă.

V

Dakota se răzgândise.

Hallie întoarse gândul acesta pe toate feţele în drum spre casă. În aeroport, la controlul de securitate, se străduia să-şi ţină furia în frâu; îi era greu, fiind mereu asaltată de acordurile calde ale colindelor.

Se răzgândise.

Se aşeză tăcută pe locul ei de la clasa întâi; clocotea de mânie. Ceilalţi călători moţăiau sau stăteau cu privirile lipite de ecranul de pe spătarul scaunului din faţă. Pe când ei îi venea să urle cât o ţineau plămânii. Cum să-i facă aşa ceva? Crezuse că e imposibil să faci o promisiune cuiva într-o zi şi să te afişezi cu altcineva a doua zi. Dintre toate explicaţiile pe care le născocise pentru a justifica absenţa

lui Dakota, pe aceasta nici măcar nu o luase în calcul. De ce-ar fi luat-o? De fiecare dată când ea îşi jurase iubirea, o făcuse din toată inima. Crezuse cu toată fiinţa ei că sunt făcuţi unul pentru celălalt, că viitorul pe care şi-l gândiseră împreună se va materializa cândva.

Şi el crezuse la fel. Nici măcar în toată vâltoarea creată de despărţirea lor nu-i venea să creadă că Dakota o minţise, că toate şoaptele lui din momentele lor de intimitate erau o minciună, un rol pe care îl juca în faţa ei. Nu. Dakota o iubise, şi asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Pentru că, dacă oamenii puteau fi atât de superficiali încât să considere dragostea un sentiment de care te dezveţi la fel de uşor precum îl înveţi, atunci întreaga ei filosofie de viaţă fusese o glumă. În cazul ăsta, nu doar trăise o dezamăgire în dragoste, ci însăşi credinţa ei în dragoste fusese spulberată cu totul!

Până la aterizarea în Los Angeles, furia ei se cristalizase într-o stare de detaşare absolută – dacă putea numi astfel preocuparea ei de a confecţiona o păpuşă voodoo din paie de plastic şi o mască de dormit din caşmir. La ieşirea din aeroport, pe când aştepta lângă bagaje, sucind cu patimă braţele păpuşii, îi sună telefonul.

— E adevărat? auzi glasul Anei Lucia. Nu ne-a venit să credem, dar stilistul meu s-a jurat că verişoara lui a machiat-o pentru concert şi că i-a văzut împreună. Tăceţi odată! se întrerupse ea, făcând să amuţească şuşotelile din fundal. Vorbesc la telefon. Deci? Ce naiba se întâmplă?

Hallie se îndepărtă puţin de Amber şi de Grace, lăsându-le singure cu nenumăratele valize cu care se întorseseră din New York.

— Da, e adevărat, recunoscu ea cu mult calm, deşi cuvintele îi zdrobeau sufletul. I-am văzut împreună la New York.

— I-a găsit împreună! exclamă Ana Lucia la telefon. I-a prins în flagrant!

— Nu, nu în flagrant, se grăbi Hallie să dezmintă, înainte ca vestea să facă înconjurul Hollywoodului. Ana Lucia! Alo!

După alte câteva şuşoteli, prietena ei reveni la telefon.

— N-am înţeles prea bine. Te-a înşelat sau v-aţi despărţit?

— A fost... mai complicat, spuse Hallie încurcată.

Se auzi strigată de undeva. Grace îi făcea cu mâna dinspre ieşire, unde ea şi Amber o aşteptau cu un şofer.

— Trebuie să închid acum, dar vreau neapărat să ieşim în oraş. Ce faceţi în seara asta?

— Ne strângem la Soho House. Eşti sigură că vrei să vii? Poate ai nevoie de puţină odihnă... Ştii tu... Să te refaci.

— N-am nimic. Serios! Ne vedem acolo.

Închise telefonul. Era hotărâtă să iasă în oraş şi să se distreze ca niciodată, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Să-i demonstreze lui Dakota şi prietenelor ei că nu-i pasă de el şi de fandosita lui iubită. Se simţea bine fără el – chiar mai bine decât atunci când erau împreună!

Dădu fuga afară şi urcă în grabă în maşină.

— Amber, ţii minte că ai vrut odată să-mi împrumuţi o rochiţă? Neagră cu...

— Cu decolteu asimetric şi pantofi cu diamante? completă Amber. De ce? Vrei să ieşi?

— Da, cu nişte prietene. Şi vreau să arăt... spectaculos.

— Am înţeles, îi făcu cealaltă cu ochiul. Îl chem pe stilistul meu şi te aranjăm ca pe un supermodel în cel mai scurt timp!

Scoase telefonul mobil şi formă un număr.

— Phillipe, dragule, am nevoie de tine.

Gestul o emoţionă pe Hallie. Poate că Amber părea o profitoare uneori, dar măcar îi păsa de cei din jur. Spre deosebire de alţii...

Dar înduioşarea nu ţinu mult, şi furia îşi reluă locul de cinste, de data aceasta dublată de o sete nestăvilită de răzbunare. Trebuia să-i arate lui Dakota – să le arate tuturor – că nu se lasă doborâtă cu una, cu două. Hallie Weston nu-şi plângea de milă, chiar dacă avea inima frântă. Nu de data asta. Avea să rămână triumfătoare. Voia să apară în faţa tuturor cu fruntea sus, în toată splendoarea, pe tocuri de zece centimetri!

Ceea ce nu se dovedi prea uşor. Din clipa în care coborî din taxi, îmbrăcată în rochia împrumutată de la Amber, se pomeni asaltată de întrebări despre Dakota. În grup apăruseră prieteni noi ai Anei Lucia şi persoane pe care le mai văzuse ocazional la concertele Take Fountain. Avea

impresia că toţi cunoscuţii ei din Hollywood se înghesuie să afle detalii despre despărţirea lor şi să-i ofere acel surâs fals prin care dovedeau că nu cred în nepăsarea pe care ea o afişa.

— Eraţi făcuţi unul pentru celălalt, comentă în lift o blondă care-i era străină.

— Dar modul în care ai aflat! îşi dădură ochii peste cap un grup de homosexuali de la bar. Hai să-ţi facem cinste!

— Ai nevoie, adăugă un tânăr cu acel ton de falsă compătimire pe care ajunsese să îl cunoască atât de bine. Biata de tine!

— E în regulă, serios, zise Hallie, care se forţa să zâmbească de atâta timp, încât o dureau obrajii. Mi-e mai bine fără el, spuse ea, făcându-le cu ochiul. Dar, dacă tot insistaţi, vreau o margarita.

Măcar cu băutură să se aleagă, dacă tot devenise cel mai nou subiect de bârfă din Hollywood. La miezul nopţii ajunsese deja la al treilea cocteil, însă nici măcar aburii alcoolului nu reuşiră să stingă focul mocnit al indignării care îi consuma toată fiinţa. Şi nici să o facă să nu rememoreze la infinit scena de la ieşirea din club, când îl văzuse insuportabil de fericit în lumina bliţurilor.

— Niciodată n-a vrut să fie faimos, urlă dintr-odată Hallie şi se trânti pe o canapea de catifea, alături de Meredith.

Gesticula atât de nervos, încât fu cât pe ce să îşi verse paharul de margarita.

— De-atâtea ori mi-a spus că celebritatea n-are niciun sens pentru el şi că numai muzica îl interesează!

Meredith îngăimă ceva care semăna cu o încurajare şi îşi aranjă tivul dantelat al rochiei.

— De câte ori n-am discutat despre integritatea artistului! Şi ce-a făcut? S-a transformat într-un bun de consum, râse Hallie cu amărăciune. Ce prostie! Să mimeze o relaţie cu Talia, doar de dragul tabloidelor! Cu Talia! pufni Hallie. Fata asta habar n-are să joace un rol serios! N-a făcut decât să-şi arate ţâţele în vreo trei filme până acum.

Meredith încercă să o facă să tacă.

— Vrei să fim date afară? Aia de acolo e cea mai bună prietenă a Taliei.

Hallie dădu din umeri şi se ridică. Se clătină puţin, nefiind obişnuită cu tocurile.

— Şi ce dacă? Pot să-i ţin piept. Sunt sigură că e nemâncată de o săptămână.

— Încearcă să nu işti prea mare zarvă când te duci la baie, bine? o avertiză din nou Meredith.

— Dacă cineva are chef de ceartă, n-are decât să încerce! exclamă Hallie exasperată.

Traversă încăperea cu paşi mărunţi, mulţumită că lumea întoarce capul după ea. Locul preferat de întâlnire al prietenelor ei nu era o cafenea luxoasă sau una obişnuită, ci un club privat poziţionat la etajul al doilea al unei clădiri moderne de pe Sunset Boulevard. Nu se intra decât cu invitaţie şi, odată ajuns sus, aveai la dispoziţie mai multe

încăperi, un restaurant şi chiar o sală de fitness, pe care fetele nu o foloseau niciodată, pentru că erau mult mai preocupate să prindă cele mai bune canapele, de unde puteau urmări vieţile intime ale celor mai cunoscute vedete, departe de ochii intimidanţi ai paparazzilor.

Hallie intră la toaletă, unde le găsi pe Ana Lucia şi pe Brie rezemate de chiuvetă.

— Aici eraţi! Aţi plecat acum o mie de ani! Pe unde aţi umblat?

— Pe-aici, spuse Ana Lucia, ştergându-şi nasul. Cum te simţi?

— Excelent. Dar dacă se mai găseşte vreo blondină să mă întrebe cum mă simt, jur că îi rup gâtul, zise ea şi pufni într-un râs sănătos. Nu vouă, evident, adăugă în timp ce îşi căuta rujul în geantă. Serios acum, Dakota n-are decât să facă ce vrea. Şi aia la fel!

Ana Lucia şi Brie schimbară nişte priviri grăitoare.

— Serios! insistă Hallie. Am terminat-o. Merit un tip care să nu mă abandoneze cu prima ocazie, doar ca să apară într-o revistă de scandal.

— Da, ai mai spus-o de vreo cinci ori în seara asta, observă Ana Lucia.

— Pentru că aşa e.

Hallie se concentră să-şi refacă forma buzelor cu un creion.

— Mai staţi pe-aici? Sau vreţi să veniţi pe la mine? Facem o petrecere în pijama!

— Cred că ne retragem în curând, spuse Ana Lucia. Keisha a invitat câţiva prieteni la ea.

— Cine e Keisha? se încruntă Hallie, încercând să izoleze figura ei dintre toate chipurile noi pe care le văzuse în acea zi.

— O amică.

— E fata din sitcomul ăla nou, interveni Brie. Cu cele trei fete petrecăreţe care trebuie să aibă grijă de nişte gemeni.

— Perfect! zise Hallie radioasă. Şi aşa trebuia să încep să-mi caut nişte roluri, acum că nu mă mai distrage nimic. Unde stă, sus pe deal?

Se lăsă tăcere.

— E o petrecere privată, spuse în cele din urmă Ana Lucia. Cred c-ar fi mai bine să te duci acasă. Dar ai grijă de tine, puştoaico, auzi?

Cele două ieşiră în grabă, înainte ca Hallie să aibă timp să proceseze informaţia. Rămase cu mâna în aer, doar pe jumătate rujată. Vorbele ironice ale Anei Lucia încă îi răsunau în urechi.

Dădu buzna afară din baie după fete şi le prinse din urmă.

— Ana Lucia! Staţi puţin! Ce se petrece?

Fetele schimbară din nou o privire grăitoare.

— Cum spuneam, e o petrecere privată, ridică Ana Lucia din umeri. Fără supărare.

Apăru şi Meredith cu hainele pe braţ.

— Eşti gata? o întrebă ea pe Hallie, fără să îşi dea seama care e situaţia.

Brie o înghionti, dar Meredith tot nu înţelese.

— Ce se întâmplă?

— Asta vreau să ştiu şi eu.

Deşi puţin ameţită, Hallie avea o presimţire nefastă, care se adeveri când Ana Lucia se apropiere de ea cu o privire rugătoare, de falsă vinovăţie.

— N-am vrut să-ţi spun nimic, dar adevărul e că lucrurile s-au cam stricat din cauza felului în care te porţi în preajma prietenelor mele, îi spuse ea, mimând regretul.

— Poftim? se miră Hallie. Cum mă port?

Se întoarse spre celelalte pentru sprijin, însă Meredith rămase deoparte, jenată, iar Brie se distra scriind mesaje pe telefon.

— Le sâcâi întruna cu rugăminţi, le ceri să-ţi găsească manageri şi audiţii, explică Ana Lucia cu un surâs răutăcios. E prea de tot. Mai ales că ele vor să iasă doar ca să se destindă.

Hallie rămase fără cuvinte. Iar Ana Lucia o privea la fel cum le privea pe tinerele aspirante – pe bietele fete care

aveau ghinionul să iasă în lume cu pantaloni din colecţia trecută. Era prima oară cât o privea şi pe ea aşa.

— Dar tu mi-ai făcut cunoştinţă cu ele! protestă Hallie. Tu mi-ai spus să mă duc la Rachel pentru audiţii, nu mai ştii? Iar când am cunoscut-o pe Zoe, la petrecerea de astă-vară, tot tu mi-ai zis să-mi încerc norocul. Iar ele s-au arătat dispuse să mă ajute.

— Da, pentru că n-au vrut să fie nepoliticoase.

Zâmbetul Anei Lucia devenea tot mai rece.

— Vreau doar să spun că a început să devină neplăcut. Pentru noi toate. Ştiu că nu eşti de aici, dar noi nu aşa procedăm.

Ridică din umeri şi se întoarse să plece, de parcă Hallie devenise dintr-odată o piedică. De parcă nu Hallie îi fusese alături la toate petrecerile şi la toate reprizele de cumpărături atâtea luni de zile. De parcă nu Hallie le ajutase să intre prin spate la concerte şi le făcuse rost de invitaţii la toate petrecerile private ale formaţiei Take Fountain.

Deodată, Hallie se înfurie din nou.

— E din cauza lui Dakota, nu? se răsti ea. Te-ai folosit de mine ca să ajungi la Reed. Acum că nu mai sunt cu Dakota, nu mai ai nevoie de mine!

— Poftim? M-am folosit de tine? pufni Ana Lucia. Te rog! Ce ai tu şi n-am eu?

Făcu un pas spre Hallie şi o privi de sus, lăsând la o parte prefăcătoria de până atunci.

— Ajunge cât te-am lăsat să te ţii după noi. Doar pentru că te-ai aciuat în oraşul care trebuie şi pentru că ai un unchi bogat, căruia i s-a făcut milă de tine, nu înseamnă că eşti de-a noastră!

— Unchiul tău nici măcar nu face filme de cinema, ridică Brie ochii din telefon. Face filme de televiziune.

Atât ea, cât şi Ana Lucia îi întoarseră spatele şi se îndepărtară. Meredith mai rămase puţin şi se uită la Hallie cu regret.

— Îmi pare rău. E doar... Ştiai că Reed s-a culcat cu ea chiar înainte să plece la New York? Şi acum n-o mai sună...

— Deci am avut dreptate, s-a folosit de mine, zise Hallie nervoasă, deşi nu îşi dădea seama dacă e supărată pe Ana Lucia sau pe ea însăşi, pentru că nu văzuse pe ce se baza de fapt prietenia lor. Dar tu? o întrebă. Şi tu ai terminat-o cu mine?

Meredith aruncă o privire spre lift, unde o aşteptau nerăbdătoare Ana Lucia şi Brie.

— Ne ştim de atâta timp, spuse Meredith, codindu-se, iar Hallie înţelese totul. Sunt cele mai bune prietene ale mele. Cunosc pe toată lumea.

Aceeaşi poveste: conta în primul rând cunoştinţele pe care ţi le făceai.

— O să pierzi liftul, observă Hallie şi îi întoarse spatele.

Nu mai aşteptă să o vadă plecând cu celelalte două. Măcar de data asta să fie ea cea care pleacă prima.

VI

După cearta cu Ana Lucia şi prietenele ei, Hallie se duse direct la bar. Clocotea de furie. Făcu semn barmanului, însă rămase cu ochii ţintă spre uşă. Ana Lucia era în stare să trimită bodyguarzii să o dea afară, acum că nu mai făcea parte din cercul membrilor clubului. Se simţea puţin ameţită, însă mai avea destul până să se îmbete.

— Încă o margarita, te rog.

Barmanul nu-i ceru un act de identitate. De fapt, nu cereau niciodată. Se mulţumeau să pregătească băuturile şi să primească bacşiş. Hallie căută banii ca să plătească.

— Plătesc eu, auzi de undeva din stânga.

Se întoarse. Un tânăr blond, cam la douăzeci de ani, îmbrăcat în blugi de firmă, îi zâmbea fermecător. Ea ezită. Numai de apropouri nu îi ardea în clipa aceea. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el se trase puţin înapoi şi se uită la pantofii ei.

— Sunt de la Prada? Vai de mine, arăţi trăsnet în ei!

Hallie se relaxă.

— Mulţumesc. Şi pentru băutură. Eu sunt Hallie.

— Roger, se prezentă el.

Îşi pronunţa numele cu „j”, ca un european.

— Şi ştiu ce s-a întâmplat, continuă el. Am asistat la scena de mai devreme de lângă lift, cu slăbănoaga aia. Ce obraznică!

— Nu-i aşa? exclamă Hallie. M-a făcut pe mine profitoare, când de fapt pe ea nu o interesa decât să intre la concerte. Şi tipului nici nu-i păsa de ea!

— Oamenii de-aici sunt îngrozitori, observă Roger, ţâţâind din buze.

Lăsă pe tejghea o bancnotă de cincizeci de dolari şi îşi continuă tirada:

— Se folosesc de tine ca să-şi atingă scopurile şi după aia gata, au terminat-o cu prietenia. Nu-i lăsa să te supere, până la urmă o să primească exact ceea ce merită.

— Aşa e, încuviinţă Hallie încurajată. Ai foarte mare dreptare.

— Nu vrei să stăm jos? spuse el şi arătă spre o canapea. Să-mi povesteşti tot ce ai pe sufleţel?

Roger se dovedi a fi un bun ascultător: atent, sensibil, plin de dispreţ faţă de comportamentul crud şi nejustificat al lui Dakota.

— ...Şi după aia s-a urcat în maşină, sfârşi ea povestea cea lungă şi cu greu îşi stăpâni un căscat.

Se făcuse deja dimineaţă şi clubul începea să se golească, însă cei doi rămăseseră ascunşi în colţul lor, împreună cu cea mai bună prietenă a lui Roger, o blondă spălăcită, tot

la douăzeci şi ceva de ani, cu un puternic accent de Brooklyn.

— Ce om! se indignă Roger. Imaginea pe care o am acum este cu tine stând în faţa lui aşa cum stă Vivien Leigh în ultima scenă din Pe aripile vântului.

Hallie încuviinţă obosită din cap. Da! Scarlett O'Hara era modelul ei – demnitate până la capăt.

— Şi Talia era acolo? întrebă cu mare interes fata, pe care, din câte îşi amintea Hallie, o chema Kay. A spus ceva?

— Mie nu mi-a zis nimic, strâmbă ea din nas. L-a chemat pe Dakota în maşină, de parcă nici nu m-a văzut acolo. Dar sunt sigură că şi-a dat seama despre ce era vorba. Am citit-o în privirea ei; i-a plăcut să mă vadă suferind.

Roger şi Kay clătinară din cap, împărtăşind acelaşi sentiment de dispreţ.

— Ar trebui să faci publică varianta ta despre relaţie, sugeră el, ducând un braţ prin spatele lui Kay pe spătarul canapelei.

— Aşa e, o încurajă şi Kay. Nimeni nu ştie prin ce ai trecut.

— Pentru restul lumii, eşti doar o admiratoare înfocată care a făcut o criză la unul dintre concertele lui.

— Iar el e vedeta rock de care Talia s-a îndrăgostit la prima vedere. Trebuie să se afle adevărul.

Tot uitându-se când la unul, când la celălalt, Hallie simţi că ameţeşte. Căută paharul şi dădu pe gât ultimele înghiţituri

cu resturi de gheaţă, apoi se încruntă pentru că-l terminase.

— Cred că ar trebui să mă duc...

— Nici vorbă, o prinse Roger de umeri. Încă un rând, spuse el, făcându-i semn unuia dintre ospătarii care serveau la mese. Ce zici?

— Despre? întrebă Hallie, care nu se mai putea concentra.

— Să faci publică versiunea ta.

— Nu înţeleg, făcu ea, complet debusolată. Cum?

Urmară câteva secunde de tăcere; Roger şi Kay schimbară o privire.

— Cu asta pot să te ajut eu. Cunosc câţiva redactori...

Kay scoase din geanta imitaţie de leopard o carte de vizită. Hallie o luă şi o citi cu ochii mijiţi. Încremeni.

— Eşti... jurnalistă?

— Scriitoare, o corectă Kay. Specializarea mea sunt biografiile de celebrităţi, dar scriu şi altele în timpul liber. Să ştii că subiectul ar fi de mare interes. Povestea ta, nişte fotografii...

— Machiată şi coafată de profesionişti, interveni Roger.

— Ai arăta superb. Nici n-ar fi greu, acum că mă uit la tine!

Cei doi pufniră într-un râs piţigăiat, în care Hallie intui abia acum o notă de falsitate.

Trebuia să plece.

— Nu, mulţumesc, spuse ea, întinzându-i înapoi lui Kay cartea de vizită şi reuşind chiar să schiţeze un mic surâs. Nu fac dintr-astea.

Însă Kay se aplecă spre ea atât de mult, încât Hallie observă locurile în care rujul i se şterse de pe buze, lăsând doar conturul desenat în creion.

— Te plătim. Ar putea fi o sumă frumuşică, în funcţie de cât ne dai.

— Cât vă dau? se îngrozi Hallie.

Deja îşi dorea să fi plecat odată cu Ana Lucia. Sau mai bine, să nu fi venit deloc. De undeva din negura gândurilor îşi dădu seama că nu mai ştie cât a băut. Iar rânjetul lui Kay masca o curiozitate înfometată: un rânjet cu toţi dinţii, de parcă se pregătea să muşte din ea.

— Detalii. Despre Dakota, continuă ea. Ce face? Dacă l-ai văzut luând droguri. Dacă crezi că a drogat-o pe Talia...

— Nu, el nu e genul ăla.

Hallie clătină din cap şi toată camera începu să se învârtă.

— Eşti sigură? întrebă Roger.

— Ea tocmai a ieşit de la dezintoxicare, o informă Kay. Părea să fi luat ceva când ai văzut-o? Vreun praf alb poate... sugeră ea şi mimă gestul, trăgând pe o nară. Detalii dintr-astea ţi-ar ridica onorariul.

Onorariul? Abia acum începea să mijească o rază de înţelegere în negura în care se zbătea Hallie. Despre asta era vorba? O credeau la fel ca Dakota: gata să vândă relaţia lor de dragul publicităţii şi al unui cec frumuşel.

— Dacă nu e vorba de droguri, poate e vorba de sex? insistă Kay, atingându-i braţul. Avea preferinţe mai... ciudate? Ceva obraznic... poate în trei?

— Termină!

Hallie sări în picioare, şi din nou totul începu să se învârtă – atât de ameţitor, încât trebui să se sprijine de primul fotoliu pe care îl văzu.

— Nu mă interesează cât plătiţi. Nu vreau să vă vând nicio poveste...

Rămase pe gânduri, nu i se părea că a găsit cuvântul potrivit.

— De fapt, nici nu e o poveste. E viaţa mea!

Le întoarse spatele şi porni grăbită – sau mai degrabă împleticită – spre ieşire. Ce fel de oameni erau dispuşi să îi exploateze durerea pentru profit? Ce fel de oameni o vânau ca pe o pradă în cele mai vulnerabile clipe ale ei? Nu ajunse la lifturi, pentru că Roger şi Kay o prinseră din urmă şi o traseră pe un culoar slab luminat.

— Nu cred c-ai înţeles, zise Kay fără zâmbetul de mai devreme, mijind ochii. E prea târziu să dai înapoi.

— Cum adică? făcu Hallie şi încercă să se îndepărteze de ei, însă se izbi de un perete tapetat.

— Deja ne-ai spus foarte multe. N-avem nevoie de acordul tău ca să facem public ce avem deja.

Kay îi arătă telefonul – acelaşi telefon aparent inofensiv care stătuse pe măsuţă întreaga noapte. Apăsă două butoane şi Hallie îşi auzi propriul glas: „Am citit-o în privirea ei; i-a plăcut să mă vadă suferind.”

— N-am spus... Mi-aţi întins o cursă! exclamă ea.

— Cum adică? zâmbi Kay cu răutate. Tu te-ai descărcat pe umărul nostru.

Hallie nu mai ştia ce să-i răspundă. Cu doar câteva minute în urmă fuseseră compătimitori şi sensibili. Deodată, doar semnul dolarului se mai citea în privirile lor.

— O să fie bine, o asigură Roger. Nu vrem decât un interviu înregistrat. Totul o să fie cât se poate de civilizat. Sau... putem să facem ca ei să fie personajele principale din poveste – Dakota şi prietena lui, urmăriţi de fosta, înnebunită de gelozie.

— Să nu îndrăzneşti! urlă Hallie cu lacrimi în ochi.

— Poveştile în care vedetele sunt urmărite de foşti parteneri se vând foarte bine, spuse Kay. Poate ar trebui să-i punem pe copertă. Americanii se dau în vânt după victime.

Hallie privea când la unul, când la altul, cu inima strânsă. Căzuse în cursă din vina ei. De ce avusese încredere în ei? Nu avea nicio scuză pentru greşeala ei, oricât de multe cocteiluri ar fi băut. Nu-şi mai amintea nici măcar ce le

spusese în urmă cu zece minute, şi trecuseră ore de la primul pahar.

— Tu decizi, dădu Kay din umeri. Cooperezi sau o să simţi pe pielea ta cum e să ajungi de râsul Hollywoodului. Tu alegi.

Nu ea alegea; niciodată nu fusese alegerea ei! Încă de la începutul anului alţii luau deciziile importante în locul ei, în timp ce ea se chinuia din răsputeri să supravieţuiască schimbărilor. Dakota o părăsise, mama ei alesese să se mute în L.A, tatălui ei i se năzărise să moară tocmai atunci... Nimeni nu-i ceruse părerea!

Venise momentul să îşi ia viaţa în mâini!

Se îndreptă de spate, cât era de înaltă pe tocurile de zece centimetri, şi o măsură pe Kay de sus, cu o privire de furie oarbă în care strânsese toată amărăciunea şi singurătatea acumulate în ultimele luni.

— Nu!

— Bine. Atunci rămânem la povestea fostei iubite psihopate.

Hallie căută o cale de ieşire; dintr-odată, ochii îi căzură pe paharele goale.

— Mă ameninţi? răsună glasul ei oţelit. Toată noaptea mi-aţi dat să beau. Asta intră la corupere de minori, nu? Constrângere, poate. Iar acum şi şantaj. Ce bine o să se distreze avocaţii unchiului meu!

Kay şi Roger îşi mai pierdură din încredere.

— Şi totuşi, avem povestea, se mândri Kay, fluturând telefonul. Pe care ai spus-o cu gura ta!

— Asta s-o crezi tu!

Cu o mişcare rapidă, Hallie îi smulse telefonul, îl trânti pe jos şi-şi înfipse tocul cui în el până îl făcu ţăndări.

— Vai, cred că l-am stricat! zise apoi cu o candoare jucată.

— Nu pot să cred!

Kay rămăsese cu gura căscată.

— Ba s-o crezi! Dacă apare în presă fie şi un cuvinţel din ce-am spus, familia mea o să vă dea în judecată mai repede decât... decât...

Nu reuşea să găsească nimic care să sune suficient de ameninţător.

— Mai repede decât v-aţi da seama.

Se strecură apoi pe lângă ei. Ajunse la lift fără să mai fie urmărită. În spate, îi auzea pe cei doi cum se ceartă.

— De ce-ai lăsat-o să-ţi ia telefonul?

— Dar tu ce-ai păzit? Ziceai că e beată, că e o pradă uşoară!

Abia în lift Hallie zâmbi larg. Nu mai stătea pe margine, lăsându-i pe alţii să ia deciziile importante pentru ea. Preluase din nou controlul; era independentă; era... falită!

Căută cu disperare prin geantă, însă nu găsi decât trei dolari şi ce mai rămăsese dintr-un luciu de buze. Mormăi nemulţumită. Era prea târziu să o sune pe Grace. Pe Amber şi pe mama ei le anunţase că doarme la Ana Lucia. Dacă ar fi luat un taxi, nu ar fi avut cu ce să-l plătească. Aşa că scoase telefonul şi formă numărul salvator.

VII

Brandon sosi într-o jumătate de oră. Maşina lui de teren făcea notă discordantă printre automobilele luxoase care defilau prin faţa clubului. Hallie urcă iute.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, spuse cu înflăcărare. Scuză-mă, dar n-am ştiut pe cine să sun.

Brandon ridică din umeri. Arăta ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Purta nişte pantaloni de trening şi un hanorac tras peste un tricou cu sigla Disney.

— Nu-i nimic. Oricum nu puteam să dorm.

Îi oferi o sticlă de apă şi desfăcu o cutie de pastile, din care îi întinse două.

— Ar fi bine să le iei acum, înainte de mahmureala de mâine.

Surâse ştrengăreşte, apoi apăsă uşor pe acceleraţie.

— De unde ai ştiut? întrebă ea.

Dădu pastilele pe gât cu o gură de apă. Îi mai trecuse din ameţeală aşteptându-l. Nu mai simţea decât un gol lăuntric.

— E patru dimineaţa şi tu ai rămas singură într-un club. Sunt sigur că ai băut numai ciocolată caldă şi-ai croşetat toată noaptea, glumi el.

Hallie zâmbi. Se cuibări pe scaun şi răsuflă uşurată când maşina întoarse pe Sunset Boulevard. Şoseaua era luminată, ca de obicei, de zeci de reclame colorate şi de farurile maşinilor. Avea impresia că fusese îngropată în club o veşnicie, rătăcind printre zâmbete false şi crize de isterie adolescentine; mintea îi era în sfârşit limpede. Îşi sprijini fruntea de geamul rece, urmărind cum luminile oraşului alunecă una după alta pe lângă tâmpla ei.

— Nu ţi-am urat bun venit înapoi, spuse Brandon când se opriră la un semafor. Cum a fost la New York?

— Nu foarte bine. Dakota...

Se opri stânjenită.

— Am cam...

— E în regulă, o întrerupse Brandon. A trecut Amber pe la noi să stea la bârfă cu mama. Am auzit...

— Da, se înroşi ea. N-a mers cum m-am aşteptat.

— Îmi pare rău, surâse el stingherit. Ştiu că ai vrut să se rezolve.

— Da... Poate e mai bine că m-am izbit cu capul de zid. Măcar acum ştiu că s-a terminat. De tot.

Se uită pe geam. Se îndreptau spre Beverly Hills, însă Hallie simţea că ceva o trage în altă direcţie, spre dealuri.

— Te superi dacă facem un ocol? Ştiu că e târziu...

— Devreme, vrei să spui.

— Scuze.

Ştia că cel mai bine ar fi fost să se lase condusă acasă, să nu mai abuzeze de bunăvoinţa lui Brandon, dar sângele îi clocotea încă şi nu se simţea împăcată.

— Nu durează mult. Promit. În partea aia.

— Ai noroc că n-am somn, oftă el după câteva secunde şi întoarse maşina.

Parcară pe marginea drumului, pe dealurile Mulholland, în locul în care Hallie se lăsase condusă de Dakota într-o noapte, cu mult timp înainte. Îl lăsă pe Brandon în maşină şi se duse la marginea stâncilor. Îşi dădu jos pantofii şi rămase în picioarele goale pe pietriş.

Se uită la luminiţele jucăuşe de pe autostradă; simţi o pace neaşteptată. Erau tot acolo – pătura de lumini scânteietoare, orizontul întunecat. Dakota plecase, însă lumea întreagă era tot acolo unde fusese dintotdeauna. Doar fiindcă toate visurile ei îl includeau şi pe el nu însemna că nu putea să şi le împlinească şi fără el.

— Ai grijă la margine.

Simţi strânsoarea mâinii lui pe braţul ei.

— De ce? râse ea. Crezi c-o să sar?

Se lăsă tăcere.

— Nu ştiu, răspunse el impasibil. Vrei?

— Nu! se aprinse ea. N-aş putea...

Dar se potoli imediat, văzând cu cât calm o ascultă el.

— N-aş face-o, îl asigură. Vorbesc serios.

Brandon încuviinţă, însă o slăbi din strânsoare abia când Hallie se îndepărtă de margine.

Rămase ţintuită locului, copleşită. Îşi aminti zecile de momente în care îi jurase lui Dakota că ar muri fără el, fiecare suspin disperat în care i se plânsese că viaţa nu are rost fără el. Acum era oripilată. Când se schimbase aşa de mult? Când începuse să gândească aşa?

— E târziu, spuse Brandon, dându-şi jos hanoracul şi petrecându-i-l pe după umeri. Ar trebui să ne întoarcem.

El porni spre maşină, însă Hallie mai rămase puţin. Încă o dată o cuprinse ruşinea când îşi aminti de lâncezeala în care se complăcuse în ultimele luni. Se gândi cu amărăciune la timpul care se scursese, la agonia în care se abandonase, la dramatismul cu care trăise, de parcă suferinţa ei ar fi avut ceva nobil în ea. De parcă smiorcăiala pe întuneric, ore în şir, era singurul mod de a da valoare unei iubiri pierdute.

Nu jucase rolul eroinei curajoase în povestea ei, ci mai degrabă rolul femeii nebune.

În cele din urmă, i se alătură lui Brandon în maşină.

— Să ştii că n-aş putea să fac una ca asta. Ştiu ce-am spus, dar era... doar de dragul de-a o spune. N-am vorbit serios. Ai cuvântul meu.

El încuviinţă din cap. Nu porni motorul imediat, ci rămase tăcut, cu privirea aţintită drept înainte, spre vale. Hallie aşteptă. Era clar că Brandon vrea să îi spună ceva. Într-un final tuşi, apoi începu cu glas domol, fără să se întoarcă spre ea:

— M-am gândit şi eu la asta... Mi-a trecut prin minte de câteva ori după ce m-am întors, când ieşeam în larg cu placa de surfing. Mă gândeam că, dacă m-ar izbi un val uriaş, ar fi mai bine să nu încerc să înot; să mă las tras la fund.

Hallie rămase cu răsuflarea tăiată. Îi vorbea foarte natural şi sincer. Nu exagera şi nu încerca să o uluiască, oricât de dramatică ar fi fost situaţia pe care o descria. Fără să îşi dea seama, Hallie îi luă mâna într-a ei.

— Ce te-a oprit?

— Mai multe, dădu el din umeri. Familia, camarazii care au murit acolo... Mi-ar fi tras o mamă de bătaie doar să ştie la ce mă gândesc, zise el şi zâmbi uşor. Până la urmă cred că a fost doar... speranţa că n-o să mă mai simt niciodată la fel. Că o să încep din nou să înţeleg lumea.

— Şi ai reuşit? îl întrebă ea cu o mişcare încurajatoare din cap.

Brandon se uită la mâna ei, apoi o privi în ochi.

— Uneori reuşesc, da.

Hallie se uită cu atenţie la chipul lui osos, cu barba nerasă de câteva zile şi cu cicatricea roşiatică. Pentru prima oară, nu-l mai consideră ciudat sau suspect pentru felul lui reţinut, ci puternic. Văzu în el o stăpânire de sine câştigată cu greu, după o luptă lungă şi grea.

— Mă bucur, zise ea, strângându-i uşor mâna, după care i-o eliberă. Pe cine-aş mai fi găsit eu să vină să mă ia la ora asta de la... clubul de croşetat?

— Aşa e, râse Brandon. Avem priorităţi.

— Exact, surâse ea, mai degrabă ca să-şi mascheze jena.

Ea nu avea priorităţi. Decăzuse atât de mult cât timp îşi plânsese singură de milă, încât nu-i mai păsase de nimic.

— Să nu uit de planurile de vacanţă ale lui Amber, schimbă ea repede subiectul. Zicea ceva de o petrecere în stil Hanuka sau Kwanzaa[8], condimentată cu un cor şi un bivol la proţap umplut cu carne de mistreţ. Sigur nu vrei să pierzi aşa ceva.

— Lucrurile simple sunt cele care-ţi fac viaţa mai frumoasă, spuse Brandon în loc de răspuns.

Hallie îi aruncă o privire serioasă pentru a-i arăta că nu glumeşte şi că înţelege perfect greutatea destăinuirii pe care el tocmai i-o făcuse. Băiatul încuviinţă uşor din cap şi porni maşina.

---

[8] Eveniment de celebrare a patrimoniului cultural african, ţinut în SUA şi în cercurile diasporei africane din alte state, din 26 decembrie până în 1 ianuarie. (N. tr.)

— Nu spui nimănui de...?

— Nu! exclamă ea. Promit c-o să rămână între noi. Dacă vreodată ai nevoie să vorbeşti cu cineva, sunt aici. Oricând.

— Adică vizavi, surâse el.

— Da, chiar peste drum, întări ea, surprinsă să vadă cât de mult curaj îi dă gândul acesta.

VIII

După trepidaţia de la New York, odată cu întoarcerea în L.A. şi cu sosirea sărbătorilor de iarnă, Hallie se bucură să vadă că zilele trec fără prea multă tevatură – desigur, cu excepţia petrecerii fastuoase organizate de Amber şi Auggie. Vreo două sute de invitaţi se înghesuiră în vila şi în curtea lor pentru a petrece până în zori sub cununile de luminiţe de Crăciun şi sub renii gonflabili cocoţaţi pe acoperiş.

Nici petrecerea nu o deranja pe Hallie. Îi prindea bine să se vadă înconjurată de oameni zgomotoşi şi binedispuşi. Altfel ar fi lâncezit în camera ei şi s-ar fi întrebat ce petrecere exclusivistă pierduse fiindcă nu primise o invitaţie de la Ana Lucia. În plus, mulţi dintre invitaţii lui Auggie se dovediră a fi producători sau agenţi de casting, care îi oferiră cartea de vizită de îndată ce Amber începu să îi laude talentul şi să răspândească vestea că Hallie tocmai se decisese să îşi încerce norocul în actorie.

— Nu mai spune asta, o trase Hallie pe Amber deoparte.

Îi era ruşine, iar comentariile răutăcioase ale Anei Lucia încă îi erau proaspete în minte. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment era să se facă de râs.

— Mai bine nu pomeni nimic, te rog. Sunt prietenii voştri.

— Tocmai! se entuziasmă Amber, îmbujorată şi uşor ameţită.

Purta o rochiţă scurtă, sclipitoare, în care beculeţele de Crăciun se reflectau ca într-un glob de cristal.

— Sunt convinsă că toţi cei de-aici au ajuns unde sunt pentru că a intervenit cineva pentru ei la început.

— Eşti sigură? spuse Hallie neîncrezătoare. Nu vreau să par deplasată...

— Nici vorbă, draga mea, se aprinse Amber. Tu eşti cea care le face o favoare. Toţi sunt în căutarea următoarei „viitoare vedete”. Ştiu ce zic!

Astfel că Hallie se lăsă prezentată tuturor în seara aceea, iar Amber avu grijă să insiste pe lângă toţi managerii şi agenţii disponibili. În cele din urmă, fata se alese cu un pumn de cărţi de vizită.

Îşi dădu seama că îi place să aibă din nou un scop în viaţă. Pe măsură ce săptămânile treceau, iar ea urma noile căi care îi fuseseră deschise – stabilind întâlniri şi petrecându-şi după-amiezile pe holurile întunecoase ale tuturor studiourilor de audiţii din oraş –, înţelese încă o dată cât de mult pierduse din cauza depresiei în care se cufundase după plecarea lui Dakota.

Ce se întâmplase cu ea?

Ştia că făcuse şi ea o greşeală – nu greşise prin faptul că pusese capăt relaţiei, ci prin faptul că se lăsase antrenată într-o depresie. Cu cât analiza mai mult povestea de dragoste dintre ea şi Dakota, cu atât înţelegea mai mult. Întocmai cum se întâmplă cu unele tablouri: când le priveşti de aproape, par neclare, însă capătă cu totul alte contururi şi semnificaţii când le priveşti de la depărtare. Într-adevăr, încă o durea, încă îi lipsea Dakota, dar noaptea, când era mistuită de dor, se ducea vizavi la Brandon şi se uitau împreună la televizor sau scotea cel mai recent manuscris pentru audiţii şi începea să înveţe. Nu mai pierdea vremea cu gândul la momentele petrecute cu el. Nu! Soluţia era să nu se mai gândească deloc la el.

— Cum a fost? o întâmpină Grace în prag, după ultima audiţie.

— Bine, spuse Hallie.

Îşi aruncă geanta şi se descălţă în grabă de pantofii cu toc pe care Amber insistase să îi poarte. „Când vrei să fii remarcat, nu porţi adidaşi” o certase ea, şi avusese dreptate, pentru că toate fetele din sala de aşteptare purtau cei mai buni pantofi cu toc ai lor.

— Cred c-o să primesc rolul, dar nu se ştie niciodată, zise Hallie, masându-şi călcâiele.

— A fost audiţia pentru serialul poliţist, nu? Pentru fata cu numărul trei din grupul celor care mor?

Grace o urmă în bucătărie. Hallie se duse direct la frigider, care era plin de friptură rece şi în care mai rămăseseră câteva felii din renumita plăcintă cu brânză a Rosei.

— Nu, aia a fost de dimineaţă, răspunse Hallie cu gura plină. Acum a fost pentru un rol principal într-un serial nou. Nici n-aveam ce căuta acolo, dar cum Amber e colegă de strip-hop cu soţia unuia dintre directorii casei de producţie, a reuşit să mă pună pe listă pentru o primă lectură.

Puse mâncarea pe masă şi se trânti pe un scaun. Începu să înfulece cu poftă direct din caserolă. Lunile în care se stafidise de una singură, fără să pună nimic în gură, erau doar o amintire. Învăţase încă ceva despre echilibrul ei afectiv: când era împăcată cu sine, avea poftă de mâncare.

— Cum adică prima lectură? o întrebă Grace şi se aşează alături, după ce dădu la o parte un vraf de reviste de-ale lui Amber.

Hallie întotdeauna uita că sora ei nu ştie cum se procedează în industria filmului.

— E un prim test, îi explică. Urmează telefoane pentru noi audiţii, până se definitivează o listă; apoi trebuie să-ţi citeşti rolul împreună cu toţi actorii selectaţi. Apoi sunt probele de repetiţii în faţa camerei. Dacă reuşeşti să treci de ele, ajungi să citeşti în faţa producătorilor şi a directorilor de televiziuni.

— Ce lung e procesul! se miră Grace.

— Da, spuse Hallie, servindu-se cu o lingură mare de plăcintă. Ultima oară când am fost la o audiţie, am trecut de primele trei etape de selecţie. Pentru reclama aia la sirop de tuse, mai ştii?

— „Gustul care învinge tusea”, cită Grace. Două zile numai asta mi-ai cântat, deci crede-mă că mi-a rămas bine întipărit în minte.

Hallie râse. Desigur, ce încerca să obţină nu erau roluri de Oscar, dar toţi începeau de undeva. Scopul era să îşi găsească un agent, care pe urmă să-i facă rost de roluri mai consistente şi mai lungi de cinci secunde. Cine ştie? Poate că până la sfârşitul anului găsea un rol cu mai multe replici într-un serial important!

Grace aruncă o privire distrată spre teancul de reviste şi deodată încremeni.

— Ce-ai păţit? întrebă sora ei.

— Nimic, răspunse Grace într-o doară şi începu să răsfoiască o revistă.

— E în regulă, oftă Hallie. Ştiu că s-au dus la premiera ei împreună. E plin internetul de poza aia.

— Poţi să vorbeşti cu mine, dacă vrei, spuse Grace precaută. Nu l-ai mai pomenit... de ceva vreme.

— Poţi să-i spui pe nume, o ajută Hallie, dându-şi ochii peste cap. Sau poţi să-i zici „starul ticălos care şi-a vândut sufletul”. N-are importanţă, oricum i-ai zice, tot nu-mi face bine să vorbesc despre el. În schimb, dacă vrei vorbim despre o plăcintă cu brânză cu glazură de ciocolată... propuse Hallie şi mai luă o înghiţitură. Tu? Ai mai auzit ceva de la Theo după ce ne-am întors?

Tăcere. Grace luă o linguriţă, îşi tăie o bucăţică de plăcintă, o duse la gură şi dădu din cap în semn că nu.

— Mi-a trimis Lucy câteva mailuri, spuse după ce înghiţi. Ştii că şi-a dat demisia ca să lucreze pentru Portia? Portia adoră teoriile ei despre educaţia sănătoasă de la vârste fragede. Mai nou, sunt cele mai bune prietene.

— Ce nesimţită!

Grace nu o contrazise.

— Şi-acum ce urmează? întrebă Hallie.

— Nu ştiu, ridică sora ei din umeri. Revenim la normal. Şcoală, muncă, prieteni. Ca de obicei.

Se uită la telefon.

— Ar trebui să ies să mă întâlnesc cu Palmer. Mergem la un film şi după aia poate mâncăm ceva. Poţi să vii şi tu, adăugă ea după o pauză. Dacă vrei...

— E în regulă, spuse Hallie. Să vă distraţi.

Rămasă singură în bucătărie, Hallie îşi îndreptă toată atenţia spre marea provocare din faţa ei: plăcinta cu brânză. Totuşi, revista de lângă ea o îmbia prea ademenitor şi, sfidându-şi orice instinct, întinse mâna după ea. Dakota o privea de pe coperta lucioasă a ultimului număr din Us Weekly. „Ultima idilă a Taliei se încinge!” anunţa titlul strident de deasupra unei fotografii cu cei doi împreună pe covorul roşu. Dakota arăta cuceritor, iar Talia se uita la el topită de fericire. Hallie aruncă revista pe uşă direct în curtea interioară, numai ca să nu-i mai vadă.

De afară se auzi un icnet şi apoi ceva spărgându-se.

— Cine e acolo?

Ieşi ca să vadă de unde venise zgomotul şi îl văzu pe Brandon adunând într-o cutie nişte flacoane care se împrăştiaseră pe peluză.

— Scuză-mă, n-am ştiut că eşti aici.

— Sigur n-ai vrut să te răzbuni pentru că te-am obligat să te uiţi la Hellfire 3? râse el.

— N-avea nicio intrigă, spuse Hallie exasperată, pentru că era a cincea oară când îi explica acelaşi lucru. Au fost două ore de bubuituri şi explozii, atâta tot.

— Tu ce voiai să vedem? Filmul ăla franţuzesc? Să ştii că nu-mi plac filmele cu subtitrări, zise el bosumflat.

— Ce filistin! îl certă Hallie şi se aplecă să-l ajute cu flacoanele.

— Ce snoabă! o tachină el, la care ea clătină din cap a nemulţumire.

— Într-o bună zi o să-ţi extinzi aria de cuprindere culturală dincolo de roboţi şi de zombi, spuse Hallie şi se ridică, dându-i ultimele cutiuţe. Ce faci cu astea?

— Poze.

Îi arătă cutia plină. Hallie îşi aminti de aparatele de fotografiat din copilărie, cu negative şi filme şi drumuri până la magazinele specializate, pentru developare. Pe atunci nu existau carduri de memorie sau cabluri USB.

— Am făcut câteva fotografii noi. Săptămâna asta o petrec toată în camera obscură şi mă îmbăt cu aburi chimici.

Se lăsă tăcere.

— Era o glumă, explică Brandon.

— Da, Brandon, m-am prins.

Hallie îşi făcea de lucru cu o rolă de film. Ieşise mult cu Brandon în ultima vreme, dar băiatul tot avea ciudăţeniile lui. Se fâstâcea uneori, sau tresărea dacă se întâmpla ca ea să-l atingă. Probabil că încă nu reuşise să se obişnuiască din nou cu oamenii. Amber îi povestise că, după ce se întorsese din Irak, Brandon nu ieşise din casă cu lunile.

— Pot să vin să văd ce faci? îl întrebă. Nu mă supăr dacă nu se poate, adăugă imediat.

Brandon nu se oferise să-i arate fotografiile, iar Hallie bănuia că unele dintre ele erau numai pentru ochii lui.

— Întotdeauna mi-ai spus că, dacă vreau, ai putea să-mi faci câteva poze...

— Recunoaşte, o tachină el, vrei să vezi dacă mă ridic la standardele tale.

— Da, surâse ea. Trebuie să existe o sincronizare perfectă între creativitatea mea şi a artistului meu.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, râse Brandon. Dar sigur, te poftesc în biroul meu...

O conduse spre cea mai îndepărtată aripă a vilei şi deschise o uşă laterală, care dădea într-un hol fără geamuri. Hallie cercetă mirată locul necunoscut.

— Ce e aici? Nu-mi vine să cred că n-am mai fost niciodată în aripa asta!

— Sunt apartamentele servitorilor, magazia... habar n-am.

Deschise o altă uşă şi intrară într-o cămăruţă întunecată. Brandon aprinse un bec, singurul. Hallie văzu mai multe tăviţe aranjate pe o bancă şi rafturi pline cu fiole şi hârtie fotografică. Pe o frânghie atârnau zeci de fotografii, prinse în cârlige.

— Auggie a izolat camera asta cu mulţi ani în urmă, dar n-a folosit-o nimeni. Aşa că mi-a spus că pot s-o folosesc eu.

Hallie se întinse să se uite la fotografiile atârnate la uscat. Observă mai multe cadre luate pe plajă, cu surferi care se pregăteau să iasă în larg – în timp ce se îmbrăcau, în timp ce îşi ungeau plăcile cu ceară. Brandon surprinsese concetrarea lor calmă în sepia, iar în fundal se zărea cerul cenuşiu.

— Hei, sunt chiar bune! se entuziasmă Hallie.

— Pari surprinsă, spuse el, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Nu sunt! Sau da, poate că da. Dar să fim serioşi – toţi se cred fotografi azi. Văd ceva care le place, apasă un buton şi gata poza! Şi după aia o publică pe internet.

— Nu, e mult mai complicat de-atât. Uite!

Lăsă jos cutia şi scoase un aparat de fotografiat vechi, cu multe butoane, pe care i-l întinse cu multă grijă.

— E un Pentax din anii ’80.

Hallie îl ridică şi se uită la Brandon prin obiectiv. Preţ de câteva secunde, rămase înmărmurită: ochii lui aveau o nuanţă de un albastru închis, aproape cenuşiu. Niciodată nu-i văzuse ochii astfel. Lăsă iute aparatul jos.

— Mai funcţionează?

— Da. Astea merg şi o veşnicie dacă ai grijă de ele. Cel mai greu e să găseşti film.

Luă aparatul şi îi arătă cum să potrivească obiectivul ca să mărească imaginea.

— Eu le cumpăr de pe internet, prin licitaţie, sau de prin târgurile de vechituri. Luna trecută am găsit o groază de role de film – erau neatinse, nici măcar umezeala nu ajunsese la ele.

Pregăti aparatul şi i-l întinse din nou lui Hallie.

— Fă o poză.

— Acum? se miră ea, ţinând în mână obiectul nefamiliar. Bine...

Ridică aparatul şi îi făcu lui Brandon o poză pe nepregătite, înainte ca el să aibă timp să îşi acopere faţa.

— Nu mie!

— De ce nu?

Şi continuă să apese pe declanşator. Trebuia să ruleze filmul între fotografii, aşa că nu apucă să facă decât alte două înainte ca el să-i smulgă aparatul.

— Nu sunt genul ăla.

În ciuda luminii slabe, Hallie era sigură că se aprinsese în obraji.

— Nu-mi place să fiu în centrul atenţiei. Sunt mai degrabă genul care stă în culise.

— E foarte bine să fii aşa, decretă ea şi se urcă pe o masă. Brandon începu să o fotografieze, iar ea poză, trimiţându-i bezele până când se termină rola.

— Cei care vor neapărat să fie în lumina reflectoarelor nu se dau în lături de la nimic. Ar face orice ca să ajungă acolo, chiar dacă asta înseamnă să calce pe cadavre.

— Serios? ridică Brandon dintr-o sprânceană.

— Nu e vorba de mine! protestă ea. Zic de lume în general...

— Ştiu, zise el şi o privi cu atâta încordare, încât Hallie începu să se simtă stânjenită.

— Ce e?

— Nimic, spuse el, coborându-şi privirea spre aparat. Pari altfel.

— În sensul bun sau rău?

— Asta rămâne de văzut. Stinge lumina. Am nevoie de întuneric complet, ca să nu stric filmul.

Toată ziua Hallie rămase în camera obscură urmărind cum peticele subţiri de negativ prind culoare în mâinile atente ale lui Brandon.

— Am reuşit! exclamă ea entuziasmată, admirând fotografiile pe care i le făcuse lui Brandon. Mi-au ieşit toate, de la prima până la ultima!

— Nu poţi să le păstrezi, mormăi el, încercând să i le smulgă. Sunt prea expuse şi neclare...

— Sunt ale mele, le ţinu ea strâns la piept, apoi se uită în jur la zecile de fotografii care atârnau pe frânghii. E chiar interesant ce faci tu aici: surprinzi clipe şi le faci să dureze.

— Psihologul meu spune că aşa îmi dau seama cât de trecătoare sunt clipele, fără să uit totuşi că sunt cât se poate de reale, explică el timid. Înţelegi?

— Înţeleg.

Şi câtă dreptate avea!

Când ieşiră împreună în curtea interioară, constatară cu surprindere că afară se întunecase de-a binelea şi că vila era cufundată în tăcere. Doar luminiţele de la alarmele sistemului de securitate mai erau aprinse.

— Cred că nu e nimeni acasă. Amber zicea ceva de un eveniment caritabil...

— Vrei să vii la mine? sugeră el. Am putea să luăm nişte pizza şi să ne uităm la ceva.

— La Hellfire 4? glumi ea.

— Nu, râse Brandon. Iese abia la anul. Alegi tu filmul.

Hallie bătu din palme de încântare şi porni spre uşa de la intrare.

— Ştiu un film nou rusesc... Sau ai văzut Artistul? E franţuzesc...

— Nu vreau cu subtitrare!

— N-are, prostuţule! zâmbi ea maliţios. E un film mut, alb-negru...

Brandon se opri ca fulgerat, iar Hallie rămase cu fraza neterminată. Pe alee, în faţa lor, cu mâinile în buzunarele jachetei de piele, apăruse cel pe care ea nu se mai aştepta să îl revadă vreodată.

Dakota.

— Salut, spuse el cu zâmbetul acela atât de familiar lui Hallie. Brandon, cum îţi mai merge?

Brandon nu răspunse. Încremenise în stânga lui Hallie şi îi aruncă lui Dakota o privire furioasă. Dakota îi răspunse la fel, dar la Hallie se uită cu blândeţe.

— Ia-o înainte, rupse ea tăcerea şi îl împinse pe Brandon spre casă. Vin şi eu într-un minut.

— Eşti sigură? o întrebă el, cercetându-i chipul.

— Să-mi comanzi una cu blat subţire, îi ceru ea, surprinzător de sigură pe sine. Şi fără...

— Anşoa, termină el, ceva mai relaxat. Bine.

Îi mai aruncă o privire lui Dakota, apoi trecu pe lângă el cu pas grăbit. Dakota tuşi puţin şi făcu un pas mai aproape.

— Deci... salut din nou.

— Salut, răspunse ea cu o privire calmă.

Se aşteptase la un şuvoi de senzaţii – furie, dorinţă, regret, orice. Însă nu simţea nimic. Chiar nimic! Ca şi cum toate acele luni în care se topise de dorul lui şi îl plânsese amarnic ar fi secătuit-o de toate emoţiile.

— Păreţi prieteni buni, remarcă Dakota cu un surâs jucăuş. E ceva între voi despre care ar trebui să ştiu?

— Nu cred, îi răspunse Hallie cu răceală. Nu cred că mai ai dreptul să ştii nimic despre viaţa mea.

— O merit, admise el şi renunţă la surâs.

— Ce cauţi aici?

— Ne-am întors aici pentru ultimele retuşuri şi pentru promovarea albumului.

— Şi pentru premiera filmului.

— Da, îşi feri el privirea. Îmi pare rău. Am vrut să te avertizez în legătură cu fotografiile şi toate cele, dar...

— Mă rog, îl repezi ea. Nu mă mai interesează.

— N-am vrut să... încercă el, şi Hallie ar fi putut să jure că în ochii lui citeşte regret. Vreau să spun că... îmi pare rău că lucrurile au luat întorsătura asta. N-ar fi trebuit să mă port aşa cu tine, n-ar fi trebuit să se termine aşa.

Profitând de faptul că Hallie era încă sub impactul ultimelor lui cuvinte, Dakota se apropie mai mult.

— Crede-mă, spuse el rugător, n-a fost din cauză c-aş fi încetat vreo clipă să te mai iubesc.

Îi luă mâna într-a lui, ţinând-o strâns, şi continuă:

— Lucrurile s-au complicat... Mai întâi casa de discuri, pe urmă Talia... Te rog. Te-am iubit şi încă te mai iubesc.

Hallie tăcea neînduplecată. Cuvintele lui păreau să rămână suspendate undeva în aer, fără ca ea să le poată pătrunde sensul – nu ajungeau la ea, nu-i trezeau niciun sentiment. Nici nu era de mirare, îşi spuse ea pe când se uita la chipul care îi bântuise toate gândurile încă din prima seară în care îl văzuse. Niciun sentiment atât de furtunos ca dragostea pe care o nutrise pentru el nu putea să dăinuie mult timp. Epuizase până şi ultima fărâmă de iubire pentru fiinţa lui, se consumase singură ca într-un foc dogoritor, iar acum în inima ei, odată stăpânită de el, nu mai rămăsese decât un loc pustiu.

Se sfârşise.

Hallie oftă, simţind cum se eliberează de ultima suflare de loialitate faţă de el.

— Sper c-a meritat. Sper c-ai făcut alegerea bună.

El păru uşor contrariat pe moment. Privirea îi era chinuită de durere. Cu mâna strânsă într-a lui, Hallie se lăsă purtată înapoi spre acele nopţi în care se plimbaseră prin oraş, cu degetele împletite. Nimic nu conta atunci. Trăise numai pentru el.

Aici greşise.

— Adio.

Îl sărută uşor pe obraz şi se îndepărtă.

Partea a V-a

Primăvara

I

Era martie; aleile din Beverly Hills erau străjuite de copaci în floare. Grace urma să împlinească şaptesprezece ani.

— Sigur nu vrei o petrecere? o întrebă Amber mirată în timp ce îşi beau cafeaua în bucătăria scăldată de soare. Ceva mic? Cel mult o sută de persoane, un DJ, un tort în formă de tabel periodic... Ceva restrâns. Nu?

Grace refuză încăpăţânată. După evenimentele neplăcute din ultimul an, prefera o seară liniştită cu o carte în braţe. Însă bănuia că Amber nu o să renunţe prea uşor.

— Vreau ceva simplu, spuse Grace. Doar familia şi poate Palmer.

— Şi Brandon, adăugă Amber cu un zâmbet aluziv.

Grace aruncă o privire spre curtea interioară, unde vecinul lor o ajuta pe Hallie să înveţe un rol. Părea să fie vorba de o scenă în care ea murea, însă de fiecare dată când Hallie se prăbuşea la pământ cu o ultimă suflare, el spunea ceva sau o atingea cu piciorul şi ea îşi ieşea din minţi.

— Pare fericită, remarcă Grace.

Grijile pe care şi le făcea pentru sora ei se topeau una câte una. Din ziua în care Dakota trecuse pe acolo nu mai auziseră nimic de el. Hallie se înscrisese la nişte cursuri de actorie şi îşi găsea roluri; plănuia să se mute. Trecea pe lângă standurile de ziare cu reviste despre idila lui fără să arunce măcar o privire.

— Nici nu încape îndoială, zise Amber. Dar tu? Sigur nu vrei ceva mai extravagant? Am putea să rezervăm un restaurant, să angajăm o formaţie care să-ţi cânte...

— Nu! strigă Grace. Vreau ceva intim, simplu. O cină în familie sau un picnic la plajă. Îmi promiţi?

Amber oftă şi se bosumflă.

— Vorbesc foarte serios, o avertiză Grace. Nu-mi plac surprizele. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să intru în casă şi să-mi găsesc aici toţi colegii de şcoală, prefăcându-se că-mi sunt cei mai buni prieteni. Jur că fac stânga-mprejur şi plec.

— Bine, promit, spuse Amber cu jumătate de gură. Dar tot te scot la un salon ca să ne răsfăţăm ca fetele. La asta chiar nu mai ai ce zice.

Sosi şi ziua aniversării ei – caldă şi plăcută. După cinci ore bune în care Grace se lăsă masată, pensată, aranjată şi machiată de echipa de specialişti mai mult sau mai puţin sadici ai lui Amber, plecară cu toţii în maşini spre plaja din Malibu.

— Asta ai înţeles tu când ţi-am zis că vreau ceva simplu? glumi Grace în timp ce Auggie şi Brandon se căzneau să descarce portbagajul plin de coşuri cu mâncare şi pături de firmă.

— Dar chiar e simplu! protestă Amber, făcând ochii mari.

Purta un şal alb înfăşurat în jurul capului şi pe sub rochiţa albă, transparentă i se vedea costumul de baie roz-bonbon. N-am pus decât trei feluri de suc proaspăt şi două feluri de prăjitură!

— N-o asculta, interveni Hallie, care trecea un morman de perne dintr-o mână în alta, spre mama ei. E foarte bine aşa!

— Pentru că tu nu cari nimic, comentă Brandon încărcat, trecând pe lângă ea.

— Hei, păturile astea sunt din lână pură şi sunt grele! îl corectă Hallie.

— E OK, nu? întrebă Amber îngrijorată, inspectând teancul de veselă de porţelan şi tacâmurile de argint. Ştiu că m-am lăsat dusă de val cu decorul, dar am vrut să fie ceva special...

— Te tachinam doar, o linişti Grace şi o îmbrăţişă. E perfect, mulţumesc!

Grace rămase în urmă cu Palmer pe când grupul lor vesel se îndrepta spre plajă.

— E atât de frumos aici! Dealuri, oceanul... Cum ai găsit locul ăsta? o întrebă Grace după ce luă o gură de aer proaspăt.

— Jesus mi l-a arătat anul trecut, zâmbi Palmer. Pe-aici sunt o groază de locuri retrase unde să te opreşti şi să...

— Câââh! Gata, nu vreau să aud! o întrerupse Grace.

— Voiam să spun că poţi să împărtăşeşti cu cineva un sărut feciorelnic, spuse Palmer, făcând ochii mari.

— Da, sigur că da! râse Grace.

Palmer şi Jesus fuseseră împreună o vreme după petrecerea lui Harry, până când tânăra îşi spusese că până şi o relaţie fără obligaţii îi solicita prea mult timpul liber. Tururile ghidate prin oraş mergeau bine, şi se gândea să înceapă o nouă afacere: voia să se apuce să vândă genţi. Se pare că se aşteptau importuri masive de produse italieneşti din piele, care aveau să fie vândute la preţuri ridicol de mari fetelor prostuţe din L.A., ahtiate după modă.

— Şi... ai mai auzit ceva? o iscodi Palmer după ce Amber şi Valerie dispărură după colţ.

— Nu, răspunse Grace, strângând o cutie în braţe.

— Îmi pare rău...

— Nu m-a mai căutat încă de dinainte de Crăciun, ridică ea din umeri. De ce-ar face-o acum?

— Pentru că e ziua ta, o compătimi prietena ei. Dacă nu te sună nici azi, e un egoist nesimţit care-şi merită soarta cu fandosita aia de englezoaică.

— Nici măcar n-o cunoşti pe Lucy, zâmbi Grace.

— Contează?

Palmer se opri ca să îşi dea jos şlapii înainte de a călca pe nisipul fin şi auriu al plajei.

— Te-a rănit, iar tu eşti prietena mea, aşa că uzanţele îmi dau voie în cazul ăsta s-o fac fandosită. Totuşi, îmi pare rău. El pierde.

— Nu s-a pus niciodată problema să piardă ceva, observă Grace cu un aer visător.

Se grăbi să îşi vină în fire. Nu trebuia să se mai gândească la el, mai ales într-o astfel de zi, când avea două feluri de prăjitură şi trei sortimente de suc proaspăt.

— Hai mai repede, vreau să las mai repede cutia asta din mână, înainte să se spargă ceva.

Petrecură câteva ore bune pe plaja retrasă, sub soarele amiezii: făcură pâine prăjită, se jucară cu discul şi savurară prăjitura cu mai multă poftă decât şi-ar fi închipuit Grace. Valerie îşi mută de mai multe ori şevaletul, ca să surprindă „măreţia naturii neatinsă de mâna omului”, Amber se unse cu multă cremă de protecţie, iar Auggie se lungi la umbră cu o carte, însă adormi imediat.

Grace se întinse pe pătură, cu ochii închişi şi cu picioarele îngropate în nisipul cald. Auzea valurile spărgându-se de mal şi vociferările lui Hallie când pierdea câte o rundă la jocul de bocce în care-l avea pe Brandon adversar. Undeva alături, Auggie sforăia din când în când. Se simţea pe deplin mulţumită, chiar împăcată.

Îşi spuse că acesta e rostul ei. Un cămin. O familie. Lumea frântă în atâtea direcţii noi se reconstruise în acel moment într-o formă luminoasă, durabilă. Se împlinise anul de schimbări dureroase şi neliniştitoare. Nu mai avea de ce să îşi facă griji.

— Grace!

O bilă de bocce ateriză la picioarele ei. Se ridică. Hallie îi făcea semne de la mal.

— Hai să înotăm!

— Nu, mulţumesc!

Palmer şi Brandon deja se bălăceau în apă, iar vântul le purta râsetele până pe plajă.

— Mergeţi voi!

Însă Hallie alergă până la ea şi o trase de mână.

— Haide!

— E rece! protestă Grace. Şi părul tău...

— Nu mai sta pe margine. E ziua ta. Fă ceva!

Grace ezită. Hallie avea totuşi dreptate. Îşi scoase cămaşa dintr-o mişcare şi alergă spre apă. Scoase un ţipăt scurt când valurile reci îi înconjurară picioarele. Era prea târziu să dea înapoi, aşa că se aruncă înainte, scufundându-se cu totul.

— Vezi? râse Hallie, care înota alături. Nu-i aşa că e minunat?

Grace râse. Era într-adevăr minunat. Înapoia lor, mici lagune se ascundeau după dealuri. Linia coastei se întindea până departe, cu nisip auriu şi ape de un albastru mirific. Înotă agale şi se întoarse pe spate. O auzi pe Hallie oftând fericită.

— De fiecare dată când ies în larg, simt că undeva există ceva mult mai mare decât putem noi să cuprindem cu mintea.

Hallie se uită la Grace; părea dusă pe gânduri.

— Poate venim din nou aici luna viitoare. Pentru tata.

— Sigur că da, dacă asta vrei. N-am crezut că vrei să faci ceva pentru el.

Se împlinea un an de la moartea lui. Grace ar fi preferat să nu marcheze ziua în vreun fel, deşi ştia că aşa trebuie.

— Sarabeth zice că am nevoie de acte ritualice, care să uşureze procesul de jelire.

Sarabeth era noul psihiatru al lui Hallie. Lui Grace încă nu-i venea să creadă că sora ei acceptase să consulte unul şi că începuse să vorbească din nou despre tatăl lor; însă părea să îi facă bine. Avea mai puţine ieşiri isterice şi

momente teatrale. Ba chiar se puteau certa liniştite pe telecomandă, fără ca Hallie să se refugieze furtunos în camera ei şi să trântească uşile.

— Nu trebuie neapărat să vii, spuse Hallie. Dacă vrei, poţi să faci ceva pentru el separat, de una singură.

— Nu, e în regulă. O să facem ceva împreună.

Mai rămaseră puţin în apă, până când li se încreţi pielea şi nu mai putură să îndure frigul. Palmer le întâmpină la mal.

— Vreţi să luăm o îngheţată?

— Ai înnebunit? se miră Grace. Am mâncat atât de mult, că nici apa nu mă mai ţine la suprafaţă.

— De vizavi? se lumină Hallie, iar Palmer încuviinţă din cap. Trebuie să mergem! Au cea mai bună îngheţată din lume!

— Nu mai pot, mormăi Grace.

— Ţi se topeşte în gură, o îmbie Palmer în drum spre păturи. E ca şi cum ai bea ceva dulce.

— Vezi? întări Hallie. Ştiinţa!

— Nu se poate! strigă Amber, iar fetele se întoarseră spre ea.

Ţinea telefonul în mână şi căsca ochii la ecranul mobilului.

— Nu pot să cred! Vai, Grace!

— Ce s-a întâmplat? E totul OK?

— Nu! urlă Amber. Tocmai am primit un mesaj de la Missy. Fata aia, Lucy, a fugit la Vegas... cu Theo!

Fetele rămaseră cu răsuflarea tăiată. Grace simţi că ameţeşte. Picioarele nu o mai ascultau şi trebui să se lase jos, pe pătură.

— Ce prostie! Cred că n-a priceput Missy, spuse Palmer cu dispreţ, aşezându-se repede lângă prietena ei.

Hallie o aprobă şi o strânse pe Grace de umeri.

— Mi-a spus că se iubesc, zise Grace, înghiţind în sec.

O durere cumplită puse stăpânire pe toată fiinţa ei. Normal că Theo nu sunase; doar era ocupat să se însoare. La doar optsprezece ani! Înseamnă că era îndrăgostit de Lucy până peste cap.

— Eu nu cred, zise Hallie, care îşi scoase telefonul şi începu să scrie un mesaj. Theo nu e chiar atât de prost să facă aşa ceva.

— Uită-te pe profilul lui, sugeră Palmer.

— Asta fac. Ha! Uite! Scrie aici că nu este într-o relaţie, spuse Hallie victorioasă şi îi arătă telefonul surorii ei.

Însă Grace refuza să-şi mai facă iluzii deşarte.

— Probabil n-a avut timp să-şi actualizeze profilul, spuse cu tristeţe. Toată bucuria îi fusese anihilată într-o fracţiune de secundă. Şi cum? Prin confirmarea unui lucru pe care îl cunoştea de luni de zile. Ce prostie! Probabil fusese prea ocupat cu pregătirile, cu luna de miere...

Nici nu voia să se mai gândească. Hallie continuă să caute pe internet.

— Nu spune asta. Să nu te văd că plângi până nu ai dovada clară...

Dintr-odată se opri şi izbucni în râs.

— Poftim! Ţi-am zis!

Îi întinse telefonul lui Grace.

Grace se uită nedumerită. Avea în faţă contul lui Hallie, cu o pagină de noutăţi despre activităţile prietenilor ei şi ale familiei.

— Ce este? Nu văd.

— Sunt fotografiile lui Lucy din Vegas. Nu s-a măritat cu Theo, ci cu Rex, anunţă Hallie.

— Cu fratele lui? se miră Palmer. Parcă era...

— Homosexual? Da, ştiu.

Hallie îşi îmbrăţişă sora.

— Vezi? E totul bine! Nu ştiu care e povestea, dar Theo n-are nicio legătură cu treaba asta. Nu e însurat şi e clar că nu mai e nici cu Lucy. E liber!

Grace încercă să-şi vină în fire şi să îşi găsească din nou suflul. În mai puţin de câteva minute trecuse de la bucurie la disperare, şi apoi din nou la o bucurie pe care abia şi-o mai putea stăpâni. Simţi un şuvoi de adrenalină în sânge. Se ridică împleticindu-se.

— Trebuie să mă duc.

Trase aer adânc în piept, uşurată, şi repetă mai tare:

— Trebuie să mă duc. Acum. La Stanford. Unde sunt cheile?

— Da! strigă Hallie fericită. O excursie, ce bine!

— Vin şi eu, sări Palmer.

— Nu, spuse Grace în timp ce îşi căuta geanta şi se îmbrăca. Trebuie să mă duc singură. Pentru că...

— O să ţi se facă frică imediat ce ieşi din Santa Barbara, o întrerupse Hallie. Vin cu tine, nici nu încape discuţie. Brandon! Brandon!

— Da?

Brandon era chiar în spatele lor.

— Ah. OK. Ia-ţi lucrurile, ordonă Hallie. O ducem pe Grace la Theo.

Brandon ridică dintr-o sprânceană.

— Te rog! îl imploră. E vorba de dragoste adevărată! Nimic nu trebuie să le stea în cale!

— E un drum de şase ore.

— Iar tu eşti un şofer minunat, zâmbi ea perfid.

— Într-o zi trebuie să te învăţ să conduci, oftă el.

— Terminaţi! strigă Grace, şi toată lumea se întoarse spre ea. M-aţi înţeles greşit. Vreau doar să vorbesc cu el. Doar noi doi.

Se lăsă tăcere.

— Am putea să luăm nişte îngheţată înainte să plecăm, zise Palmer impasibilă, fluturându-şi geanta. E chiar lângă benzinărie.

— Perfect, se entuziasmă Hallie. Şi mâncăm pe drum.

— Luaţi cartea mea de credit, se oferi Amber, căutând în portofel. O să trebuiască să petreceţi o noapte acolo şi nu vreau să ajungeţi prin cine ştie ce motel cu gândaci.

— Iar eu nu vreau să aud comentarii din spate, le avertiză Brandon. E maşina mea, conduc cum vreau!

— Nu-i aşa că-i simpatic când face pe şeful? chicoti Hallie.

— Veniţi? strigă Palmer, care deja se îndrepta spre maşină. E drum lung până la Stanford.

Grace oftă. Nu ştia dacă să urle de bucurie sau să-i îmbrăţişeze pe toţi pentru că-i avea aproape. Probabil că o îmbrăţişare era mai potrivită.

— Bine, acceptă ea, de parcă ar fi avut de ales. Dar mi-aţi forţat mâna, las’ că vedeţi voi!

II

Hallie nu se înşelase. Nici nu ieşiseră bine din Malibu, şi Grace deja începuse să aibă îndoieli. Pe la San Louis Obispo începuse să-i implore să se întoarcă, iar când trecură de San Jose şi intrară pe drumul care ducea direct spre campus, deja era convinsă că e pe cale să facă cel mai prostesc, mai copilăresc şi mai umilitor lucru din viaţa ei.

— Poate, zise Palmer cu un glas care se voia încurajator. Dar deja am ajuns! Adu-ţi aminte de ce suntem aici.

— Din cauza unui capriciu trecător? răspunse Grace, admirând clădirile în stil spaniol, cu acoperişuri roşii, care se distingeau perfect în lumina felinarelor.

Era aproape miezul nopţii, însă campusul era plin de lume. Studenţii fie se duceau la petreceri, fie se retrăgeau în camerele lor. Grace înghiţi în sec. Avântul pe care îl simţise când descoperise că Theo nu îşi unise încă destinul cu al altcuiva se risipise de ceva vreme.

— Nu e o idee prea bună... încercă să-i convingă pe ceilalţi.

— Tocmai, spuse Hallie şi se întinse de pe scaunul din faţă ca să îi strângă umărul. Dar când s-a mai întâmplat să pleci într-o călătorie cu atâta curaj? Când s-a întâmplat să pui atât de mult suflet în ceva, încât să rişti totul? Niciodată! Ideea ta nu prea bună s-ar putea să fie cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată.

Grace nu înţelegea logica surorii ei, dar era prea târziu. Brandon parca deja în faţa clădirii acoperite de iederă.

— Roble Hall... Aici e, nu?

Grace rămase nemişcată.

— Ce-ar trebui să fac acum? Să dau buzna înăuntru şi să-i spun ce simt?

— Cam aşa ceva, aprobară ceilalţi.

— Brandon, se întoarse spre el, tu eşti cel mai cu cap dintre noi. Spune-le că e o nebunie.

— Eu sunt doar şoferul acum, răspunse el, totuşi emoţionat de panica ei. Fă-o ca şi cum ai smulge un leucoplast dintr-o mişcare. După aia măcar ştii c-ai făcut-o.

Rapid şi dureros – într-adevăr, aşa trebuia să procedeze.

— Dar ce-o să zică Theo?

— Mai contează?

Grace rămase mirată. Mai conta? Ea era pe punctul de a-şi mărturisi sentimentele unui băiat care nici măcar nu se deranjase să-i scrie un rând în ultimele luni şi care poate avea să îi întoarcă spatele – sau mai rău, să îi râdă în faţă! Normal că mai conta!

Şi totuşi...

Nu, nu conta. Înţelese cu surprindere că motivul pentru care străbătuse atâţia kilometri – pentru care voise să vină, în primul rând – n-avea nicio legătură cu ce va urma după ce îi va spune lui Theo ce simte pentru el. Tot ce o interesa era să-i spună. Acum, după atâta timp.

— Mă duc, anunţă ea, luându-şi inima în dinţi şi deschizând portiera.

— Ura! chiui Palmer.

— Am văzut o cafenea sau un bar după colţ. Vino acolo după. Poţi să-l aduci şi pe Theo, spuse Hallie şi îi făcu cu ochiul.

Grace încuviinţă, apoi coborî împleticindu-se. Rămase puţin lângă maşină şi se uită la clădire. Probabil aşa se simţeau şi atleţii profesionişti când încercau să îşi adune curajul pentru o competiţie. Sau matadorii care alergau în faţa taurilor şi care se aruncau cu capul înainte într-o acţiune care putea foarte bine să se termine cu o moarte sângeroasă.

— Hai că poţi! strigă Palmer.

Da, putea.

Dumnezeule!

Urcă în grabă treptele de la intrare şi se strecură înăuntru odată cu un grup de fete în tricouri imprimate cu numele unei echipe. Aşteptă liftul cu ele. Simţea pişcături pe tot corpul şi se bucura enorm că nimeni nu-i vede îmbujorarea. Theo stătea la etajul al treilea. Ajunse în faţa camerei lui mult prea repede.

Ciocăni. După câteva clipe, uşa se deschise larg.

— Grace! rămase el ca trăsnit.

Ea simţi o strângere de inimă. Arăta exact aşa cum şi-l închipuia: ochelari, un tricou cu sigla facultăţii, pantaloni de pijama cu dungi, părul şaten ciufulit.

— Ce...? Cum...? Adică, bună... îngăimă el în cele din urmă şi se dădu din uşă. Scuză-mă, intră. Am rămas... fără glas.

— Şi eu. Grace intră în camera mică, de o persoană.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Încăperea era destul de ordonată; fără postere sau lucruri îngrămădite pe jos; doar un vraf de cărţi, un ficus şi o copie după Rothko înrămată.

Theo dădu cu piciorul în nişte rufe murdare pentru a le îndesa sub pat şi îndreptă cuvertura.

— Bună din nou, zise el şi rămase stânjenit în mijlocul camerei. Cum eşti? S-a întâmplat ceva? întrebă dintr-odată, îngrijorat.

— Totul e bine, îl asigură Grace. Nu e nicio urgenţă.

— Bun, răsuflă el uşurat. Mă bucur.

Se lăsă tăcere.

Acela era momentul. Trebuia să smulgă leucoplastul. Scurt şi la obiect. Deşi, din păcate, nu avea cum să fugă imediat după ce-i mărturisea.

— Am auzit despre Rex... şi Lucy, începu ea şi se trase spre birou.

— Da?

Părea că se luminează la faţă, sau poate totul se întâmpla doar în imaginaţia ei.

— A fost destul de spontan. Toată lumea m-a sunat azi. Portia e copleşită.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Grace, aşezându-se pe scaunul rotativ de la birou. Altfel, am auzit tot felul de poveşti.

Theo se aşează pe marginea patului.

— Sincer, nici eu nu ştiu prea bine. Portia a concediat-o pe Lucy acum câteva zile şi probabil că-i expira viza. Avea nevoie de un motiv ca să mai rămână. Rex tocmai era în vizită la Portia...

— Aici nu mai înţeleg, interveni Grace. El nu e...?

— Homosexual? Ba da.

Theo părea la fel de nedumerit ca şi ea.

— Dar şi-a cam tocat banii de la părinţi. Singurul mod în care putem să avem acces mai repede la averea familiei e dacă ne însurăm. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, am auzit că sunt în Vegas.

— Îmi pare rău, murmură ea. Cred că te simţi îngrozitor.

— De ce? se miră el.

— Pentru că Lucy te-a părăsit din senin.

Theo rămase cu gura căscată, aşa că Grace se grăbi să explice:

— E OK, mi-a povestit totul. Cum v-aţi îndrăgostit, cum aţi ţinut relaţia secretă şi...

— Cum ne-am îndrăgostit? repetă el buimac. Cred c-ai înţeles greşit.

— Da?

Involuntar, în glasul ei se simţea o undă de speranţă.

— Adică n-ai fost cu ea?

— Păi... ba da, se înroşi Theo, dar nu aşa cum crezi. N-a fost o relaţie serioasă.

Grace nu ştia dacă să se mai bucure, acum că ştia că Theo ieşise cu Lucy fără nicio intenţie serioasă. Probabil că toate gândurile i se citeau pe faţă, pentru că el oftă înciudat.

— Nu cred că m-am exprimat bine. Adevărul e că am cunoscut-o pe Lucy astă-vară în Hamptons şi da, am ieşit cu ea.

Îşi feri privirea înainte de a rosti ultimele cuvinte.

— A devenit mult prea serios mult prea repede, dar mi-am dat seama că nu ne potrivim. Numai că... nu voiam să fiu unul dintre băieţii ăia care pur şi simplu dispar în neant, zise el cu regret în glas.

Grace îşi plecă fruntea. Bineînţeles că nu îşi dorise asta – pentru că el nu era aşa.

— Am încercat să nu fiu prea brutal cu ea, dar ea nu a înţeles semnalele pe care i le trimiteam. Spre sfârşitul verii mi-am zis că asta este. Ea continua să mă sune, să-mi scrie; eu o tot respingeam. Nu mi-am dat seama că a discutat cu tine până să ne întâlnim la New York. Îmi pare rău, adăugă el cu sinceritate în glas. Îmi dau seama ce-ai crezut despre mine.

— De ce? Nu-mi erai dator cu nimic.

Într-adevăr, nu îi era dator. Şi ea ar fi putut să-şi facă puţin de cap cu Harry în noaptea petrecerii. Ar fi putut să iasă cu oricine. Oricât de mult o duruse să-l ştie pe Theo cu Lucy, el nu-i aparţinea. Nu existase între ei nicio discuţie serioasă, care să îi îndreptăţească să se considere într-o relaţie.

— Pe urmă a fost accidentul cu medalionul tău, continuă el jenat. Am crezut că l-am pierdut, dar după aia am văzut-o pe Lucy purtându-l de Crăciun. Nu eu i l-am dat. N-aş face aşa ceva. L-am păstrat pentru că....

Nu termină.

De ce? Înainte ca ea să apuce să-l întrebe, Theo sări în picioare.

— Ţi-am luat ceva.

Se duse la birou. Grace se dădu la o parte ca să îi facă loc să deschidă un sertar.

— Un cadou de ziua ta, zise el cu un zâmbet. Nu ştiu cum de-am uitat. Ăsta trebuia să fie primul lucru pe care să-l fac când ai ajuns.

I-l întinse cu stângăcie.

— Mulţumesc, îl primi Grace.

— Nu e împachetat. Voiam să vin la voi în vizită, să ţi-l dau personal. Dar s-a întâmplat asta cu Lucy şi Rex şi toată lumea a avut nevoie de explicaţii, aşa că...

— Am înţeles, râse ea. Adică mai bine că nu te-ai dus. Altfel eu aş fi fost aici, tu acolo şi... Înţelegi.

Deschise capacul cutiuţei şi sări în sus.

— Theo! Unde l-ai găsit?

— L-am făcut la comandă, spuse el uşor ruşinat. E bine? Ştiu c-a fost ideea ta, dar mă gândeam că...

— Glumeşti?

Grace scoase din cutie un lănţişor cu un pandantiv de aur care reprezenta un atom cu electronii care îl înconjurau ca sateliţii unei planete. Simbolul argintului.

— Dă-mi voie, se oferi el şi o ajută să şi-l prindă. Degetele sale îi atinseră uşor gâtul.

Când Grace se întoarse, îl găsi pe Theo admirând-o.

— Îţi stă foarte bine.

— Mulţumesc.

Începu să se joace stânjenită cu pandantivul.

— E perfect.

— Mă bucur.

Grace tăcea. Theo era foarte aproape, la doar câţiva centimetri de ea. Amândoi stăteau nemişcaţi, de parcă ar fi fost ţintuiţi de podea. Grace nici măcar nu mai respira. Venise clipa. Nu mai putea aştepta, nu se mai putea ascunde, mai ales că tot ce avea de pierdut era posibilitatea ca visul ei să devină realitate. Ceea ce era imposibil, atât timp cât ea nu-şi găsea curajul să-i spună

ce simte pentru el. Trebuia să-şi mărturisească sentimentele şi să-şi deschidă sufletul.

— Îmi placi...

El tresări. Pe Grace o cuprinse panica. Ce făcuse? Acum că o spunea cu voce tare, suna atât de pueril! Dar nu avea cum să mai dea înapoi. O spusese şi trebuia să meargă mai departe. Obrajii îi ardeau.

— Nu ca prieten sau ca rudă – în niciun caz ca rudă! Vreau să spun că-mi place de tine. Şi nu-i nimic dacă nu simţi la fel, îngăimă ea. Sau dacă nu vrei să mai fim prieteni. Dar trebuia să-ţi zic, pentru că am ţinut totul în mine prea mult timp şi nu mai puteam...

Se opri. Nu avea încotro – pentru că Theo o săruta. Avea buzele calde şi moi, iar atingerea lor era delicată ca o pană. Grace se abandonă instinctiv. Sărutul deveni mai intens. Cu o mână el îi cuprinse obrazul, iar cu cealaltă, talia. Pentru Grace, sărutul avea un gust familiar: pastă de dinţi, cola şi Theo.

Se desprinse uşor ameţită din îmbrăţişarea lui, ca să respire. Se uitară unul în ochii celuilalt.

— Te... încercă el, însă de data asta Grace fu cea care îl reduse la tăcere.

Post-Scriptum

** Patosul cu care Hallie s-a zvârcolit în chinurile morţii în serialul supranatural Sărutul vampirilor i-a impresionat atât de mult pe producători, încât au readus-o în serial în următorul sezon, în rolul unui vampir seducător (cu tulburări emoţionale) din misteriosul orăşel Darkness Falls. În scurt timp, agenţii roiau în jurul ei şi a reuşit să obţină primul rol într-un lungmetraj – o comedie. Juca rolul unei tinere impulsive şi egoiste, căreia îi place să se victimizeze. La momentul respectiv, Hallie a considerat rolul o adevărată provocare, hotărându-se să se documenteze serios pentru a-l interpreta cum se cuvine.*

În ciuda numeroaselor invitaţii la inaugurări de cluburi, la premiere sau petreceri ale celebrităţilor, Hallie prefera să ducă o viaţă retrasă, departe de lumina reflectoarelor. Când păşeşte pe covorul roşu, este de regulă însoţită de Grace sau de iubitul ei, Brandon – un fotograf renumit, al cărui colaj cu veteranii întorşi de pe front a câştigat premiul Asociaţiei Naţionale a Fotografilor de Presă şi este încă expus în muzeul Whitney din New York. Cei doi locuiesc în Venice Beach, într-o casă cu vedere spre ocean. El încă încearcă să o înveţe să şofeze.

** Mariajul lui Lucy şi al lui Rex a durat treizeci şi două de zile, până când bunica lui – la rugăminţile Portiei – l-a ameninţat cu dezmoştenirea. Pentru că Rex nu a putut convinge pe nimeni că relaţia lui cu proaspăta soţie nu s-a consumat, divorţul a fost singura opţiune. Dată fiind legea asupra partajului bunurilor comune din statul Nevada, Lucy s-a ales cu o avere frumuşică. Momentan se află în vacanţă în Paris, iar Rex îşi pregăteşte disertaţia cu tema „Dominaţia falusului. Politica sexualităţii în Grecia antică”.*

** Albumul de debut al formaţiei Take Fountain, Lights of Mulholland, a întrunit un număr record de descărcări ilegale de pe internet. Vânzările au fost însă dezamăgitoare şi, după încă un efort cam lipsit de avânt (ceea ce revista Rolling Stone a numit „o umbră a ceea ce au fost cândva"), formaţia a fost abandonată discret de către compania de discuri. Dakota a rămas în rândul vedetelor de mâna a şaptea de la Hollywood, în permanentă căutare de atenţie în orice colţişor de ziar; încearcă să obţină un contract singur, însă fără succes. În prezent locuieşte în Londra şi scrie cântece pentru Nu-Edge, câştigătorii unui concurs televizat dedicat cântăreţilor amatori. Membrii trupei Nu-Edge declară că vor ca muzica lor să aducă „un suflu rock nou" şi „o emoţie nu ştiu cum... autentică". Urmăreşte Sărutul vampirilor în fiecare săptămână, iar când bea prea mult şi îl copleşesc regretele încearcă să o sune pe Hallie. Hallie şi-a schimbat numărul.*

** Auggie Jennings este în continuare producător, iar serialul Nu, tati, te rog – Povestea lui Jody Leigh Simmons a fost foarte bine primit de public (chiar dacă nu şi de critici), devenind cel mai bine cotat serial poliţist al studiourilor Lifetime. Amber – care s-a retras din activitate încă de la douăzeci şi doi de ani – se implică în evenimente caritabile, merge la cumpărături şi la orele de strip-hop din Beverly Hills. De curând au primit un nou membru în familia lor: pe Elizabeth Taylor, un pudel pursânge.*

** Valerie, mama lui Grace şi a lui Hallie, a avut succes cu seria de picturi în ulei intitulată Cometa Vrăjitoarea Albă. New York Times a numit picturile ei „o reprezentare îndrăzneaţă, aproape violentă a pulsiunilor egoiste*

umane”, iar New Yorker a aclamat-o drept unul dintre „talentele noastre afro-americane încă nedescoperite”. Toate speculaţiile cum că personajul întunecat şi misterios din tablourile ei ar fi fost inspirat de Portia au fost, desigur, respinse.

** Încercarea lui Palmer de a se lansa pe piaţa pielăriei a luat o turnură neaşteptată când Kyra Lane (starul emisiunii Spa Wars) a făcut o scenă la petrecerea de lansare a albumului prietenului ei, cântăreţ de muzică rap. Fiindcă acesta o înşelase, Kyra a început să-l lovească în public cu una dintre genţile cu imprimeu de leopard purtând marca firmei lui Palmer. Fotografiile din acea seară au dus la o creştere a cererii de genţi cu 1000%. Palmer a intrat în industrie înainte de a împlini optsprezece ani şi acum mai are puţin şi îşi obţine primul milion de dolari. Ultimul ei proiect este o linie de bijuterii inspirate de elementele tabelului periodic. Grace este designer-şef şi deţine jumătate din afacere, dar a interzis folosirea argintului sau a aurului ca materiale de producţie. Palmer încearcă să o convingă să se răzgândească.*

** Portia s-a mutat cu Dash în Connecticut şi s-a măritat cu un bancher de investiţii de vârsta a treia, care obişnuia să joace golf cu tatăl ei şi să îl ia pe fratele ei în plimbări cu iahtul şi care îi cunoaşte genealogia încă de dinainte de străbunici. După şase luni, l-a găsit în pat cu noua dădacă, o irlandeză dolofană pe nume Bridget. Mai rău, bancherul i-a spus că el şi Bridget sunt îndrăgostiţi. A divorţat de Portia, s-a căsătorit cu dădaca şi are o căsnicie fericită; creşte alpacale în New England şi stă încălţat în casă. Portia se gândeşte să înceapă să ţină un jurnal ca să îşi redescopere sinele – ceva în stilul lui Mănâncă, roagă-te,*

iubeşte[9], dar fără supărătoarele aluzii la religie, bineînţeles. Sau la mâncare.

** Grace şi Theo au rămas împreună, spre dezamăgirea familiei lui. Şi-au făcut vizite la fiecare sfârşit de săptămână şi şi-au dat seama că şase ore pe autostradă nu înseamnă prea mult când e vorba de iubire. După un prim semestru dezastruos, Theo a renunţat la specializarea în afaceri şi urmează mulţumit un masterat nefolositor în filosofie. Grace a absolvit de curând liceul ca şefă de promoţie. În prezent, călătoresc cu rucsacul în spate prin Europa, înainte ca ea să înceapă cursurile la Massachusetts Institute of Technology. E convinsă că relaţia lor va supravieţui chiar dacă vor mai petrece câţiva ani la distanţă. Theo nu e chiar aşa de sigur; deja caută să obţină un transfer pe Coasta de Est. Preferabil undeva unde să poată ajunge la Grace cât ai bate din palme.*

Grace îl sărută şi acum ori de câte ori are ocazia, pur şi simplu pentru că poate.

Table of Contents

Jane Austen merge la Hollywood
Partea I. Primăvara
Partea a II-a. Vara
Partea a III-a. Toamna
Partea a IV-a. Iarna
Partea a V-a. Primăvara

[9] Scriere memorialistică de mare succes a autoarei Elizabeth Gilbert. (N. tr.)